Τό σπίτι ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

91

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ἡ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1953
ΕΤΟΣ Δ΄. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 91 (19)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ὀργανισμῶν, Τραπεζῶν, Ἑταιρειῶν, Δήμων Δρ. 100.000
Κοινότητες καὶ Σχολεῖα .... » 50.000
Παιδιὰ Παιδοπόλεων καὶ συμμοριόπληκτα: 10.000 δρ. τὸ χρόνο. Ἄπορα παιδιά: Ἕνα χρόνο 15.000. Ἑξάμηνη 10.000. Τὰ εὔπορα. Ἕνα χρόνο: 25.000. Ἑξάμηνη 15.000.
Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 10 ἢ Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

Ὁ Ἀρχιπεννομάχος μὲ ἐρωτᾶ: «Τί ἐπρέσβευε ὁ αἱρετικὸς Σαβέλλιος;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ὁ Σαβέλλιος ἦτο αἱρετικὸς τοῦ Γ΄ αἰῶνος ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Δέχεται ἕνα μόνο πρόσωπο, στὸ Θεό, καὶ δὲν τὸν διαστέλλει ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὁ Γεώργιος Μπέλλος μὲ ἐρωτᾶ: «Τί γνωρίζομεν περὶ τοῦ Μόσχου τοῦ Βουκολικοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὰς Συρακούσας;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἔζησε στὸ Β΄ π.Χ. αἰῶνα. Ἦταν Συρακούσιος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Βίωνα. Ἀπὸ τὰ ἔργα του σώζονται ἀρκετὰ ἀποσπάσματα καὶ δύο μακρὰ ποιήματα: ὁ Ἐπιτάφιος Βίωνος καὶ ἡ Εὐρώπη. Ἐπίσης ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ ὁ «Δραπέτης Ἔρως». Τὰ ἔργα του κατὰ παράδοση ἐκδίδονται μαζὶ μὲ τοῦ Θεοκρίτου.

Ἡ Ντίνα Δημητρίου Σχολίδου μὲ ἐρωτᾶ: Γιατί τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν τὸ χειμῶνα εἶναι ζεστὸ καὶ τὸ καλοκαῖρι κρῦο;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ τῶν πηγαδιῶν εἶναι σταθερή. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι κρύα μᾶς φαίνεται ζεστό, καὶ τὸ καλοκαῖρι ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι θερμὴ μᾶς φαίνεται κρῦο!

Ὁ Ἀναστάσιος Γεωργίου Ἰτζὲς μὲ ἐρωτᾶ: «Ποῖος εἶναι καὶ γιατί λέγεται ὁ πατέρας τῆς Ἱστορίας;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Πατέρα τῆς ἱστορίας ὠνομάσαμεν τὸν Ἡρόδοτον διότι εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἔγραψε ἱστορικῆς φύσεως βιβλίο.

Ὁ Λάμπρος Στ. Ντότσιας μὲ ἐρωτᾶ: «Τί εἶναι δρᾶμα καὶ ποῖα τὰ εἴδη αὐτοῦ;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὸ σύγχρονον δρᾶμα εἶναι θεατρικὸ ἔργο, ποὺ μπορεῖ νὰ παρασταθῆ ἀπὸ σκηνῆς, καὶ ἔχει τραγικὴ μᾶλλον λύση. Τὸ ἀρχαῖο δρᾶμα εἶχε γενικώτερη ἔννοια: Δράματα ἦσαν αἱ τραγωδίαι, ἡ κωμωδία καὶ τὸ σατυρικὸν δρᾶμα τὸ ὁποῖον ἦτο κρᾶμα τραγωδίας καὶ κωμωδίας. Ἐὰν θέλωμεν νὰ δώσωμεν τὸν ὁρισμὸν τῆς κωμωδίας θὰ ποῦμε ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ θεατρικοῦ ἔργου δὲν εἶναι σοβαρᾶς ὑποθέσεως καὶ διὰ τοῦ ἐντέχνου σατυρισμοῦ προκαλεῖ καὶ γέλια καὶ εὐθυμία.

Τραγωδία εἶναι λογοτεχνικὸ ἔργο, πεζὸ ἢ ἔμμετρο, διὰ τοῦ ὁποίου προκαλοῦνται αἰσθήματα τοῦ θεατοῦ (φόβος ἢ συμπάθεια) διὰ τὰ παθήματα τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Νικόλαος Βλάχος μὲ ἐρωτᾶ: «Ποιὲς εἶναι οἱ ταχύτητες τῶν κυριωτέρων πουλιῶν καὶ πόσα χιλιόμετρα πετοῦν τὴν ὥρα τὸ καθένα;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Δὲν ὑπάρχει συστηματικὴ καταμέτρηση τῆς ταχύτητος τῶν πουλιῶν. Οὔτε τὸ πέταγμά τους εἶναι σταθερό. Πάντως ἡ πτήση τῶν πουλιῶν ὑπολογίζεται εἰς 8 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτο (μικρότερη ταχύτητα) μέχρις 25 μέτρα (μεγαλείτερη ταχύτης). Ἔτσι: ἕνα πουλὶ πετάει ἀπὸ 26 περίπου χιλιόμετρα τὴν ὥρα μέχρις 90 χιλιόμετρα. Τὰ ταχύτερα πουλιὰ εἶναι τὰ ἁρπακτικὰ καὶ ἰδίως τὸ γεράκι καὶ ὁ ἀετός.

Ὁ Θεόφιλος Ἠλιάδης μὲ ἐρωτᾶ: «Ὑπάρχουν λεπροὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ποῦ εἶναι, καὶ πόσοι εἶναι;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Κατὰ τὴν τελευταία στατιστικὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν 883 λεπροὶ ἐκ τῶν ὁποίων 261 νοσηλεύονται εἰς τὸ λεπροκομεῖο τῆς Σπιναλόγκας, 253 στὸν ἀντιλεπρικὸ σταθμὸ Ἀθηνῶν, 72 στὴ Σάμο. Βέβαια ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων ἡ νόσος δὲν εἶναι γνωστὴ στὶς ἀρχές.

Ἡ Σοφία Βασιλειάδου μὲ ἐρωτᾶ: «Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον περιπλανᾶται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ σπιτιοῦ ἐπὶ 40 ἡμέρας;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Εἶναι νομίζω ὅλα αὐτὰ ἀνόητες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες τὶς ὁποῖες οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν.

Ὁ Δημήτριος Κασούμης μὲ ἐρωτᾶ: «Πότε ἔγινε τὸ πρῶτο μηχάνημα στὸν κόσμο καὶ ποῖος τὸ ἐφεῦρε;»

Ὅταν λέμε μηχανὴ ἢ μηχάνημα ἐννοοῦμε κάθε μέσο ἢ ἐργαλεῖο ποὺ διευκολύνει τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐργασία του. Κάθε ἀκόμα συσκευὴ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν παραγωγὴ ἔργου.

Πρῶτα μηχανήματα ποὺ ἐπενόησε ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀρχαιότητα εἶναι ὁ μοχλὸς καὶ ἡ σφῆνα. Ἐπινοητὴς τοῦ κοχλία ἦταν ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ βαρουλκὸς βρέθηκε ἀπὸ τὸν Ἥρωνα καὶ αἱ ὑδραυλικαὶ μηχαναὶ ἀπὸ τὸν Κτησίβιο.

Ὁ Νῖκος Ταμπούρης μὲ ἐρωτᾶ: «Εἶναι ἀλήθεια ὅτι γιὰ νὰ διαβάση κανεὶς τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τῶν Κινέζων χρειάζεται μιὰ μέρα;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Γιατὶ ἁπλούστατα ἡ Κίνα δὲν ἔχει ἐθνικὸ ὕμνο!

Ὁ Γεωρβασπὰρ μὲ ἐρωτᾶ: «Ποία εἶναι ἡ μεγαλυτέρα γέφυρα τοῦ κόσμου;»

Ἡ μεγαλειτέρα γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ κατὰ τὸ 1936 συμπληρωθεῖσα, μεγάλη γέφυρα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου Γκόλντεν Γκαίητ (Χρυσῆ Πύλη). Ἔχει μῆκος 12.800 μέτρα. Ἀκολουθεῖ ἡ Γέφυρα Μπρὸξ - Μανχάτταν τῆς Ν. Ὑόρκης μήκους 5600 μ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς ἔρχεται ἡ μεγάλη γέφυρα τοῦ Κεμπὲκ (Καναδᾶ) μήκους 5490 μέτρων.

Ὁ Ἀπόστολος Παπαγιαννόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: «Ποῦ ἐστηρίχθησαν γιὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τηλεσκοπίου καὶ ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὰ τηλεσκόπια στηρίζονται κυρίως στὴν ἀρχὴ τῶν φακῶν καὶ κατόπτρων. Τὸ μεγαλείτερο τηλεσκόπιο εἶναι τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Παλαμὸρ ἡ ἔναρξη τῆς λειτουργίας τοῦ ὁποίου ἔγινε στὰ 1947.

Ὁ Γεώργιος Πασσαλίδης μὲ ἐρωτᾶ: «Ποία εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἐκκλησία τοῦ κόσμου;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ μεγαλείτερη Χριστιανικὴ ἐκκλησία ἢ ὅπως θὰ ἐλέγαμε πιὸ ὀρθὰ ὁ μεγαλύτερος ναός, εἶναι ὁ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης. Τὸ κτίσιμό του ἄρχισε στὰ 1506 καὶ τέλειωσε στὰ 1667. Συμπληρώθηκε στὰ 1680. Γιὰ τὸ κτίσιμό του ἐργάσθηκαν ὁ Βραμάντης καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν ὁ Ραφαήλ, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος καὶ ἄλλοι. Ὁ θόλος τῆς ἐκκλησίας ποὺ τὸν ἐσχεδίασε ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἶναι τεράστιος. Ὁ διάσημος καλλιτέχνης Μπερνίνι πρόσθεσε στὰ 1680 μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ κολοσσιαία καὶ μεγαλοπρεπῆ στοὰ ἀπὸ διπλῆ σειρὰ στύλων σὲ σχῆμα μισοῦ κύκλου.

Ὁ Νικόλαος Α. Ματθαῖος μὲ ἐρωτᾶ: «Ἡ Μὶς Ὑφήλιος (τοῦ 1952) ἤτοι ἡ μὶς Φινλανδία σὲ ποιά φυλὴ ἀνήκει; Στὴν κιτρίνη ἢ στὴ λευκή; Ἐπίσης ἡ μὶς Εὐρώπη στὴν κιτρίνη; Καὶ πῶς διεμορφώθησαν αἱ φυλαί;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Καὶ αἱ δύο ἀνήκουν εἰς τὴν λεγομένην Καυκασίαν φυλὴν καὶ τὴν Λευκήν. Σύμφωνα μὲ ὅσα παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη, ἔπειτα ἀπὸ τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες διαφορὲς ποὺ ὑπῆρχαν στὴν πρωτόγονη ἐποχὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, καὶ ποὺ οἱ διαφορὲς αὐτὲς ὀφείλονταν εἰς τὴν ἐξωτερικὴ ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντος, στὴ φυσικὴ ἐπιλογή, στὸν ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως, στὶς ἀμοιβαῖες σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀτόμων, ἀκολούθησαν διαφοραὶ ποὺ ὀφείλονται εἰς τὴν ἀθρόαν ἐπιμιξίαν τῶν λαῶν. Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ἐδημιουργήθηκαν οἱ φυλές.

Ὁ ΦώτιοςΠοῦλος μὲ ἐρωτᾶ: «Τί σημαίνει ἀλληλούϊα;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ λέξη εἶναι ἑβραϊκὴ καὶ σημαίνει «αἰνεῖτε τὸν Θεόν». Δηλαδὴ κατὰ κυριολεξίαν ἐπαινεῖτε, καὶ κατὰ ἐπέκταση εὐλογεῖτε, δοξάζετε τὸν Θεόν.

Καὶ πάλι γιὰ τὸν ὕπνο καὶ τοὺς ὀνειροπομποὺς

Ὁ παπούς, ὅπως σᾶς εἶπα στὸ περασμένο φύλλο, μιλοῦσε στὰ ἐγγόνια του, γιὰ τὸν ὕπνο καὶ τὰ ὄνειρα.

Κι' ἐμείναμε ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔλεγε γιὰ μιὰ ἄλλη κατοικία τοῦ ὕπνου, ποὺ βρισκόταν σὲ πόλη κτισμένη σὲ πεδιάδα εὐρύχωρη καὶ χαρούμενη.

— Γύρω στὴν ὅμορφη καὶ ξωτικὴ πολιτεία, συνέχισε ὁ παπούς, ἦταν ἕνα μεγάλο πολύδενδρο δάσος γεμᾶτο Μήκωνες καὶ Μανδραγόρας.

— Καὶ τί εἶναι αὐτά, τί εἴδους δένδρα εἶναι; ρώτησε ἡ Τασία.

— Καὶ ὁ Μήκων καὶ ὁ Μανδραγόρας, ἀπάντησε ὁ παπούς, δὲν εἶναι δένδρα. Ὁ Μήκων εἶναι πόα, δηλαδὴ φυτὸ χωρὶς ξυλώδη κορμό! Στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε δέκα εἴδη ἀπὸ αὐτούς: Πιὸ γνωστοὶ ὅμως ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι ὁ Μήκων ὁ νόθος, κοινῶς ἀγκιναρόχορτο, Μήκων ἡ ροιὰς (σᾶς λέω πρόσθεσε ὁ παποὺς πὼς ὁ Μήκων εἶναι καὶ θηλυκὸ καὶ ἀρσενικὸ καὶ κάνει καὶ ὁ μήκων καὶ ἡ μήκων) κοινῶς παπαρούνα, καὶ Μήκων ἡ ὑπνοφόρος κοινῶς ἀφιόνι ἢ ὕπνος. Καθὼς ξέρετε ἡ παπαρούνα εἶναι ὑπνωτικό. Πολὺ περισσότερο ἡ παπαρούνα ἡ ὑπνοφόρος. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ, πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ξοδέψουν πολὺ φαντασία οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ δάσος τῆς πολιτείας τοῦ Ὕπνου μὲ μήκωνες.

— Ἔχω ἀκουστὰ — λέει ὁ Κωστάκης — πὼς κάποτε, στὰ παλιὰ χρόνια, γιὰ νὰ ἀποκοιμήσουν τὰ μωρά τους ἔβραζαν παπαροῦνες, τὰ πότιζαν μὲ τὸ ζουμί τους καὶ αὐτὰ κοιμόντουσαν ὧρες ὁλόκληρες.

— Πραγματικὰ παιδιά μου, εἶπε σκυθρωπάζοντας ὁ παπούς. Ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια στὰ παλιὰ χρόνια. Νὰ ποτίζουν τὰ μωρὰ μὲ ἀφέψημα παπαρούνας. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς βάλω στὸν κόπο νὰ ρωτήσετε σᾶς λέω πὼς ἀφέψημα εἶναι τὸ ζουμὶ ποὺ ἀπομένει ὅταν βράσουμε ἢ ζεματίσουμε σὲ νερὸ ὁποιαδήποτε φυτικὴ οὐσία. Εἴτε φλούδα, εἴτε ρίζα, εἴτε ξύλα, εἴτε σπόρους, εἴτε φύλλα, εἴτε λουλούδια.

— Δηλαδὴ καὶ τὸ τσάϊ ποὺ πίνουμε καὶ τὸ χαμομήλι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ροφήματα εἶναι ἀφεψήματα, παρατήρησε ἡ Τασία.

— Ἔτσι εἶναι παιδί μου, συγκατένευσε ὁ παπούς. Καὶ γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ θέμα μου σᾶς λέω: Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη πιὸ ἐγκληματικὴ συνήθεια ἀπὸ ἐκείνη. Νὰ δίνουν δηλαδὴ στὰ παιδιὰ τὸ ὑπνωτικὸ τῆς παπαρούνας. Εἶναι καταστροφὴ γιὰ τὴν ὑγεία τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ τοῦ παιδιοῦ. Θέλω νὰ ἐλπίζω πὼς ἡ κακὴ αὐτὴ συνήθεια ἔχει ξερριζωθῆ.

— Καὶ ὁ Μανδραγόρας τί ἦταν ἀκριβῶς; ρώτησε ὁ Γιῶργος.

— Ὁ Μανδραγόρας εἶναι καὶ αὐτὸς πόα, μὲ χοδρὴ καὶ σαρκώδη ρίζα διχαλωτὴ ποὺ μοιάζει μὲ ἀνοιχτὰ πόδια ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πυθαγόρας εἶπε τὸν Μανδραγόρα «ἀνθρωπόμορφο» φυτό!. Ὁ Μανδραγόρας ὁ φαρμακευτικὸς ἀνθίζει τὸ φθινόπωρο καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ὑπνωτικά. Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ γνωστὴ παροιμιακὴ φράση «ὑπὸ μανδραγόραν καθεύδειν». Δηλαδὴ ὕπνος κάτω ἀπὸ τὸν μανδραγόραν. Καὶ ἡ φράση αὐτὴ λέγεται γιὰ κείνους ποὺ κοιμοῦνται βαθειά, καὶ μεταφορικὰ γιὰ κείνους ποὺ ἀγνοοῦν καὶ τὰ πιὸ πασίγνωστα πράγματα.

Εἶναι λοιπὸν φανερό, παιδιά μου, πρόσθεσε ὁ παποὺς πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ φυτὰ — ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι δέντρα — εἶχαν καὶ παραεῖχαν μάλιστα θέση στὸ δάσος τοῦ Ὕπνου. Εἰς τὰ δέντρα τοῦ δάσους αὐτοῦ ἔστηναν τὶς φωλιές τους κουκουβάγιες, νυχτερίδες καὶ χίλια δυὸ ἄλλα νυκτόβια πουλιὰ καὶ ἔντομα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἡ χαλκὶς ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ θεοὶ καὶ Κύμινδος ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ εἶναι αὐτὸ ἡ λεγομένη χαλκοκουρούνα.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως τοῦ Ὕπνου ἦταν ὁ ναὸς τῆς Νυκτὸς καὶ δυὸ μαντεῖα. τῆς Ἀληθείας τὸ ἕνα καὶ τῆς Ἀπάτης τὸ ἄλλο.

— Ἤθελαν νὰ μᾶς ποῦν μ' αὐτό, διάκοψε ὁ Γιῶργος πὼς τὰ γεννήματα τοῦ Ὕπνου, τὰ ὄνειρα. βγαίνουν κάποτε ἀληθινὰ ὅπως πολλὲς φορὲς ἀπατηλά, ψεύτικα.

— Αὐτὸ εἶναι εἶπε ἤρεμα ὁ παπούς. Τὴν πόλη διέσχιζε ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης, ἥσυχος σὰν λάδι, βγαίνοντας ἀπὸ δυὸ μεγάλες πηγές. Τὴν Πανυχίαν καὶ τὸν Νήγριτον. Καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης ἔχει τὸ συμβολισμό του μὲ τὸν ὕπνο, ξεχνάει κανεὶς τὶς πίκρες καὶ τὶς φροντίδες.

Στὴν πόλη αὐτὴ ἔμεναν οἱ Ὄνειροι. Κανένας δὲν ἔμοιαζε στὸν ἄλλον.

Ἡ πόλη εἶχε μόνο δυὸ πύλες. Τὴ μιὰ ἐλεφάντινη καὶ τὴν ἄλλη κεράτινη. Ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ πόρτες μπαινόβγαιναν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως. Ἀπὸ τὴν ἐλεφάντινη ἔβγαιναν οἱ ψεύτικοι Ὄνειροι. Ἀπὸ τὴν κεράτινη οἱ ἀληθινοί.

Ἔλεγαν ἀκόμη πὼς στὴν ἴδια πόλη βρισκόταν τὸ ἱερὸ τοῦ Ἀλεκτρύονος. Ὑπῆρχαν δὲ ἐκεῖ καὶ δύο Ἔπαρχοι. Ὁ Ταραξίων, ὁ γιὸς τοῦ Ματαιογένους καὶ ὁ Πλουτοκλέας ὁ γιὸς τοῦ Φαντασίωνος.

— Δηλαδὴ μὲ τὴν φαντασία ἢ μὲ τὸ νοῦ πλουταίνει ἡ κόρη καὶ μὲ τὸν ὕπνο ἡ ἀκαμάτρα, εἶπε ὁ Γιῶργος.

— Ἀκριβῶς. Ὅλη αὐτὴ ἡ περιγραφὴ ποὺ σᾶς ἔκαμα γιὰ τὸν ὕπνο καὶ τὴν κατοικία του εἶναι πραγματικὰ ὀμορφώτατη. Αὐτοὶ ποὺ τὴν ἔγραψαν εἶχαν μεγάλη φαντασία.

Πολλοὶ ἀκόμη ἤθελαν τὴν κατοικία τοῦ ὕπνου στὴ Λῆμνο. Μὰ ὄχι μόνιμη. Ἄλλοι τὸν ἐφαντάζονταν διαρκῶς ἐκεῖ. Τὸ γιατὶ εἶναι ἁπλούστατο. Ἡ Λῆμνος στὴν ἀρχαιότητα εἶχε πολλὰ ἀμπέλια καὶ ἔκανε ὄμορφο δυνατὸ κρασί. Μὰ τὸ κρασὶ φέρνει ὕπνο καὶ ὁ Ὕπνος εἶχε πολλὴ δουλειὰ ἀνάμεσα στοὺς Λημνίους... κρασοπατέρες!

Οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφιζαν τὸν Ὕπνο σὰν φτερωτὸ νέο ποὺ πετοῦσε καθισμένος πάνω σὲ φλόγες. Πολλὲς φορὲς ἔφτιαναν γιὰ Ὕπνο ἕνα χαριέστατο μωρὸ ποὺ κοιμᾶται. Φοροῦσε λευκὰ φορέματα, καὶ κρατοῦσε κέρατο μὲ τὸ ὁποῖο ἔστελνε τὰ ὄνειρα στοὺς ἀνθρώπους.

Στὴ Σικυωνία καὶ στὸν ναὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν εἶχαν ζωγραφισμένο σὰν ὄμορφο νεανία ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀποκοιμήση λιοντάρι. Εἶχε δὲ τὴν ἐπιγραφὴ

καλό!

Στὴν Τροιζῆνα ὁ Ὕπνος εἶχε βωμὸ κοινὸ μὲ τὶς Μοῦσες, γιατὶ ὁ Ὕπνος θεωρεῖται φίλος τῶν Μουσῶν. Ζωγράφιζαν τὸν Ὕπνο καὶ μὲ τὸν Διόνυσο καὶ μὲ τὸν Θάνατον. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ Διόνυσος, θεὸς τοῦ κρασιοῦ, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ὕπνο καὶ ὁ Θάνατος ἦταν ἀδελφός του.

Ὁ Ὕπνος εἶχε πολλὰ παιδιά. Γύρω στὰ χίλια! Οἱ πιὸ ἐνδιαφέροντες γιοὶ τοῦ Ὕπνου ἦταν ὁ Μορφέας — Μορφεὺς στὴν καθαρεύουσα — ὁ Εἴκελος ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ θεοὶ καὶ Φοβήτωρ ὅπως ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ Φάντασος. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἦταν οἱ πιὸ ἐπίσημοι Ὄνειροι τοὺς ὁποίους ἔστελνε ὁ Ὕπνος στοὺς ἡγεμόνες καὶ τοὺς βασιλιάδες.

Καὶ ὁ Μορφέας εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ μεταμορφώνεται σὲ διάφορα πρόσωπα. Ἔπαιρνε δηλαδὴ τὴ μορφὴ καὶ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ μιμῆται τὸ βάδισμα, τὴ φωνή, τὸ σῶμα καὶ ὅλη τὴν κορμοστασιὰ ἐκείνου ποὺ ἤθελε νὰ παραστήση.

Ὁ Εἴκελος ἢ Φοβήτωρ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἱκανότητα νὰ μεταμορφώνεται. Δὲν ἔπαιρνε ὅμως ποτὲ τὸ σχῆμα ἀνθρώπου. Πάντοτε ἔπαιρνε τὴ μορφὴ ζώων, θηρίων, πουλιῶν, δρακόντων καὶ ἄλλων φοβερῶν καὶ παραδόξων τεράτων.

Ὁ Φάντασος τέλος εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἱκανότητα νὰ μεταμορφώνεται ἀλλὰ σὲ ἄψυχα. Σὲ πέτρες, σὲ πηγές, σὲ ποταμοὺς καὶ σὲ δέντρα.

Ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ Ὕπνος ἔστελνε τοὺς ὀνειροπομπούς του αὐτοὺς μόνο στοὺς βασιλιάδες καὶ τοὺς ἡγεμόνες. Στὸ λαὸ ἔστελνε ὅλους τοὺς ἄλλους — 997 ἔμεναν — ποὺ δὲν εἶχαν ὀνόματα.

Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ὀνειροπομπῶν, ὅπως μᾶς λέει ὁ Λουκιανὸς κατοικοῦσε σ' ἕνα νησί, στὸ νησὶ τῶν ὀνείρων. Αὐτὸ ἦταν πλωτό. Δὲν ἦταν σταθερὸ σὲ κάποιο μέρος τῆς θάλασσας. Διαρκῶς ἔπλεε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ πολλὴ ὥρα σὲ κάποιο τόπο. Ἀπόφευγε τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅπως λέει καὶ ὁ Λουκιανός, ὅλοι οἱ ὀνειροπομποὶ ἦταν ὅλοι τους ἀνόμοιοι. Ἄλλοι μὲ φτερὰ καὶ τερατώδεις, ἄλλοι ὀμορφοντυμένοι καὶ γλυκομίλητοι.

Καὶ ὁ Λουκιανὸς στὶς «Ἀληθινὲς Ἱστορίες» ἰσχυρίζεται πὼς ἐγνώρισε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς στὸ νησί τους, καὶ ὅσους εἶχε δῆ μέχρι τότε στὸν ὕπνο του, τοὺς ἀναγνώρισε. Τοῦ ἔκαμαν μάλιστα καὶ σπουδαία ὑποδοχὴ σὰν γνωστό τους καὶ φίλο τους.

Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει πολλούς, πάρα πολλοὺς Ὀνείρους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κεράτινη πόρτα καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν κεράτινη. Ὁ Ὅμηρος ὅμως σὲ ἄλλο μέρος ὀνομάζει ἕνα μόνον Ὄνειρον, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ γιὸ τῆς Νύκτας καὶ τοῦ Ἐρέβους.

Καὶ πιστεύουν ἔτσι πὼς ὁ ἕνας αὐτὸς ἦταν ὁ Μορφεύς, ὁ ἐπισημότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀνειροπομπούς.

Ὁ Μορφέας παρουσιάζετο σὰν γέρος μὲ ἁπαλὲς καὶ ἀθόρυβες φτεροῦγες, καὶ μὲ ὁλόγλυκο πρόσωπο. Ὅπως ἐπίστευαν, ὁ Μορφέας σίμωνε τοὺς ἀνθρώπους κρατώντας ἄνθη Μήκωνος. Τὰ ἔφερνε κοντὰ στὰ πρόσωπά τους καὶ τοὺς ἀποκοίμιζε. Κατόπιν παρουσιαζόταν μπροστά τους παίρνοντας τὴ μορφὴ φίλων ἢ γνωστῶν τους. Καὶ ἦταν πολλὲς φορὲς εὐχάριστος. Γιὰ τοῦτο καὶ κάποιος ποὺ κοιμᾶται ἥσυχος λέμε πὼς βρίσκεται...

— ... στὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, εἶπε ἡ Τασία.

— Μὰ γιατί οἱ Ὄνειροι, παπού, ρώτησε ὁ Γιῶργος, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Κεράτινη πόρτα ἦταν οἱ ἀληθινοί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἐλεφάντινη ἦταν ψεύτικοι;

Ὁ παποὺς ἔδωσε πρόθυμα τὴν ἀπάντηση.

Μὰ ὅσα ἄλλα τοὺς εἶπε γιὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὸν ὕπνο, θὰ σᾶς τὰ πῶ στὸ ἄλλο φύλλο.

Α. Κ. Μ.

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος μαθαίνει γιὰ τὴν Κυβέρνηση καὶ γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν

— Τί εἶναι Θάνο ἡ «ἐκτελεστικὴ ἐξουσία;».

— Οὔ! Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ παπού! Ἕνα κράτος πρέπει νὰ κυβερνιέται, νὰ «διοικεῖται» ἀπὸ τοὺς κατάλληλους ἀνθρώπους, ποὺ νὰ εἶναι ὑπεύθυνοι ἀπέναντι στοὺς πολῖτες. Ἡ πρώτη ἐξουσία, εἶναι ἡ νομοθετική: τὴν ἔχει ἡ Βουλή. Ἡ Βουλευτὲς φτιάνουν τοὺς νόμους καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ποὺ τοὺς ἐψήφισε καὶ τοὺς ἔβγαλε βουλευτές, ἐλέγχουν καὶ τὴν κυβέρνηση. Γιατὶ καθὼς μοῦ ἐξήγησες παπού, αὐτὸ σημαίνει δημοκρατία: Κανεὶς νὰ μὴν μπορῆ νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ του. Κανεὶς νὰ μὴν εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους.

Ἡ δεύτερη ἐξουσία εἶναι ἡ διοικητική: ἔχομε μιλήση γι' αὐτήν. Καὶ ἡ τρίτη εἶναι αὐτὴ ποὺ λέμε τώρα: ἡ ἐκτελεστική. Αὐτὴ διοικεῖ, κυβερνάει τὸ κράτος. Ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ Βασιλεύς.

Γιὰ τὴν ἐκτελεστικὴ ὅμως ἐξουσία οὐσιαστικὰ ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ ὑπουργοί. Ὅλοι μαζὶ οἱ ὑπουργοί, κάνουν τὴν ὑπεύθυνη Κυβέρνηση τοῦ τόπου — ποὺ σύμβολό της εἶναι ὁ Βασιλεύς.

— Ὥστε τὴν Κυβέρνηση τὴν ἀποτελοῦν οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ὑφυπουργοί, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πρωθυπουργὸ ποὺ λέγεται καὶ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως. (Ἔχομε πῆ ἄλλοτε πῶς γίνεται ἡ Κυβέρνηση). Τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, ἡ Κυβέρνηση δηλαδή, (ὁ πρωθυπουργός, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ὑφυπουργοὶ) ἔχει ἕνα ὡρισμένο πρόγραμμα ποὺ σύμφωνα αὐτὸ κυβερνάει τὴ χώρα. Δίνει τὶς γενικὲς κατευθύνσεις, καὶ ἔχει ὡρισμένες γενικὲς ἁρμοδιότητες. Ὁ κάθε ὅμως ὑπουργός, βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ὑπουργείου, ποὺ ἔχει ὡρισμένες κι' αὐτὸ ἁρμοδιότητες καὶ ὡρισμένη δουλειὰ νὰ κάνη. Μήπως στὸ σπίτι μέσα, ἂν ὑποτεθῆ πὼς ὑπάρχουν πολλὲς δουλειές, ὁ ἕνας δὲν γίνεται τσοπάνος κι' ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν κοπαδιῶν, ὁ ἄλλος γεωργός, κι' ὁ τρίτος φροντίζει τὰ μελίσσια, τὸ κοτέτσι, τὰ κουνέλια. Λοιπὸν τώρα ποὺ κατάλαβες τί εἶναι οἱ ὑπουργοί, μπορῶ νὰ σὲ ρωτήσω πόσα ὑπουργεῖα ἔχομε στὴν Ἑλλάδα;

— Δὲν ξέρω παπού.

— Θὰ στὰ πῶ ἐγὼ ἀμέσως. Εἶναι τὰ ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν, Ἐξωτερικῶν, Δικαιοσύνης, Οἰκονομικῶν, Γεωργίας, Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, Συγκοινωνιῶν, Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς, Συντονισμοῦ, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Αὐτὰ τὰ ὑπουργεῖα μεριμνοῦν, φροντίζουν, ἔχουν τὴν εὐθύνη γιὰ κάθε τί ποὺ γίνεται στὸ κράτος, καὶ γιὰ κάθε τὶ ποὺ πρέπει νὰ γίνη. Σὰν ἕνας καλὸς μικρὸς πολίτης ποὺ εἶσαι, θὰ πρέπει νὰ μάθης γιὰ τὴ δράση αὐτῶν τῶν ὑπουργείων, γιὰ νὰ καταλάβης πόσο τὸ κράτος μας μεριμνᾶ γιὰ τοὺς πολῖτες του. Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν ποὺ εἶναι κι' ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα παιδί μου. Κάθε ὑπουργεῖο, στεγάζεται σ' ἕνα μεγάλο μέγαρο, στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ ἐργάζονται οἱ διάφορες ὑπηρεσίες του, ποὺ διευθύνουν ὅλες τὶς δραστηριότητες τοῦ ὑπουργείου σὲ ὅλη τὴ χώρα. Ἐπὶ κεφαλῆς σ' ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ἑνὸς ὑπουργείου στέκεται ὁ ὑπουργός, ποὺ ἔχει κι' ὁλόκληρη τὴν εὐθύνη του. Τὸν βοηθοῦν ὁ ὑφυπουργὸς ὅπου ὑπάρχει ὑφυπουργὸς ἢ γενικὸς γραμματέας, οἱ διευθυντὲς καὶ οἱ τμηματάρχες του. Αὐτοὶ ὅλοι, εἶναι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου, ποὺ ἔχουν κι' αὐτοὶ εὐθῦνες γιατὶ διευθύνουν πολλὰ τμήματα μαζὶ (οἱ διευθυντὲς) ἢ ἕνα ὡρισμένο τμῆμα (οἱ τμηματάρχες). Ὅλοι αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς κατωτέρους τους ὑπαλλήλους εἶναι Δημόσιοι ὑπάλληλοι. Δημόσιοι ὅμως ὑπάλληλοι δὲν εἶναι μόνον ὅσοι ἐργάζονται μέσα στὸ ἴδιο τὸ ὑπουργεῖο. Δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι καὶ ἄλλοι πολλοί, ποὺ γι' αὐτοὺς ὅμως θὰ σοῦ μιλήσω καμμιὰ ἄλλη φορά. Ἂς ξαναγυρίσωμε ὅμως στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Ποιὰ εἶναι τὰ χρέη καὶ οἱ ἁρμοδιότητες αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου; Εἶναι ἡ διατήρηση καὶ ἡ ἀνάπτυξη τοῦ πολιτεύματος. Ἡ διοικητικὴ διαίρεση τοῦ κράτους. Ἡ ἄμεση ἐποπτεία τῶν τοπικῶν ὀργανισμῶν διοικήσεως, ἡ ἔκδοση διαβατηρίων. Οἱ ἐκλογές, βουλευτικές, δημοτικὲς καὶ κοινοτικές, ἡ ἀστυνομία, ἡ χωροφυλακὴ κλπ.

— Ἀχ παπού, πολὺ μπερδεμένα μοῦ φαίνονται ὅλ' αὐτά! Δὲν τὰ καταλαβαίνω οὔτε τὰ θυμᾶμαι...

— Ὅταν στὰ ἐξηγήσω ἕνα ἕνα, θὰ τὰ καταλάβης... Ὅταν λέμε λ. χ. ἡ «διατήρηση τοῦ πολιτεύματος» τί ἐννοοῦμε; Πὼς ἔχομε ἕνα πολίτευμα, τὴν βασιλευομένη δημοκρατία. Σύμφωνα μ' αὐτό, ὁ τόπος διοικεῖται ὅπως ὁρίζουν τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι. Ποιὸς ὅμως φροντίζει νὰ διατηρηθῆ τὸ πολίτευμα αὐτό; Ποιὸς κοιτάζει μήπως γίνουν τίποτε ταραχὲς ἢ ἀναρχία ποὺ θὰ μᾶς ὑποδουλώση; Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Αὐτὸ ἀκόμη φροντίζει νὰ εἶναι τὸ κράτος μας ἕνα κράτος πολιτισμένο, καλοδιοικούμενο, ὅπου οἱ πολῖτες του νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι καὶ περήφανοι νὰ ζοῦν σ' αὐτό. Νὰ γιατὶ λέμε πὼς μεριμνᾶ καὶ γιὰ τὴν «ἀνάπτυξη» τοῦ πολιτεύματος.

— Ἀ! Ἔτσι τὸ κατάλαβα!

— Μὰ δὲν εἶναι δὰ καὶ καμμιὰ φιλοσοφία νὰ τὸ καταλάβης! Ὕστερα, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, εἶναι ἡ «ἀνωτάτη ἀρχὴ» στὴ διοικητικὴ διαίρεση τοῦ κράτους. Καθὼς ξέρεις, ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ κράτους, διαιροῦνται σὲ γενικὲς Διοικήσεις. Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὑπάρχουν πέντε γενικὲς διοικήσεις: Ἠπείρου, Βόρειας Ἑλλάδας, Θράκης, Κρήτης καὶ Δωδεκανήσου. Ὁλόκληρο δὲ τὸ κράτος, διαιρεῖται σὲ νομούς. Σήμερα οἱ νομοὶ εἶναι σαρανταοκτώ. Στοὺς νομούς, ἡ κυβέρνηση διορίζει νομάρχες. Ὁ νομάρχης εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ νομοῦ. Ἀντιπροσωπεύει τὴν κυβέρνηση στὸ νομό του καὶ γι' αὐτὸ διορίζεται ἀπ' αὐτήν. Εἶναι ἡ «προϊσταμένη» νὰ ποῦμε ἀρχή. Εἶναι κρατικὸς ὑπάλληλος. Καὶ ἔχει γιὰ προϊστάμενο, τὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν. Αὐτὸ τὸν διορίζει ὕστερα ἀπὸ εἰσήγηση τοῦ Συμβουλίου Ἐκλογῆς Νομαρχῶν, αὐτὸ τὸν ἐλέγχει τὸν παρακολουθεῖ καὶ τοῦ δίνει ὁδηγίες, σ' αὐτὸ λογοδοτεῖ ὁ νομάρχης, κι' αὐτὸ τὸν παύει ὅταν δὲν κάνει τὸ καθῆκον του. Ὥστε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διοικητικῆς διαίρεσης τοῦ κράτους, εἶναι τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν.

— Ἐν τάξει παπού. Προχώρησε.

— Ἔχομε κατόπιν τὴν «ἄμεση ἐποπτεία τῶν τοπικῶν ὀργανισμῶν διοικήσεως». Καθὼς ἔχομε πῆ, τὸ κράτος δὲν διαιρεῖται μόνο σὲ νομούς, ἀλλὰ καὶ σὲ δήμους καὶ σὲ κοινότητες. Ἔχομε πῆ τί εἶναι οἱ δῆμοι καὶ οἱ κοινότητες. Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν σήμερα 216 δῆμοι καὶ 5.766 κοινότητες γιὰ πληθυσμὸ 7.603.600 κατοίκους. Τοὺς δημάρχους καὶ τὰ κοινοτικὰ συμβούλια, τοὺς βγάζουν μὲ ἐκλογὲς οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος. Ἐπὶ κεφαλῆς ὅμως ὅλων αὐτῶν εἶναι τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ποὺ τοὺς ἐλέγχει ἀλλὰ καὶ τοὺς φροντίζει. Γιατὶ κανεὶς στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει κάποιο ἀξίωμα χωρὶς νὰ ἐλέγχεται. Τὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν ἀκόμη, δίνει καὶ διαβατήρια γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ταξιδέψουν στὸ ἐξωτερικό. Αὐτὸ ἀκόμη προκηρύσσει τὶς ἐκλογὲς — τὶς βουλευτικὲς ἀλλὰ καὶ τὶς δημοτικὲς καὶ τὶς κοινοτικὲς — αὐτὸ μὲ τὶς ὑπηρεσίες του καὶ τὰ ὄργανά του τὶς κάνει, αὐτὸ ἐλέγχει ἂν ἔγιναν σωστά, κι' αὐτὸ βγάζει τ' ἀποτελέσματα.

Ἔχει λοιπὸν τὴν εὐθύνη τῶν ἐκλογῶν. Καὶ τέλος εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς. Αὐτὴ εἶναι μιὰ σημαντικότατη ἁρμοδιότητα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Γιατὶ ἀπὸ τὴν καλὴ ὀργάνωση τῆς ἀστυνομίας ἐξαρτᾶται ἡ ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Ἔτσι στὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ εἴπαμε, ὑπάγονται:

Ἡ διεύθυνση διοικήσεως.

Ἡ διεύθυνση ἰθαγενείας (ποὺ κανονίζει τὴν ἰθαγένεια τῶν πολιτῶν).

Ἡ διεύθυνση τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως.

Ἡ διεύθυνση ἀποδημίας, μεταναστεύσεως καὶ διαβατηρίων.

Ἡ διεύθυνση ἐκλογῶν.

Ἡ διεύθυνση ἀλλοδαπῶν (γιὰ τοὺς ξένους).

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων (ποὺ καὶ γι' αὐτὴν πρέπει νὰ μιλήσωμε πιὸ λεπτομερῶς καμμιὰ ἄλλη φορά). Τὸ Πυροσβεστικὸ σῶμα, καὶ ἡ Χωροφυλακή.

Σοῦ εἶπα, βέβαια, Θάνο μου, τὰ σπουδαιότερα, χωρὶς νὰ μπῶ στὶς λεπτομέρειες, ποὺ εἶναι πολλὲς καὶ ποὺ θὰ τὶς μάθης σιγὰ - σιγὰ μεγαλώνοντας. Γιατὶ κάθε διεύθυνση, ἔχει πλῆθος ἄλλες ὑπηρεσίες, ποὺ πρέπει νὰ τὶς ὀργανώση, νὰ τὶς ἐλέγχη καὶ νὰ φροντίση νὰ γίνωνται ὅσο πάει καὶ καλύτερα. Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν εἶναι λιγάκι ὁ σκελετὸς τοῦ κράτους, γιατὶ αὐτὸ φροντίζει γιὰ τὴν καλὴ διοίκηση τοῦ κράτους καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν του. Ὅμως νά! Φάγαμε τόση ὥρα μὲ τὸ νὰ σοῦ μιλάω μόνον γιὰ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν.

— Δὲν εἶναι χαμένη ὥρα παπού. Σὲ βεβαιῶ ὅτι μ' ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔχεις πῆ. Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ξεκαθαρίζουν μέσα στὸ κεφάλι μου ἕνα σωρὸ πράγματα. Κι' ἀνυπομονῶ νὰ μάθω καὶ γιὰ τ' ἄλλα ὑπουργεῖα.

— Σιγὰ - σιγά, θὰ μιλήσωμε γιὰ ὅλα. Νὰ μὴ βιάζεσαι...

— Ναὶ παπού. Ὅποιος βιάζεται...

— Μπορεῖ νὰ μὴν σκοντάφτη πάντα. Σίγουρα ὅμως ξεχνάει τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα τοῦ λένε καὶ δὲν μαθαίνει τίποτε σωστά...

ΜΑΡΙΝΑ Κ.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

Η ΣΤΑΦΙΔΑ
(Τοῦ Περαστικοῦ)

Γιά νά γνωρίσωμε τήν ΕΛΛΑΔΑ

Στὸ νησὶ τῶν σφουγγαράδων

Προτοῦ φύγωμε ἀπὸ τὴν Κῶ, γιὰ τὴν Κάλυμνο, τὸ νησὶ τῶν σφουγγαράδων, πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὰ ἐρείπεια τοῦ Ἀσκληπιείου. Βρίσκεται σ' ἕνα ἁπλόχωρο γραφικὸ τοπίο, ὅπου μᾶς βγάζει ἕνας μαγευτικὸς δρόμος μὲ ψηλόκορμα κυπαρίσσια.

Ὁ ναὸς αὐτὸς τῆς ὑγείας, ὅπου ἐπὶ αἰῶνες γιατρεύονταν οἱ νησιῶτες, προτοῦ φέρῃ τὸ φῶς τῆς ἰατρικῆς ὁ Ἱπποκράτης στὸν κόσμο, εἶναι πεσμένος σ' ἐρείπια τώρα. Κάτασπρες σκάλες, μαρμάρινες, κολῶνες καὶ βάθρα, σπόνδυλοι, κιονόκρανα σπαρμένα κατὰ γῆς, σὲ γεμίζουν ὑποβολὴ καὶ θρησκευτικὸ δέος.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔχει μνήμη, γιὰ νὰ μοῦ πῇ ποῦ ἀλλοῦ εἴδαμε ἐρείπια Ἀσκληπιείου; ρώτησα τ' ἀνήψια μου.

Ἡ Μυρτὼ ἔκλεισε τὸ στόμα τοῦ Φάνη.

— Ἐσὺ νὰ σωπάσῃς, γιατὶ εἶσαι ἀσυναγώνιστος, τοῦ εἶπε γελῶντας.

— Πές το λοιπόν, γιατὶ θὰ τὸ πῶ, τὴ φοβέρισε ὁ Λεωνίδας.

— Ἀλλοῦ τὶς ἐξυπνάδες, εἶπε ἡ Μυρτώ· κάνεις τώρα πῶς μᾶς ἀφήνεις τὴ δόξα; Βάζω στοίχημα πῶς δὲν ἔχεις ἰδέα...

— Λοιπόν, θὰ σᾶς τιμωρήσω, εἶπε ὁ Λεωνίδας: Ἀσκληπιεῖο, καὶ μάλιστα παλαιότερο καὶ πολὺ πιὸ δοξασμένο στὴν ἱστορία, ἦταν στὴν Ἐπίδαυρο. Θυμᾶστε; Πήγαμε, ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ἕνα σούρουπο ποὺ ποτὲ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω! Καθήσαμε μάλιστα στὶς κερκίδες τοῦ θεάτρου, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ καλλίτερα διατηρημένο, ἀπὸ ὅλα τ' ἀρχαῖα θέατρα τῆς Ἑλλάδας.

— Παίρνεις ἄριστα, Λεωνίδα, φώναξε ὁ Φάνης. Μά, ἂς μᾶς πῇ κι' ἡ Μυρτώ, ἂν θυμᾶται, τί ἦταν ὁ Ἀσκληπιός!

— Γιὸς τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τῆς Κορωνίδας, εἶπε τὸ κορίτσι ἁπλά. Ὁ πατέρας του τοῦμαθε τὴν ἰατρική.

— Λάθος, τὴν ἔκοψε ὁ Φάνης. Σπούδασε στὸ Πήλιο, στὴ σπηλιὰ τοῦ Χείρωνα...

— Κι' οἱ δυὸ ἔχετε δίκιο, τοὺς συμφιλίωσα. Ὁ ἥλιος ποὺ κάνει τόσο καλὸ στὴν ὑγεία, εἶναι ὁ πρῶτος γιατρὸς τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀπόλλων λοιπὸν ποὺ τὸν συμβολίζει, θἄταν ὁ πρῶτος ποὺ ἔμαθε τὸ παιδί του τὴν τέχνη τῆς θεραπείας. Καί, γιὰ τελειοποίηση, τὄστειλε στὸν Κένταυρο νὰ τοῦ μάθη τὴ βοτανολογία. Μά, μπορεῖς νὰ συνεχίσῃς, Μυρτώ.

— Λοιπόν, ὁ Ἀσκληπιὸς ἦταν ὅλος συμπόνια καὶ ἀγάπη, θεράπευε μὲ πραγματικὴ ἀφοσίωση τοὺς ἀρρώστους καὶ τόσο πετύχαινε, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔπαψαν νὰ πεθαίνουν. Ἀγανακτισμένος τότε ὁ Πλούτων, παραπονέθηκε στὸν Ὀλύμπιο Δία κι' ἐκεῖνος κατακεραύνωσε τὸν Ἀσκληπιό. Μὰ δὲν πέτυχε τίποτε μὲ τὸν κεραυνό του, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποθέωσαν τὸ μοναχογιὸ τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τοῦ ἔκτισαν τὰ Ἀσκληπιεῖα... Ἐκεῖ, ἱερεῖς, πυροφόροι, καὶ νεωκόρες — γυναῖκες ἱέρειες δηλαδὴ ποὺ χρησίμευαν γιὰ νοσοκόμες στοὺς ἀρρώστους — ἐξασκοῦσαν τὸ ἔργο τῆς θεραπευτικῆς, ἄλλοτε μὲ βότανα, κι' ἄλλοτε μὲ μάγια κι' ὁράματα, δηλαδὴ μ' αὐθυποβολὴ καὶ μὲ πίστη.

— Ναί, εἶπα ἐγώ, βλέπω πῶς τὰ ταξίδια κι' οἱ κόποι μας δὲν πᾶνε χαμένοι. Ἐλᾶτε τώρα νὰ δοῦμε τὸ ἱερὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὔχομε μπροστά μας.

Τὸν ἀρχαῖο δωρικὸ ναὸ μὲ τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς βωμούς του ἄνοιξε ἡ γῆ, σ' ἕνα μεγάλο σεισμό, καὶ τὸν κατάπιε τὸ 554 μ. Χ. Μὰ ξέρομε ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων πῶς ἔλαμπε ἀπὸ χάρη καὶ μεγαλεῖο. Εἶχε, στὰ πλάγια του, δυὸ ναοὺς μικρότερους, μὲ τ' ἀγάλματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ καὶ τῶν δυὸ θυγατέρων του, τῆς Ὑγείας καὶ τῆς Ἠπιόνης. Κι' ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ ἀφιερώματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ τὴν ὑγεία τους. Ἐδῶ ἔχομε τὰ ἐρείπια τοῦ θεραπευτηρίου, τὶς στοὲς του, τὶς κλίμακές του, τὶς ἀποθῆκες του, τὰ διαμερίσματα τῶν ἀρρώστων. Ἐδῶ κοντὰ ἦταν κι' ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης ποὺ τὴν στόλιζε ὁ περίφημος ζωγραφικὸς πίνακας τοῦ Ἀπελλῆ: «Ἡ Ἀναδυομένη!».

— Ἡ Κῶς δὲν ἦταν πατρίδα τοῦ Θεόκριτου, θεία; ρώτησε ὁ Φάνης.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Θεόκριτος; εἶπε ὁ Λεωνίδας ποὺ ποτὲ δὲ ντρεπόταν ἂν δὲν ἤξερε κάτι.

— Ὁ Θεόκριτος ἦταν βουκολικὸς ποιητής, τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Φάνης. Ὕμνησε τὴ φύση, καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἁπλῶν ἀγροτῶν καὶ τσοπάνων. Κι' ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ νησὶ ποὺ τὸν γέννησε, τοὔχει μάθει τὴν ὀμορφιὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου.

— Δὲν εἶναι βέβαιο πὼς γεννήθηκε στὴν Κῶ, μὰ κατάγεται ἀπὸ Κῶους, συμπλήρωσε. Ὁ ἴδιος λέει, σ' ἕνα του ποίημα, πὼς γεννήθηκε στὶς Συρακοῦσες. Ἡ μητέρα του ὅμως κι' ὁ πατέρας του ἦταν ἀπὸ τὴν Κῶ. Ἐδῶ σπούδασε τὴν ποίηση καὶ τὴ μουσική κι' εἶχε δάσκαλο ἕναν ξακουστὸ Κῶο ποιητή, τὸ Φιλητᾶ. Μά, γιὰ νὰ τελειώσωμε μὲ τὴν Κῶ, ἂς μᾶς ἀπαγγείλῃ ὁ Φάνης μερικοὺς στίχους τοῦ Θεόκριτου, ἂν θυμᾶται.

— Πολλὰ ζητᾶς, θεία. Κάναμε βέβαια στὸ κολλέγιο «εἰδύλλια Θεοκρίτου», μὰ δὲν τὰ μαθαίναμε κι' ἀπέξω.

— Λοιπόν, θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ λίγους στίχους ἀπὸ τὸ θρῆνο τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ὡραίου βουκόλου, τοῦ Δάφνη!

Βάτοι κι' ἀγκάθια, τώρα ἐσεῖς
βγάλετε μενεξέδες,
κι' ἐσύ, ζουμπούλι, στόλισε
τ' ἀγκαθωτὰ βοτάνια,
οἱ ἄκαρπες κουκουναριές,
ἂς κάνουν τώρα ἀχλάδια,
τώρα τὰ λάφια θαρρετὰ
ἂς κυνηγοῦν τοὺς σκύλους,
καὶ τώρα οἱ κοῦκοι ἂς κελαηδοῦν
τ' ἀηδόνια νὰ σωπαίνουν
κι' ὅλα ἂς ἀλλάξουνε στὴ γῆ,
μιὰ ποὺ πεθαίνει ὁ Δάφνης!
Πάψετε, Μοῦσες, πάψετε
τ' ἀγροτικὸ τραγοῦδι!

Ναί, ἦταν καιρὸς νὰ πάψωμε κι' ἐμεῖς τὸ τραγοῦδι τῆς Κῶ, γιατὶ τὸ καράβι μας φθάνει τώρα στὴν Πόθαια, τὸ λιμάνι τῆς Καλύμνου. Ἀγέρωχη κι' ἐπιβλητικὴ μὲ τ' ἀπότομα βουνά της, ὀρθώνεται μπροστά μας ἡ Κάλυμνος, ποὺ ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, στὸ ὡραῖο της βιβλίο, τὴν ὀνομάζει «ἡ Σπαρτιάτισσα τῆς Δωδεκαννήσου». Καὶ τὸ δικαιολογεῖ ἔτσι: «Ὅταν κανεὶς γνωρίσῃ τὸ λαό της, μὲ τὴν ἀνυπότακτη κι' ἀδούλωτη ψυχή, τὴν ἡρωϊκὴ μέσα στοὺς αἰῶνες ἱστορία του, θὰ δῇ πὼς εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς δωρικῆς Καλύμνιας γῆς, ποὺ δίκαια μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ Σπαρτιάτισσα τῆς Δωδεκανήσου».

Ἡ Πόθαια εἶναι κτισμένη ἀμφιθεατρικά, πάνω στὸ πλατὺ γραφικὸ της λιμάνι κι' ἔχει πλαίσια δυὸ βουνὰ μεγαλόπρεπα ποὺ τῆς δίνουν τὸν ὑποβλητικὸ καὶ ἡρωϊκὸ χαρακτῆρα. Προχωρῶντας μέσα στὸ λιμάνι, βλέπουμε σπίτια μεγάλα, ψηλὲς ἐκκλησίες μὲ τρούλους ἡμισφαιρικούς, κι' ἐπιβλητικὰ καμπαναριά. Ξεχωρίζει τὸ Λιμεναρχεῖο, τὸ μέγαρο τῆς Δημογεροντίας καὶ τὸ Διοικητήριο. Τὰ γαλήνια νερὰ καθρεφτίζουν τὸν ἴσκιο τους.

Περάσαμε ἕνα χαρούμενο σούρουπο στὰ καφενεδάκια τοῦ λιμανιοῦ, κοιτάζοντας στὰ μουράγια του, τὰ καΐκια, τὶς σκοῦνες, τὰ τρεχαντήρια, τὶς ἀνεμότρατες, ἀραγμένες στὸ μῶλο.

Κουβεντιάσαμε μὲ γερόλυκους τῆς θάλασσας, παλιοὺς σφουγγαράδες, ποὺ ἦταν ἀπόμαχοι τώρα, μὰ εἶχαν παιδιὰ καὶ καΐκια στὴ Μπαρμπαριὰ καὶ τὰ πρόσμεναν μὲ λαχτάρα. Τόλεγε τὸ τραγοῦδι τους, μὰ κι' οἱ στίχοι οἱ πονεμένοι ποὺ χώνανε στὴν κουβέντα τους, κάθε τόσο.

Ἀπὸ τὴ Δωδεκάνησο
τρία ἔχουν τὴ χάρη
Σύμη, Χάλκη καὶ Κάλυμνος,
ποὺ βγάζουν τὸ σφουγγάρι.
Ταξίδεψες κι' ἄλλη χρονιὰ
Μὰ δὲ μοῦ κακοφάνη!
Μὰ ὁ φετεινός σου ὁ χωρισμὸς
γιέ μου, θὰ μὲ μαράνη!

— Μὰ ποῦ βρίσκεται ὁ γιός σου, παπποῦλη; τὸν ρώτησε ὁ Φάνης. Ποῦ βρίσκεται τ' ἄνθος τῆς Καλύμνου, σὲ ποιὲς θάλασσες ψάχνουν γιὰ σφουγγάρια;

Ὁ γέρος ἀπόμαχος τῆς θάλασσας ρούφηξε τὸ κρασάκι του, γιὰ νὰ πᾶνε κάτω οἱ κόμποι ποὺ ἔνιωθε στὸ λαιμό του:

— Οἱ βουτηχτάδες, ἀγόρι μου, ταξιδεύουνε σ' ὅλες τὶς θάλασσες. Θὰ τοὺς ἀπαντήσῃς στὴν Κύπρο, στὴ Μπαρμπαριά, σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο, νὰ παλεύουν μὲ τὸ μεγάλο στοιχεῖο, γιὰ νὰ βροῦνε σφουγγάρια. Τὴν ἄνοιξη, ξεκινοῦν μὲ τὰ σφουγγαράδικα καὶ περνοῦν ὅλους τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες βουτῶντας στὰ βάθη τῆς θάλασσας. Ἄλλοι γυμνοί, ἄλλοι μὲ σκαφάνδρους. Τὸ πόσους κινδύνους περνᾶνε, τὸ βάζει ὁ νοῦς σου. Ἡ δουλειά τους εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες καὶ τὶς πιὸ κουραστικές. Οἱ ἐχθροί τους εἶναι τὰ σκυλόψαρα καὶ τὰ ρέματα τοῦ βυθοῦ. Ἡ ζωή τους κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Μπορεῖ νὰ χαλάσῃ ἡ μηχανή, ποὺ τοὺς στέλνει ἀέρα, μπορεῖ νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ νεροῦ. Μὰ τὴν ἀγαποῦνε τὴ ξεπλανεύτρα τὴ θάλασσα καὶ δὲν τὴν ἀλλάζουν μὲ τίποτε στὸν κόσμο!

Μᾶς ἔδειξε ἕνα γέρο, ὡς ἑκατὸ χρονῶν, ποὺ βουτοῦσε, λέει, ὡς τὰ ἐννενήντα του. Βγάζει πολλὰ λεφτὰ τὸ σφουγγάρι, μᾶς λέει, μὰ παίζει κορῶνα γράμματα τὴ ζωή του, ὁ βουτηχτής.

— Καὶ πότε γυρίζουν στὴν Κάλυμνο;

— Τὸν Ὀκτώβρη, παιδί μου. Καὶ τότες νὰ δῇς χαρές. Τὸ νησὶ μας γεμίζει τραγούδια καὶ λεβεντιὰ κι' ὀμορφιές! «Τὸ μελίσσι τοῦ νησιοῦ» τοὺς λέμε, γιατὶ μᾶς φέρνουν ἀπὸ τὰ μακρυνά τους ταξίδια, τὸ πιὸ γλυκὸ μέλι. Μὰ δὲ χαίρονται ὅλα τὰ σπίτια...

Ἐδῶ ἄρχισε πάλι νὰ λέῃ τραγουδιστὰ τὸν καημό του:

«Γυρνᾶνε στὸ λιμάνι μ' ὁλάνοιχτα πανιά, τὰ σφουγγαράδικά μας ἀπ' τὴν Καραμανιά. Μὰ στὰ μουράγια τρέχουν, μ' ἀσήκωτη θωριά νησιῶτες πλῆθος. Κι' ὅσοι τὰ ἐκεῖ πλημμύρισαν ρωτοῦν: «Ποιοὶ βουτηχτάδες δὲν γύρισαν;».

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνεβήκαμε στὴ χώρα κι' εἴδαμε τὸ κάστρο της. Προχωρήσαμε καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ καὶ ξαφνιαστήκαμε γιὰ τὶς δροσερὲς καὶ πυκνόφυτες ρεματιές, ποὺ δὲν τὶς φαντάζεται κανένας, βλέποντας ἀπ' τὸ πλοῖο τὴ γυμνὴ ὄψη τῆς Καλύμνου. Ἐπισκεφθήκαμε καὶ τὶς ἐκκλησίες, τὶς γραφικὲς Παναγιές τοῦ νησιοῦ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 511)

— Νὰ μοῦ δώσετε ἕνα δεκάρικο νὰ πάρω βιβλίο· νὰ τὸ ξέρετε χωρὶς ἀναγνωστικὸ δὲν πηγαίνω αὔριο σχολεῖο. Θὰ τιμωρηθῶ.

— Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς τώρα; Αὔριο τὸ πρωῒ καθὼς θὰ πηγαίνης περνᾶς ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο καὶ τὸ παίρνεις.

— Ὄχι, ὄχι! Τὸ βιβλίο τὸ θέλω ἀπόψε γιὰ νὰ μελετήσω.

Καὶ ἀφοῦ εἶδε ὁ κύριος Γιώργος ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά, ἔδωσε στὸ γιό του δέκα χιλιάδες καὶ τὴν ἄδεια νὰ βγῆ μόνος του ν' ἀγοράση τὸ βιβλίο.

Ἦταν ἀπόγευμα. Ἡ μικρὴ πλατεία, ποὺ ἦταν λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀντηχοῦσε ἀπὸ φωνές ἀπὸ γέλια, ἀπὸ βρωμόλογα. Εἶχαν μαζευτεῖ ἕνα σωρὸ παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα, τοῦ δρόμου καὶ τοῦ σπιτιοῦ, ἄεργα παιδιὰ μαζὶ μὲ λούστρους καὶ μὲ μαθητὰς — πολὺ κακομαθημένους βέβαια μαθητὰς — κι' ἔπαιζαν κορῶνα ἢ γράμματα. Οἱ διαβάτες καὶ οἱ γείτονες ἄκουγαν ὅλ' αὐτὰ καὶ ἀποροῦσαν πῶς ἀπὸ τόσο μικρὰ στόματα ἔβγαιναν τόσο κακὰ λόγια καὶ ἐλυποῦντο κατάκαρδα.

Ὁ Γιάννης — ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸ γιὸ τοῦ κὺρ Γιώργη — ἐπέρασε ἀπὸ κεῖ. Ἴσως νὰ τὸν τράβηξε ὁ θόρυβος, γιατὶ μποροῦσε νὰ στρίψη καὶ παρακάτω γιὰ νὰ πάη στὸ βιβλιοπωλεῖο.

Στάθηκε λίγο καὶ καλησπέρισε ἕνα - δυὸ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔπαιζαν λεπτὰ καὶ ποὺ ἔτυχε νὰ τοὺς γνωρίζη.

— Ὤ! καλῶς τὸ Γιάννη! δὲν παίζεις καὶ σὺ λιγάκι μαζί μας;

— Ὄχι! ὄχι! δὲν μπορῶ τώρα ἔχω δουλειά.

— Ἔλα τώρα ποὺ θὰ μᾶς κάνης τὸν ἀκατάδεχτο! Παῖξε καὶ σὺ κανένα χιλιάρικο μονάχα. Νὰ δῆς ποὺ θὰ κερδίσης.

— Δὲν παίζω!

— Ἄφησέ τον, καλέ! Νομίζεις πὼς ἔχει πεντάρα στὴν τσέπη του αὐτός;

— Ἔχω, μὰ δὲν παίζω, νά!

Καὶ ὁ Γιάννης, μὲ ὅλη τὴν ἁπλότητα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χιλιάρικο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του.

— Βρὲ σύ, χιλιάρικο εἶναι; Ἔλα νὰ ζήσης ρίχτο, ἔτσι γιὰ γοῦστο... Ἐμεῖς οἱ τρεῖς χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔλα.

Ὁ Γιάννης γέλασε καὶ ἔτσι γιὰ γοῦστο σήκωσε τὸ χέρι.

— Ἔλα, θὰ παίξω, εἶπε κι' ἔβγαλε ἕνα χιλιάρικο.

Ἐτελείωσε. Ὁ Γιάννης ἔπεσε στὴν παγίδα. Σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις ἡ ἀρχὴ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, εἶναι πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ πᾶν.

Ἔρριξε τὸ χιλιάρικο καὶ τὸ ἔχασε. Δὲν εἶχε τώρα τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ χρειάζονταν... Σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναπαίξη πάλι, μήπως καὶ κερδίσει, ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε. Ξαναπαίζει καὶ ξαναπαίζει καὶ πάλι ξαναπαίζει καὶ πάλι ξαναχάνει. Ὁ Γιάννης ἔχασε... Μάλιστα, ἔχασε ὅλα τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του.

Σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, κάποτε κερδίζοντας καὶ τὶς περισσότερες φορὲς χάνοντας, ἦρθε στιγμὴ ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ δὲν βρῆκε τίποτα. Ἄνοιξε τότε τὸ στόμα του καὶ πρόφερε μιὰ βλαστήμια ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἄκουγε ἐκεῖ τόση ὥρα. Καὶ ἀμέσως σὰ νὰ ντράπηκε, ὅσους τὸν ἄκουσαν, εἶπε:

— Δὲν ἔχω ἄλλα πιά... Καληνύχτα σας.

Φεύγοντας ἄκουσε ἕνα μεγαλύτερο ποὺ στεκόταν ἐκεῖ νὰ λέη:

— Βρὲ τὸν ἠλίθιο! Ἔκατσε καὶ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ λεπτά του.

Ὤ, τί ἐντύπωση τοῦ ἔκαναν αὐτὲς οἱ λέξεις. Ἦταν ἠλίθιος λοιπόν... Καὶ τώρα μὲ τί λεπτὰ θὰ ἀγόραζε τὸ βιβλίο; Τί θὰ ἔλεγε στὸν πατέρα του, στὸ δάσκαλό του; Τί ντροπή!

Ἐγύρισε στὸ σπίτι σὰν τὴ βρεγμένη γάτα καὶ ἀνέβηκε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό του. Γιὰ δυστυχία του ὅμως τὸν ἄκουσε ὁ πατέρας του καὶ τοῦ φώναξε ἀπὸ κάτω.

— Ἔ, πῆρες τὸ βιβλίο;

Εἶναι καλὰ νὰ μὴν πάρη κανεὶς τὸν κατήφορο, γιατὶ τότε δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ σταματήση.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Γιάννης. Τώρα θὰ μελετήσω.

Ἀλλὰ ποῦ καὶ μὲ τί νὰ μελετήση;

Ἡ λύπη του, ἡ ταραχή του, ἦταν τόση ὥστε δὲν εἶχε ὄρεξη οὔτε τὰ ἄλλα του βιβλία ν' ἀνοίξη. Ἄραγε εἶχε ἀρχίσει νὰ μετανοιώνη; Πολὺ πιθανόν... Ὁ Γιάννης δὲν ἦταν κακὸ παιδί, δὲν ἦταν συνηθισμένος σὲ τέτοιες παρεκτροπὲς καὶ δὲν μποροῦσε χωρὶς τύψη νὰ λέη ψέμματα καὶ νὰ ὑποκρίνεται. Ἀπειρία καὶ ἀδυναμία τὸν ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅμως ὅτι τώρα ἀκόμα φοβόταν πολὺ περισσότερο τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περίμενε ἅμα ἀνακάλυπταν τὸ λάθος του, παρὰ τὸ λάθος του τὸ ἴδιο. Ἡ θέση του ἦταν πολὺ ἄσχημη. Ὁ κὺρ Γιώργης δὲν ἦταν πολὺ εὔπορος καὶ ἤξερε ὁ Γιάννης ὅτι μὲ μεγάλη δυσκολία θὰ τοῦδινε ἄλλα χρήματα ἂν τοῦ ἔλεγε ἔξαφνα ὅτι τὰ πρῶτα τὰ εἶχε χάσει στὸ δρόμο (γιατὶ πρὸς στιγμὴν σκέφθηκε νὰ τρυπήση τὴν τσέπη του καὶ νὰ πῆ ὅτι τοῦ ἔπεσαν).

Ἐξ ἄλλου, ὁ δάσκαλός του ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καὶ ποιὸς ξέρει τί θὰ τοῦ ἔκανε αὔριο ἂν τὸν εὕρισκε ἀμελέτητο καὶ χωρὶς βιβλίο. Ἴσως νὰ εἰδοποιοῦσε τὸν πατέρα του. Ἡ πράξη του δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μείνη πολὺ καιρὸ κρυμμένη.

Ἔφαγε χωρὶς καθόλου ὄρεξη καὶ πολὺ σκεπτικός. Πέρασε δὲ μιὰ νύχτα πολὺ - πολὺ ἄσχημη καὶ μὲ κακὰ ὄνειρα.

Τὸ πρωῒ σκέφθηκε νὰ κάνη τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ μὴν πάη σχολεῖο. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι γρήγορα ἔδιωξε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴ σκέψη αὐτὴ σημαίνει ὅτι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του εἶχε ἀρχίσει νὰ βλαστάνη ἡ ἀληθινὴ μετάνοια.

— Ξέρεις νὰ μᾶς πῆς τί λέει τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ποὺ ἔχουμε σήμερα; τὸν ρώτησε ὁ δάσκαλος ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του στὸ μάθημα.

Ὁ Γιάννης κοκκίνισε καὶ ἔμεινε ἄφωνος.

— Πάλι ἀμελέτητος εἶσαι; Ποῦ εἶναι τὸ βιβλίο σου; Πάλι δὲν πῆρες βιβλίο;

Ὁ Γιάννης εἶπε ὄχι.

— Καὶ γιατί;

— Κύριε... ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ ἔδωσε λεπτά.

— Τοῦ ζήτησες;... Καὶ γιατί;

— Μοῦ εἶπε... πὼς δὲν εἶχε ψιλά. Θὰ μοῦ δώση σήμερα.

— Ἔκανε πολὺ κακὰ ὁ πατέρας σου! φώναξε θυμωμένος ὁ δάσκαλος. Τί γονεῖς εἶναι αὐτοὶ ποὺ δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους. Ἐπὶ τέλους! Τί νὰ σὲ κάνω τώρα χωρὶς βιβλίο; Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα! Θὰ σὲ ἀφήσω σήμερα νηστικό, γιατὶ δὲν ξαίρεις μάθημα καὶ κάνε καλὰ μὲ τὸν πατέρα σου. Πήγαινε νὰ σταθῆς στὴ γωνία! Γρήγορα!

Ὁ Γιάννης δὲν ἔβγαλε οὔτε λέξη.

Τὰ μάγουλά του εἶχαν γίνει κατακόκκινα καὶ ἄφθονα δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὸ κλάμμα δὲν ἔπαψε, παρὰ ἐξακολούθησε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μαθήματος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγύριζε ὁ δάσκαλος καὶ τὸν ἔβλεπε. Στὴν ἀρχὴ τὸ βλέμμα του ἦταν αὐστηρό. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀφοῦ ἔβλεπε ὅλα ἐκεῖνα τὰ δάκρυα, τὸ βλέμμα του ἔγινε ἡμερώτερο καὶ πιὸ γλυκό. Ὁ δάσκαλος πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν βλέπει ὅτι ἡ τιμωρία κάνει ἐντύπωση στὸν μαθητή.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης δὲν ἔκλαιγε τώρα γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἔκλαιγε γιὰ τὸν πατέρα του, τὸν καλὸ του πατέρα, ποὺ ἂν καὶ δὲν ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε μεγάλη οἰκογένεια, ξόδευε γιὰ νὰ τὸν ἔχη στὸ σχολεῖο καὶ στεροῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ τοῦ πληρώνη δίδακτρα καὶ βιβλία.

Καὶ αὐτός... Αὐτὸς νὰ γίνη αἰτία νὰ τὸν προσβάλη σήμερα ὁ δάσκαλος καὶ νὰ πῆ ἐναντίον του τὶς σκληρὲς καὶ ἄδικες ἐκεῖνες λέξεις! Ὤ, πόσο ἦταν κακός, πόσο ἦταν ἀνόητος. Ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι θὰ εἶχε τέτοιο ἀποτέλεσμα τὸ ψέμμα, ποὺ σκέφθηκε νὰ πῆ γιὰ νὰ κρύψη μιὰ κακὴ πράξη. Καὶ μέσα στὰ δάκρυά του νόμιζε ὅτι βλέπει τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του, νὰ τὸν κυττάζη μὲ παράπονο σὰ νἄθελε νὰ τοῦ πῆ:

— Ἔτσι νὰ μὲ ἐκθέσης... Ἔτσι λοιπὸν μὲ ἀνταμείβεις ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ;

— Ὤ, ὄχι! ὄχι, πατέρα μου χρυσέ. Συγχώρεσέ με! Δὲν συλλογίστηκα τί ἔκανα... θὰ δῆς, πὼς θὰ σὲ ἱκανοποιήσω, ἔλεγε μόνος του κλαίγοντας γιὰ τὸ φιλοτιμία του πατέρα του ποὺ τόσο εἶχε πληγώσει.

Τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ σχόλασαν ὅλα τὰ παιδιά, ὁ δάσκαλος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, καὶ σύ. Σὲ συγχωρῶ, γιατὶ βλέπω ὅτι μετανοεῖς. Ἔπειτα δὲν φταῖς ἐσύ... Φαίει ὁ πατέρας σου. Πές του ὅμως νὰ σοῦ δώση τὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάρης πιὰ τὸ βιβλίο, γιατὶ εἶναι κρίμα νὰ μένης πίσω. Ἔλα, ἔλα μὴν κλαῖς, πήγαινε.

Καὶ ὁ καλὸς δάσκαλος τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης δὲν κουνιόταν καὶ δὲν σταματοῦσε τὰ κλάμματα.

— Μὰ πῶς! δὲν πεινᾶς; Δὲν θέλεις νὰ φύγης; τὸν ρώτησε ὁ δάσκαλος μὲ ἀπορία. Ἐσὺ δὲν κάνεις πείσματα, πὼς αὐτὸ σήμερα;

Ὁ Γιάννης ἔπαψε νὰ κλαίη καὶ δάγκωνε τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ του.

— Δὲν μοῦ μιλᾶς; Πρόσεξε θὰ θυμώσω. Ἅμα σοῦ λέω πήγαινε, νὰ πηγαίνης καὶ ἅμα σὲ συχωρῶ, εἶσαι συχωρεμένος.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μὲ συχωρέσετε! ψιθύρισε ὁ Γιάννης.

— Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ δάσκαλος.

— Γιατί... σᾶς εἶπα ψέμματα, εἶπε ὁ Γιάννης.

— Πῶς;

— Μάλιστα... σᾶς εἶπα ψέμματα... Ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ

Η.... ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Α΄. ΦΤΕΡΑ... ΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ

Ὁ Πετρῆς τοῦτες τὶς μέρες
διάβαζε μετὰ μανίας,
γιὰ Σελήνη, κι' ἄλλες Σφαῖρες,
περὶ ἀεροπλοΐας! . . .

—Ἄχ καὶ νἄμουνα πουλί,
ἔστω ἀδελφὲ τρυγόνι!
Θὰ πετοῦσα — τί ζωή! —
πάν' ἀπὸ τῆς γῆς τὴ σκόνη!...

Θὰ πετοῦσα στὰ ψηλά,
πιὸ ψηλὰ κι' ἀπὸ τὰ ἄστρα!
Θὰ κουνοῦσα τὰ φτερὰ
ποὺ θὰ λάμπαν... ἀπὸ πάστρα!

Ὤ, ἂν εἶχα δυὸ φτερὰ
δὲν θὰ ἄφινα... συκιά!...

Βάλθηκε λοιπὸν νὰ κάνει
δυὸ πελώρια φτερά!
Σκίζει - ράβει, μάνι - μάνι,
τὰ ψαλλίδια μᾶς χαλᾶ!...

— Βρὲ Πετρῆ, λέει ἡ Κική
τάχα πῶς θὰ τὰ κολλήσεις;
Μήπως μὲ πολὺ κερί;
Τότε θὰ μετανοήσεις!...

—Μπράβο! Γνωστικὴ κοπέλλα
καὶ μαθήτρια ἀρίστη!
Ἐθυμήθηκε μιὰ τρέλλα
τοῦ Ἰκάρου καὶ... συγχίστη!...

Ὄχι! Μὴ στενοχωριέσαι,
θἄβρω τρόπο νὰ τὸ φτιάξω
καὶ στὰ ὕψη—χασμουριέσαι;—
χαρωπὰ θὲ νὰ πετάξω!...

Μή... ζητήσεις δανεικά!
Δὲν δανείζουνται φτερά!

Χάλασε ἐφημερίδες
ξέσκισε παλιὰ κουρέλια.
Ἂν τὰ βλέπαν, καὶ μαρίδες
θὰ λυνόντουσαν στὰ γέλια!

Μὰ στὸ τέλος — πάρε δῶσε —
τὰ φτερά του σκαρωθῆκαν!...
Κι' ὅταν τἄδανε δυὸ κλῶσσες
ἀπ' τὴ... λύπη τους πνιγῆκαν...

Ἔμοιαζαν κάπως... μὲ σκοῦπες
καὶ λιγάκι μὲ σεντόνια!
— Τί χρειάζονται οἱ τροῦπες;
—Νὰ περνοῦν τὰ χελιδόνια!..

Τἄκρυψε στὴν ἀποθήκη
μὰ ἐκεῖ — πώ, πώ, τί φρίκη!—
κολυμπήσανε... στὸ λάδι
ποὔχυσ' ἡ μαμὰ τὸ βράδυ!...

Ὁ Πετρῆς μας ἐτρελλάθη:
—Ὤ φτεράκια μου φτωχά,
ἄν... κάθε ἀητὸς τὸ μάθει
θὰ μοῦ κάνει συντροφιά;

Ἀπ' τὸ κλάμα τὸ πολὺ
κόντεψ' ὁ κουτὸς νὰ σκάση.
— Σῶπα, τοῦπα, βρὲ Πετρῆ,
ἡ Κικὴ θὰ μπουγαδιάση

κι' ἔτσι, δῶσ' της... τὰ φτερά (σου.
Μιὰ χαρὰ θὰ σοῦ τὰ πλύνει!
Μὲ πλυμένα... τὰ παπά σου
θὲ νὰ σὲ ὑμνοῦν κι' οἱ σπῖνοι!

Ὕστερ' ὅμως ἀπὸ τὸ πλύσιμο,
ἡ κατάσταση... γελοία!...
— Θέλεις κόκορά μου ψήσιμο
μὲ τὴν σκέψη τὴν ἀθλία!...

Μοῦπε κι' ἄλλ' ἀπ' τὴν καρδιά
μὲ ἐφώναξε καὶ κόπανο! (του,
Γιατὶ γίναν τὰ φτερά του
φίνο... σφουγγαρόπανο!...

Β΄ ΙΚΑΡΟΥ... ΚΑΤΑΝΤΙΑ!

Δὲν τὰ ἔχασ' ὁ Πετρῆς
κι' ἀπόφασισε μὲ κέφι
σὰν ἀλεξιπτωτιστὴς
νὰ πηδᾶ ἀπὸ τὰ νέφη!...

—Πέτρο ἂν τὰ καταφέρεις
θἆσαι ἥρωας... νὰ ξέρης!
— Πρᾶγμα δύσκολο αὐτὸ
ὅμως λύση θὰ τοῦ βρῶ!...

Νέα σχέδια καὶ λύσεις
ἔθεσε ὑπὸ ἐνέργεια.

Ἔκανε καὶ μικροπτήσεις
ἀπὸ... μικροπεριέργεια!...

Λύση ὅμως δὲ βρισκόταν
κι' ἀπ' τὴ λύπη του τὴν τόση,
δὲν μιλοῦσε, δὲν κοιμόταν,
πήγαιν' ὁ φτωχὸς νὰ λυώση!

Ὥσπου ὁ φίλος μιὰ μερούλα
ποὺ φυσοῦσε ἀεράκι
στὴν ψηλή μας ταρατσούλα
ἄνοιξε τὸ ὀμπρελλάκι

ποὔπαιρν' ἡ γιαγιὰ μαζί της.
Πρὶν κανένας τὸν προφτάσει
—Βρὲ τί θάρρος ὁ... ἀλήτης!—
πήδησε στὴ γῆ νὰ φτάση!...

Γιὰ καλή του τύχη ὅμως
πέφτει... στὴν ἀμυγδαλιά!
Εἶναι τόσος του ὁ τρόμος
ποὺ ξανακουτρουβαλᾶ!...

Τὴ γλυτώνει ὅμως πάλι
γιατὶ πέφτει — τυχερό! —
μέσ' τῆς στέρνας... τὴν ἀγκάλη
ποὔχε μπόλικο νερό!...

Κι' ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ
κίτρινος σὰν πεθαμένος,
ἔμοιαζε πάρα πολὺ
σὰ γωβιός... ξενερισμένος!...

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ πάρω τὸ βιβλίο... Ἀλλά...

— Ἀλλά;

— Τὰ ἔχασα!

— Πῶς τὰ ἔχασες; Μὴν ἦταν τρύπια ἡ τσέπη σου;

— Ὄχι· σκέφθηκα νὰ τὴν τρυπήσω καὶ νὰ πῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα... Θὰ ἦταν καλλίτερα... δὲν θὰ σᾶς ἔκανα νὰ μιλήσετε ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα μου μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ παιδιά...

Ὁ δάσκαλος κάθισε καὶ ἀφοῦ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Γιάννη, τὸν τράβηξε κοντά του.

— Ἔλα ἐδῶ... Πές μου ἐμένα πῶς ἔχασες τὰ λεπτὰ καὶ μὴ σὲ μέλλει... Ἐγὼ θὰ τὰ διορθώσω ὅλα... Ἔγινες αἰτία ν' ἀδικηθῆ ὁ πατέρας σου καὶ γι' αὐτὸ λυπᾶσαι... ἀλλὰ εἶναι στὸ χέρι σου νὰ τὸν ἱκανοποιήσης.

— Γι' αὐτὸ καὶ γὼ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα! φώναξε ὁ Γιάννης.

Καὶ μὲ ὅσο θάρρος τὸν ἄφινε νὰ ἔχη ἡ ντροπή, διηγήθηκε στὸ δάσκαλό του τὴ χθεσινὴ ἱστορία, κατηγορώντας διαρκῶς τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἀπερισκεψία καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρα του.

— Βλέπω ἀπὸ τὸ ὕφος σου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου ὅτι σοῦ στοίχισε πολὺ αὐτὴ ἡ παρεκτροπή, τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ πῆς ἀμέσως τὴν ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ ὑπέφερες τόσο πολύ. Φαντάζομαι πόση λύπη καὶ πόσες τύψεις θὰ ἔννοιωσες σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε βέβαια δὲν θὰ ἔχης ποτὲ πιὰ τὴν ὄρεξη νὰ κάνης τὰ ἴδια. Ἡ μετάνοιά σου εἶναι βαθειὰ καὶ εἰλικρινής, γι' αὐτὸ ὄχι μόνο σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἕνα βιβλίο καὶ ἔτσι ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μάθη ποτὲ τίποτα!

Καὶ ὁ καλὸς δάσκαλος τοῦ ἔδωσε τὸ βιβλίο καὶ τοῦ εἶπε ἀκόμη μερικὲς συμβουλές.

Πόση ἀνακούφιση αἰσθάνθηκε ὁ Γιάννης, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάρος καὶ ἀπὸ τὸ μαρτύριο τόσων ὡρῶν. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία του δὲν ἦταν τέλεια παρὰ μόνο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ δάσκαλος διηγήθηκε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς μαθητὰς τὴν ὑπόθεση καὶ ἐπανόρθωσε τὸ ἄδικο ποὺ χωρὶς νὰ θέλη εἶχε κάνει στὸν κὺρ Γιώργη, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἐκθέση τὴν ὑπόληψη τοῦ καλοῦ καὶ ἄξιου γιοῦ του ποὺ ἀπεναντίας ἐπαίνεσε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, φέρων αὐτὸς ὡς παράδειγμα σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ κατὰ τύχην κάνουν ἕνα σφάλμα καὶ παρεκτρέπονται.

Π.Θ.Κ.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ
Κ. Παπαγιαννόπουλου,
(Καρδίτσα)

ΤΟ ΓΕΦΥΡΑΚΙ
(Τοῦ Σ. Σταματάκη)

Στὸ νησὶ τῶν σφουγγαράδων

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 509)

τὴν Παναγία τὴ Χωστή, τὴν Κυρὰ Ψηλή, τὴ Χαριτωμένη, τὴν Κυρὰ - Γαλατιανή, καὶ τὴν Ψεριμιώτισσα. Πόσα ἐπίθετα δὲ χαρίζει στὴ μεγάλη προστάτισσα τοῦ νησιοῦ, ὁ πιστός της λαός.

Ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡρωϊκῆς Καλύμνου, θὰ ξεχωρίσωμε δυὸ ξαδέρφια ἡρωϊκά, ποὺ τὰ ξέρει ὅλη ἡ Ἑλλάδα: Τὸ Σκεῦο Ζερβὸ καὶ τὸ Γιάννη Ζερβό. Ὁ πρῶτος ἦταν γιατρός, κι' ὁ δεύτερος ποιητής. Ὁ πρῶτος πολέμησε, μ' ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Δωδεκανήσου. Ἀκούραστος στὸν ἀγῶνα, ἐξορίστηκε, φυλακίστηκε, μὰ ποτὲ του δὲ λύγισε. Ὅταν λευτερώθηκε ἡ Κάλυμνος, ὁ λαὸς τὸν στεφάνωσε μὲ δάφνη. Ὁ ἄλλος, ὁ ποιητής, ποὖναι μαζὶ καὶ γυμνασιάρχης, πολέμησε μὲ τὸ πνεῦμα, κι' αὐτός, καὶ μὲ τὴν ψυχή, καὶ τραγούδησε μὲ τὴ λύρα του, τὸν μεγάλο του πόθο καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὰ χώματα τοῦ νησιοῦ του... Γι' αὐτὸ σήμερα εἶναι κι' οἱ δυό τους τὸ ἴνδαλμα τοῦ λαοῦ. Ὅταν μιλᾶνε γι' αὐτοὺς οἱ Καλύμνιοι, νιώθεις τὴ συγκίνηση στὴ φωνή τους.

Καθὼς τὸ βαπόρι ἀπομακρύνεται, τὸ νησὶ τῶν σφουγγαράδων φαντάζει πάλι μὲ τὴν τραχειὰ γραφική του ὄψη, σὰ Σπαρτιάτισσα τῆς Δωδεκανήσου... Τὴ χαιρετᾶμε μὲ θαυμασμὸ καὶ μ' ἀγάπη καὶ προχωροῦμε γιὰ τὴν Πάτμο.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ

Ἡ ΗΡΩΪΔΑ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μὲ τὰ σπαθιὰ καὶ μὲ τοὺς ὤμους, γύρευαν νὰ γκρεμίσουν τὰ τείχη.

Δυὸ ἐπιθέσεις κράτησαν ἔτσι οἱ πολιορκημένοι, καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ σκότωναν ἑκατοντάδες ἐχθρούς.

— Βλέπεις, καπετὰν Ἀνδρόνικε, τοῦ εἶπε ὁ Ὀδυσσέας, ποὺ στέκονταν πάνω στὴ στέγη τοῦ Χανιοῦ. Βλέπεις ἐκείνους τοὺς καβαλαρέους; Ὁ μεσιανὸς εἶναι ὁ Ὀμὲρ Βρυώνης μὲ τὴν κόκκινη φορεσιά. Ἂν τὸν ρίξης κάτω, θὰ σὲ κάνω πρωτοπαλλήκαρό μου!

— Τὸ βόλι μου δὲν φτάνει ὡς ἐκεῖ. Ἂν ὅμως ζυγώσουν κομμάτι ἀκόμα, ἔννοια σου καπετάνιο μου, καὶ τὸν ἔχω στὸ μάτι!

Στὴν τρίτη ἔφοδό τους, δυὸ Μουσουλμάνοι κατάφεραν νὰ σκαλώσουν στοὺς τοίχους τοῦ προαυλίου καὶ νὰ στήσουν ἐκεῖ τὴν σημαία μὲ τὸ μισοφέγγαρο.

Τὸν ἕναν ὁ Γκούρας τὸν ἔρριξε νεκρὸ μὲ τὸ τουφέκι του. Τὸν ἄλλον τὸν τίναξε πέρα ἕνα παλληκάρι μὲ μιὰ κλωτσιά.

Στὸ μεταξύ, μιὰ σφαίρα τῆς Ἀνδρονίκης βρῆκε κατάστηθα τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ Ὀμὲρ Βρυώνη. Φρύαξε ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ὑπασπιστή του, ἐνῶ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων γιόρταζαν καὶ συγχαίρονταν θερμὰ τὴν Ἀνδρονίκη.

Ἡ τρίτη ἐπίθεση εἶχε κι' αὐτὴ ἀποτύχει.

Οἱ ἐχθροὶ εἶχαν ἀφήσει στὸ πεδίο τῆς μάχης ἑφτακόσιους νεκρούς.

Ὁ Ὀμὲρ πασᾶς ποὺ ἔπνεε μένεα γιὰ τὶς τόσες πιὰ ἀποτυχίες τῶν στρατιωτῶν του, τοὺς ἔβριζε καὶ φοβερίζοντας πρόσταξε νὰ γίνη καὶ τέταρτη ἐπίθεση.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ καταστρεπτικὴ ἀπ' ὅλες.

Ὁ Ὀδυσσέας πολεμοῦσε σὰ δαίμονας τῆς μάχης. Βόλι δὲν ἔχανε οὔτε μιὰ φορά.

Κάθε τουφεκιὰ καὶ σκοτωμένος.

— Πάρτε καὶ τούτη γιὰ τὸν Διάκο. Πάρτε καὶ τὴν ἄλλη γιὰ τὸν σταυραδερφό μου!

Τὸ παράδειγμά του γαλβάνιζε ὅλους, αὔξαινε ὅλων τὴν ὁρμή.

Στὸ τέλος οἱ Τοῦρκοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν γιατὶ κόντευε νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος καὶ αὐτοὶ δὲν πολεμοῦσαν μετὰ τὴν Δύση τοῦ ἥλιου. Ἂν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔρχονταν νὰ βοηθήσουν ὁ Πανουργιᾶς κι' ὁ Δυοβουνιώτης, θὰ κέρδιζε ὁ Ὀδυσσέας τὴν πιὸ ἔνδοξη μάχη τοῦ ἀγῶνα, καὶ θἄρχονταν — ποιὸς ξέρει; — πολὺ πιὸ γρήγορα ἡ ἀπελευθέρωση.

Δυστυχῶς ὅμως αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ δὲν φάνηκαν πιὰ καὶ τὰ πολεμοφόδια τοῦ Ὀδυσσέα εἶχαν ἐξαντληθῆ.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Ὀδυσσέας καὶ τὰ ἑκατὸ παλληκάρια του ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα μονάχα ἦταν πληγωμένο, σκέπτονταν μὲ ποιὸ τρόπο θἄβγαιναν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Γιατὶ εἶχαν πιὰ ἐλάχιστα βόλια κι' ἂν τὸ καταλάβαινε αὐτὸ ὁ ἐχθρός, τὸ χάνι θὰ γινόταν πραγματικὴ φάκα.

Οἱ Τοῦρκοι ὡστόσο ξέγνοιαστοι τὄριξαν στὸν ὕπνο σὲ ἀπόσταση βολιοῦ ἀπὸ τὸ χάνι.

Ἤξεραν πὼς ἦταν τόσοι πολλοί, ποὺ ἀναγκαστικὰ αὐτοὶ θἄχαν τὴν τελευταία λέξη.

— Ἀδέρφια, εἶπε ἡ Ἀνδρονίκη. Ἀπ' ὅσα πῆρε τὸ αὐτί μου, καταλαβαίνω πὼς αὔριο ὁ Ὀμὲρ Βρυώνης φρόντισε νάχη καὶ κανόνια. Πέτρα στὴν πέτρα δὲν θὰ μείνη ἀπὸ τὸ χάνι αὐτό. Μὲ κάθε τρόπο πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ πρὶν ξημερώση!

— Νὰ κάνωμε γιουρούσι τώρα ποὺ οἱ Μωχαμετανοὶ κοιμοῦνται τοῦ καλοῦ καιροῦ! εἶπε κάποιος.

— Ναί. Εἶπε σοβαρὰ κι' ὁ Ὀδυσσέας. Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη! Γι' αὐτό, παιδιά, καλὸ εἶναι νὰ βάλωμε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο μας, ἐλᾶτε τώρα. Κᾶντε μιὰ σύντομη προσευχή, καὶ καλὴν ἀντάμωση στὸν ἄλλο κόσμο, παλληκάρια.

— Μὲ κάθε τρόπο πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ πρὶν ξημερώση.

Οἱ ἄντρες ἔκαναν σύντομα τὸ σταυρό τους καὶ ξεγύμνωσαν τὰ σπαθιά τους.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ νὰ δοῦμε μὴν παραμονεύουν ἔξω ἀπὸ τὴν μάντρα! ἔκανε ὁ Ὀδυσσέας.

— Ὄχι! Κανένας! εἶπε.

Κι' ἁρπάζοντας τὴν κάπα ἑνὸς στρατιώτη τὴν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ χάνι, στὸ δρόμο, σὰ νὰ πήδησε τάχα ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦταν κλεισμένοι μέσα. Ὕστερα πέταξε κι' ἄλλη, καὶ τρίτη κάπα.

Κι' ὅταν εἶδε πὼς οἱ Τοῦρκοι δὲν πυροβόλησαν τότε πιὰ πείστηκε πὼς δὲν εἶχαν καρτέρι, καὶ διέταξε τὰ παλληκάρια του νὰ βγοῦν ἔξω δίχως φόβο.

Τελευταῖος βγῆκε ὁ Ὀδυσσέας.

— Ἀνᾶφτε ὁ καθένας σας δυὸ τρεῖς φωτιές, εἶπε στὰ παλληκάρια του. Ἔτσι θὰ πιστέψουν οἱ Τοῦρκοι πὼς ἦρθαν οἱ ἐνισχύσεις μας καὶ θὰ φύγουν!

Πράγματι. Οἱ Τοῦρκοι ποὺ ξύπνησαν ξαφνικὰ κι' εἶδαν ἀπέξω τὶς τόσες φωτιές, φαντάσθηκαν πὼς ἦρθαν καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἀπὸ ἀλλοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦταν κλεισμένοι στὸ χάνι. Καὶ τότε τοὺς ἔπιασε πανικός.

Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ἀντὶς νὰ χτυποῦν τοὺς Ἕλληνες, χτυποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ πανικός τους μάλιστα ἦταν τέτοιος ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ φύγουν γιὰ τὰ βουνὰ νομίζοντας ὅτι οἱ χριστιανοὶ σχεδιάζαν νὰ τοὺς περικυκλώσουν καὶ νὰ τοὺς κόψουν τὴν ὑποχώρηση *.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, κατὰ τὰ χαράματα τῆς 9 Μαΐου 1821, ὁ Ὀδυσσέας καταματωμένος μέτρησε τὰ παλληκάρια του καὶ βρῆκε ὅτι δυὸ ἦταν λαβωμένα καὶ δυὸ ἔλειπαν: ὁ Θανάσης Καστάνης κι' ὁ Θανάσης Ζέχερης. Μαῦροι σὰν καρβουνιάρηδες ἀπὸ τὸν καπνὸ τὰ παλληκάρια γονάτισαν καὶ πάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Παντοδύναμο Θεὸ γιὰ τὴν βοήθεια του.

Ὁ Ὀδυσσέας κάλεσε τὴν Ἀνδρονίκη καὶ τῆς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ γυρίση στὸ Κηρύκειο Ἄντρο καὶ νὰ πάη στὴν γυναίκα του τὰ μαντάτα. Ἡ Ἀνδρονίκη χάρηκε πολύ, γιατὶ ἡ τύχη τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσε. Πράγματι ἀνεχώρησε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἔκανε τὴν παραγγελία ποὺ εἶχε ἀναλάβει, συναντήθηκε μὲ τὴν Διαμάντω καὶ οἱ δυὸ μαζὺ τότε κατέβηκαν στὸ Γαλαξεῖδι, ὅπου ἐναύλωσαν ἕνα πλοῖο γιὰ τὴν Χῖο. Ἀφοῦ πῆραν μερικὲς συστατικὲς ἐπιστολὲς ἔφυγαν γιὰ τὸ ὡραῖο νησὶ

* Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου Ξένος, βεβαιώνει ὅτι αὐτὲς τὶς πληροφορίες τοῦ τὶς ἔδωσε ὁ Γαλαξειδιώτης καπετάνιος Ἠλίας Μιχαλόπουλος ποὺ πολέμησε κι' αὐτὸς στὸ Χάνι.

τοῦ Αἰγαίου, ὅπου θὰ εὕρισκαν ὅπως ἐνόμιζαν, τὴν ἡσυχία τους.

ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΒΙΕΣ ΧΩΡΕΣ

Ἂς ἀφήσωμε τὴν Ἀνδρονίκη νὰ ταξιδεύῃ καὶ ἄς γυρίσωμε στὸν Θρασύβουλο. Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε τὴν Ἀνδρονίκη, οἱ τελευταῖες τραγικὲς περιπέτειες τῆς Κωνσταντινούπολης τὸν ἐζάλισαν καὶ δὲν συλλογίζονταν τοὺς κινδύνους ποὺ μποροῦσε νὰ περνάῃ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του στὸν Μωριᾶ. Ὅταν ὅμως ἄφησε τὴν Ὀδησσὸ κι' ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη, ὁ Θρασύβουλος ἄρχισε νὰ σκέπτεται μὲ τρόμο γιὰ τὴν κοπέλλα. Καμμιὰ εἴδηση δὲν εἶχε, γιατὶ ἡ συγκοινωνία ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε κοπῆ ἐντελῶς.

Ἔφθασε κοντὰ στὸν Ὑψηλάντη τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὸς εἶχε χάσει τὴν ἐπιρροή του στὴν Μολδοβλαχία, πρῶτα γιατὶ προδώθηκε ἀπὸ τὸν Σάββα καὶ τὸν Βλαδιμηρέσκο κι' ὕστερα γιατὶ μὲ τὴν Διακήρυξη του, ἐπερίμενε τὴν βοήθεια τῆς Ρωσσίας. Ἔτσι ἔχασε ἄδικα δύο τρεῖς μῆνες στὶς Παραδουνάβιες ἐπαρχίες, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ στὴ Βουλγαρία καὶ Μακεδονία ὅπου ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μὲ τὰ ὅπλα τὸν περίμεναν γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ νὰ πεθάνουν κάτω ἀπὸ τὴν σημαία τοῦ σταυροῦ. Ἂς προσθέσωμε ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες του ἦσαν ἀπειθεῖς καὶ αὐθάδεις καὶ εἶχαν καταντήσει σωστὴ μάστιγα στὰ μέρη ὅπου ἐστρατοπέδευαν.

Καὶ ὅμως μεταξύ τους ἦταν κι' ὁ Ἱερὸς Λόχος, ποὺ εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ τριακόσιους ἕως τετρακόσιους νέους ἀπὸ τὶς καλλίτερες οἰκογένειες τῆς Ἑλλάδας. Αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι σχεδὸν ἀνατραφῆ καὶ σπουδάσει στὴν Εὐρώπη.

Ἦταν στρατοπεδευμένοι ἀπέναντι ἀπὸ τὸ χωρίο Δραγατσάνι, ποὺ τὸ κατεῖχαν οἱ Τοῦρκοι καὶ βρίσκονταν σιμὰ σὲ μιὰ στενὴ χαράδρα.

Ὁ ἀρχηγός τους Νικόλαος Ὑψηλάντης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἱ ἑκατόνταρχοι Σπῦρος Δρακούλης, Ρίζος, Ἀνδρόνικος καὶ Δημήτριος Σοῦτσος τὸ βράδυ τῆς 7 Ἰουνίου 1821 ἐκάθονταν σιμὰ στὸν Θρασύβουλο ἐνῶ ἔπεφτε ραγδαία βροχὴ ἔξω καὶ ἄκουγαν τὴ διήγηση τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχη καὶ τῶν ἐπισκόπων, ποὺ ἔκανε ὁ νέος.

Ὁ Δημήτριος Σοῦτσος ἕνας ἄνδρας ὡραῖος καὶ ρωμαλέος, στηρίζοντας τὸ κεφάλι του στὸ χέρι, φαίνονταν πιὸ συγκινημένος ἀπ' ὅλους.

— Καὶ πῶς κατάντησες σ' αὐτὰ τὰ μέρη; ρώτησε τὸν Θρασύβουλο ὅταν τελείωσε τὴ δραματικὴ ἀφήγησή του. Ζῆ ὁ πατέρας κι' ἡ μάνα σου;

— Πῶς κατάντησα ἐδῶ; Ὁ χείμαρρος δὲν σέρνει μαζύ του φύλλα καὶ κλαδιὰ καὶ πολλὲς φορὲς κορμοὺς ὁλόκληρους; Ἔτσι κι' ἐμὲ μ' ἔρριξε ἡ τύχη ἐδῶ. Μὲ ρωτᾶς ἂν ἔχω γονεῖς... Εἶχα... Ἀλλὰ ξέρω τώρα; Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι στὰ στήθη μου βράζει ἐκδίκηση γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν πίστη!

— Ἔχεις δίκηο! Ἡ ἐκδίκηση καὶ ὁ πατριωτισμὸς εἶναι τὰ μόνα ποὺ θὰ μᾶς ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὴ δεινὴ θέση ὅπου βρισκόμαστε.

— Ἢ πρέπει νὰ ζωντανέψωμε τὴν Πατρίδα ἢ νὰ πεθάνωμε! εἶπε ὁ Σπῦρος Δρακούλης.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρο ὅλονῶν μας! εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρο ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὴ στιγμὴ αὐτή, πρόσθεσε ὁ Δρακούλης. Ἀκοῦστε ἕνα γράμμα ποὺ ἔπεσε κατὰ τύχη στὰ χέρια μου καὶ τόσωσα ἀπὸ τὶς φλόγες. Θυμᾶστε πῶς οἱ δικοί μας ἔπιασαν τὸν ταχυδρόμο ποὺ πήγαινε ἀπὸ τὴν Κωσταντινούπολη στὸ Βουκουρέστι καὶ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔφερνε καὶ τάκαψαν; Ἐγὼ τυχαῖα κατόρθωσα νὰ πάρω αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ κάποιος ἔκαψε τὸ πρῶτο φύλλο του γιὰ ν' ἀνάψη φαίνεται τὸ τσιμποὺκι του. Αὐτὸ τὸ γράμμα λοιπὸν τόστελνε μιὰ νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἀνδρονίκη κι' ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία, στὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ὁ Θρασύβουλος ποὺ ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς του, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τίποτε περίμενε τὸν Δρακούλη νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα.

Ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν προσευχόμενος.

Ὁ Δρακούλης ἔβγαλε μερικὰ τσαλακωμένα καὶ μισοκαμμένα χαρτιὰ ἀπὸ τὸ σελάχι του, καὶ νὰ τὶ διάβασε:

...«Κι' ὡστόσο φίλε μου αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι σήμερα πιὸ μεγάλη μὲς στὴν δυστυχία ἀπ' ὅτι ἤμουν στὴν εὐτυχία. Ἀφότου ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφό μου, τίποτε ἄλλο δὲν συλλογίζομαι παρὰ τὴν πατρίδα κι' ἐσένα. Γλυκειὰ πατρίδα, κατακαϋμένη Ἑλλάδα μας! Πόσον καιρὸ ἀκόμη θὲ νὰ στενάζῃς στὴν σκλαβιά! Πόσον καιρὸ θὰ πολεμοῦνε τὰ παιδιά σου γιὰ νὰ σοῦ χαρίσουν τὴν Λευτεριὰ σὰν ἕνα δῶρο ἀτίμητο ποὺ τόσο τὸ ἀξίζεις! Καὶ σὺ Θρασύβουλέ μου ξέρω πὼς ἀγαπᾶς τὴν χώρα μας ὅπως ἐγώ. Ἔχασα τὰ πάντα πιά, τὰ πάντα! Γονιοὺς κι' ἀδελφό, καὶ περιουσία καὶ Πύργο. Μὰ στὴν καρδιά μου μένει ἡ Ἑλλάδα, μένεις ἐσύ, καὶ εἶναι σὰν νὰ μὴν εἶμαι στὸ κόσμο πανέρημη καὶ χωρὶς σκοπό. Κι' ὅταν πέφτει τὸ βράδυ καὶ τὸ σκοτάδι σκεπάζει τὴν ὄμορφη χώρα μας, τότε Θρασύβουλέ μου ἔχω ἐσένα μπροστά μου. Κλείνω τὰ μάτια κι' ἀναθυμοῦμαι τὴν ὄμορφη, εὐτυχισμένη ἐποχὴ ποὺ γύριζα μαζί σου στὶς κορυφὲς τοῦ Μαίναλου καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Λάδωνα. Μοῦ φαίνεται πὼς ξανακούω τὸ γκλιγκλίνισμα τῶν κουδουνιῶν ποὺ εἶχαν στὸ λαιμό τους οἱ γιδοῦλες μου. Οἱ σκύλοι μου ἀγρυπνοῦν κοντά μου. Πέρα μακρυά, ἀκούγεται μιὰ φλογέρα, κι' ὕστερα ἀρχίζουν τ' ἀηδόνια νὰ κελαϊδοῦν. Σ' ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὰ μελλοντικά σου σχέδια. Γιὰ τὴν θερμὴ ἀγάπη σου γιὰ τὴν πατρίδα ποὺ ἔκανε τὴν φωνή σου νὰ τρέμῃ καὶ νὰ πάλλεται. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶναι ἀναμνήσεις καὶ ὄνειρα. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν, δὲν γίνονται τώρα. Τώρα, πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴν σκληρὴ πραγματικότητα. Στὸν πόλεμο ποὺ εἶναι ἡ μοίρα μας, ἡ μοίρα ὅλων τῶν Ἑλλήνων... Τώρα φέρνω τὰ δέκα παλληκάρια μου στὴν Πάτρα, κι' ἐκεῖ θὰ δῶ ἂν πρέπει νάρθω στὴν Κωσταντινούπολη καὶ πῶς... Ἔχε γειὰ καλέ μου Θρασύβουλε! Καὶ συγχώρησε τὸν ἀχρεῖο τὸν Βάρθακα ποὺ καθὼς σοῦ ἔγραψα πιὸ πάνω εἶναι ἡ αἰτία νὰ βρίσκομαι στὴν δραματικὴ θέση ποὺ βρίσκομαι σήμερα. Ἐγὼ τὸν συγχώρησα μιὰ φορά, κι' ἂς τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Ἔχε γειὰ καὶ πάλι!

Ἀνδρονίκη»

Ὁ Θρασύβουλος ἄκουσε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία νὰ διαβάζουν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τέλος σηκώθηκε καὶ εἶπε τοῦ Δρακούλη:

— Ἀφῆστε με νὰ δῶ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα.

Κι' ἀφοῦ ἐπῆρε στὰ χέρια του τὸ χαρτὶ καὶ βεβαιώθηκε ὅτι πράγματι τὸ γράψιμο ἦταν τῆς Ἀνδρονίκης, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ τὸ φίλησε μὲ συγκίνηση.

— Ναί! Εἶναι δικό της! Εἶναι γράμμα τῆς Ἀνδρονίκης! ψιθύρισε.

— Ὥστε ἐσὺ εἶσαι ὁ Θρασύβουλος ποὺ λέει τὸ γράμμα αὐτό; ρώτησε ὁ Δρακούλης.

— Ἐγὼ εἶμαι καπετάνιο, κι' αὐτὴ ποὺ μοῦ τὸ ἔγραψε εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου ἡ Ἀνδρονίκη! Καλύτερα νὰ τότρωγαν ὅμως οἱ φλόγες τὸ γράμμα αὐτό. Ἔτσι δὲν θὰ μάθαινα σὲ τὶ ἀπελπιστικὴ θέση βρίσκεται ἡ Ἀνδρονίκη. Καὶ τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω;

— Καρδιὰ Θρασύβουλε! εἶπε ὁ Νικόλαος Ὑψηλάντης. Οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς πονᾶνε περισσότερο ἀπὸ τοὺς σωματικοὺς πόνους. Πρέπει ὡστόσο νὰ εἴμαστε ἄντρες, καὶ νὰ ξέρωμε νὰ ὑποφέρωμε μὲ γενναιότητα. Κοίτα ἀντίκρυσου τὸ Δραγατσάνι. Κι' ὕστερα τοὺς Τούρκους ποὺ εἶναι στρατοπεδευμένοι ἀντίκρυ. Νὰ τρόπος νὰ ἐκδικηθῆς νέε μου!

— Ἀλήθεια. Ἔχεις δίκηο.

Οἱ συνάδελφοί του εἶχαν μεγάλη περιέργεια νὰ μάθουν γιὰ τὴν Ἀνδρονίκη, κι' αὐτὸς τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του σὰ νάταν ἀδέρφια του.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

ΣΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀλλὰ ἡ κυρὰ Λοξὴ δὲν σκέφτεται μονάχα νὰ κάνῃ εὐεργεσίες καὶ ὅσο ζῇ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατό της. Εἶναι ἀκόμη κι' ἕνας ἰσχυρὸς παράγοντας τοῦ τόπου μας. Ἔχει μεγάλη ἐπιρροὴ καὶ ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ εἶναι πολὺ ὠφέλιμος γιὰ τὶς προσεχεῖς ἐκλογές, ποὺ μὲ τὴν παρακίνηση τῶν φίλων μου καὶ μὲ τὴν εὐχή σας σκέφτομαι νὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητα.

Ἔχω πεποίθηση ὅτι ἡ ἐκ μέρους σας περιποίηση τῆς γριᾶς θὰ μοῦ δώσῃ δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐμενείας της».

Γιὰ τὸ στραβὸ οὔτε λέξη. Ὁ γιατρὸς δὲν ἔδωσε καὶ πολλὴ προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν ἀποσιώπηση. Ἀπὸ τὸ γράμμα ἀπεκόμισε τὴ δυσάρεστη ἐντύπωση πὼς ἡ πρόθεση τοῦ συναδέλφου του ἦταν νὰ ἐκτεθῇ στὸ βουλευτικὸ ἀγῶνα.

— Ὢ τὸν ἀνόητο, σκέφτηκε, καὶ ἔρριξε τὸ γράμμα του στὸ τραπέζι.

Πῆρε κατόπι ἀπὸ τὸ χέρι τὸ στραβὸ τὸν ἔφερε κοντὰ στὸ παράθυρο, τοῦ ἄνοιξε μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ βλέφαρα, ἐξέτασε γιὰ λίγο προσεκτικὰ τὰ μάτια του, ἔκαμε μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του σὰ νὰ ἔλεγε: Τετέλεσται.

Ἡ γριὰ ἔφερε τὸ δάχτυλό της στὰ χείλη της, ἕνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της, παρακαλῶντας ἔτσι τὸ γιατρὸ νὰ μὴ μάθῃ ὁ στραβὸς πὼς δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναδῇ τὸ φῶς του.

Ὁ γιατρὸς κατάλαβε τὴ βουβὴ της παράκληση. Ἦταν συνηθισμένος νὰ δίνῃ θάρρος στοὺς ἄρρωστους μὲ ἀπατηλὲς παρηγοριές.

— Ἀπὸ πόσο καιρὸ δὲν βλέπεις, ρώτησε τὸν στραβό!

Ἀλλὰ πῆρε τὸ λόγο ἡ κυρὰ Λοξή.

— Εἶναι τώρα τρία χρόνια ποὺ ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ τὸ φῶς του. Ἔλειπε ὁ κακόμοιρος ἀπὸ νέος στὰ ξένα. Δούλευε γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του. Μὰ στὰ ὕστερα, ὅλα του τὰ κέρδη τὰ ξόδεψε στοὺς γιατρούς. Εἶδε κι' ἀπόειδε καὶ γύρισε στὴν πατρίδα ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Καταλάβαινε ἀκόμα πότε εἶναι μέρα καὶ πότε νύχτα. Τώρα τρεῖς μῆνες δὲν βλέπει τίποτε. Ὅλα εἶναι μαῦρα γύρω του.

— Μαῦρα, μαῦρα, πρόσθεσε ὁ γέρος μὲ τὴν πένθιμη φωνή του.

Ἡ γριὰ ἔτριψε τὰ μάτια της μὲ τὰ δάχτυλά της γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα δάκρυ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ κυλήσῃ στὸ μάγουλό της.

Ὁ γιατρὸς τὴν παρατηροῦσε μὲ βλέμμα γεμάτο συμπάθεια!

— Ἄντρας σου εἶναι; ρώτησε.

— Ὄγεσκε, ἀπάντησε ἡ γριά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ ἀπάντησή της δὲν εἰπώθηκε μὲ τὴ δυσαρέσκεια οὔτε μὲ τὴν ἀνυπομονησία ποὺ ἀπάντησε πρωτήτερα στὸν Ἔπαρχο.

— Ἀδελφός σου; ξαναρώτησε ὁ γιατρός.

— Ὄγεσκε.

— Ἀρραβωνιαστικός σου;

Ἡ κυρὰ Λοξὴ ἔφερε καὶ πάλι τὰ χέρια στὰ χείλη της, κρύβοντας τὸ χαμόγελό της μὲ τὴ συνηθισμένη της χειρονομία.

— Πατριώτης μου εἶναι...

Ὁ γιατρὸς τὴν κοίταξε χαμογελῶντας.

— Ὁ ἄμοιρος, ξανάπε ἡ γριά, δὲν ἔχει κανένα δικό του. Τὸν γνώριζα ἀπὸ παιδί. Κι' ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ εἶμαι ξεκληρισμένη, ἔρημη καὶ μόνη. Τώρα κοντεύουμε κι' οἱ δυό μας στὸ τέλος. Ἂν ἔβλεπε αὐτὸς κι' ἐγὼ δὲν εἶχα μάτια θὰ μοῦ ἔδειχνε τὸ δρόμο στὸν τάφο. Ἐγὼ ἔχω τὰ μάτια μου ἀκόμα... Κατάλαβες.

— Ἐκατάλαβα πὼς εἶσαι καλὴ χριστιανή, εἶπε ὁ γιατρός. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ γέρο.

— Νὰ δοξάσῃς τὸ Θεό, τοῦ εἶπε, ποὺ βρέθηκε αὐτὴ ἡ κυρὰ καὶ σὲ βοηθάει.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, φώναξε ὁ γέροντας.

— Τί γιατρικὸ θὰ τοῦ δώσῃς, γιατρέ μου; ρώτησε ἡ κυρὰ Λοξὴ καὶ ἔκλεισε τὸ ἕνα της μάτι γιὰ νὰ δείξῃ γιατὶ ἀκριβῶς ἔκανε τὴν ἐρώτηση.

— Θὰ τοῦ δώσω κάτι νὰ πλένῃ τὰ μάτια του. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δουλεύῃ μὲ τὰ χέρια του.

— Αὐτὸ τὸ λέω κι' ἐγώ, γιατρέ μου. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστὰ σκουριάζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου· τοῦ λέω νὰ πλέκῃ καλάθια.

— Σωστὰ σοῦ λέει ἡ γερόντισσα καὶ νὰ τὴν ἀκοῦς, εἶπε ὁ γιατρὸς στὸ στραβό.

Μὰ ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Εἶχε καταλάβει τὴν ἀλήθεια. Ἤξερε πὼς δὲν θὰ ξαναδῇ τὸ φῶς ὅσο ἀκόμα ζοῦσε.

Ὁ γιατρὸς κάθησε νὰ γράψῃ τὴ συνταγή, τὴ δῆθεν συνταγή. Ἡ κυρὰ Λοξὴ στὸ μεταξὺ τράβηξε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ κομπόδεμά της, τὸ ἔλυσε, ἔβγαλε δυὸ ἀσημένια τάλλαρα καὶ τὰ ἀπίθωσε χωρὶς θόρυβο στὸ τραπέζι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γιατρὸς τῆς ἔδινε τὴ συνταγή.

— Τί εἶναι αὐτά, φώναξε ὁ γιατρός. Πάρτα πίσω! Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν δέχουμε ἐπισκέψεις. Μόνο φίλους μου δέχουμαι.

Καὶ τότε πῆρε ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε στὸ τραπέζι του ἕνα χρυσὸ νόμισμα, τὸ πρόσθεσε στὰ δυὸ ἀσημένια τάλλαρα καὶ τὰ ἔδωσε στὴ γερόντισσα.

— Γιὰ τὰ κοφίνια, εἶπε σιγά, δείχνοντας τὸ στραβό.

— Μόνο αὐτὸ δὲν γίνεται, εἶπε ἡ κυρὰ Λοξή. Ὄχι μονάχα νὰ μὴν παίρνῃς ἀλλὰ καὶ νὰ δίνῃς.

Καὶ ἀρνήθηκε ἀποφασιστικὰ τὴν προσφορά.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

(Σκίτσο τῆς Ζηλιάρας)

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπαν ψέμματα, εἶπε, πὼς εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος.

— Ἐσὺ εἶσαι καλή. Ἐγὼ δὲν πῆγα νὰ ξοδευτῶ καὶ νὰ θαλασσοπνιγῶ γιὰ ἕνα ποὺ δὲν τὸν ἔχω τίποτα. Οὔτε ἄντρα, οὔτε ἀδελφό, οὔτε ἀρραβωνιστικό!

— Αἴ, νὰ σοῦ πῶ γιατρέ μου. Κι' ἔκρυψε πάλι μὲ τὸ χέρι της τὸ χαμόγελό της. Δὲν εἶναι οὔτε ἄντρας μου, οὔτε ἀδελφός μου, οὔτε ἀρραβωνιαστικός μου. Καὶ ὅμως· πὼς νὰ στὸ πῶ. Ἕναν καιρὸ ἦταν κάτι γιὰ μένα. Κατάλαβες; Ὅταν οἱ γονέοι μου μὲ πάντρεψαν αὐτὸς ξενητεύτηκε. Δὲν τὸν ἤθελαν, βλέπεις, γιὰ ἄντρα μου μιὰ καὶ ἦταν φτωχός. Ἂν μὲ ρωτοῦσαν ἐγὼ αὐτὸν θὰ προτιμοῦσα. Ἦταν ὅμορφος ἄντρας, καλὸς ἄνθρωπος καὶ πιστός. Ἔμεινε λεύτερος. Ἔφυγε νέος καὶ γύρισε γέρος καὶ στραβός. Ὅσο αὐτὸς βρισκόταν στὴν ξενητειὰ ἐγὼ ἔθαψα τὸν ἄντρα μου καὶ ὅλα μου τὰ παιδιά. Καὶ ξαναβρεθήκαμε, κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις. Ἡ νιότη πέταξε. Δὲν ξαναγυρίζει. Ἐκατάλαβες γιατρέ μου; Ἐὰν ἐγὼ εἶμαι τώρα ἔρημη καὶ μόνη δὲν μοῦ φταίει. Ἐγὼ ὅμως ἔχω χρέος νὰ τὸν βοηθήσω στὰ μαῦρα καὶ στὰ σκότεινα ποὺ βρίσκεται. Κατάλαβες;

— Μαρία, Μαρία! φώναξε ὁ γιατρὸς στὴ μαγείρισσα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. Βάλε δυὸ πιάτα ἀκόμα στὸ τραπέζι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρὰ Λοξή:

— Κυρά μου, τῆς εἶπε, ἔλα νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ νὰ μοῦ πῇς τὴν ἱστορία σου. Πολὺ μοῦ ἀρέσει.

— Καλά, πῶς γίνεται γιατρέ μου; Στὸ τραπέζι σου νὰ μᾶς κρατήσῃς.

— Γίνεται καὶ καλογίνεται.

Ἡ κυρὰ Λοξὴ δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκληση τοῦ γιατροῦ. Θυμήθηκε ὅμως τὴ μαγείρισσα καὶ σκέφτηκε πὼς θὰ δοκίμαζε μεγάλη χαρὰ ἂν ἔβλεπε τὰ μοῦτρα ποὺ ἔκανε, αὐτὴ ποὺ θέλησε νὰ τὴν διώξῃ, βλέποντάς την νὰ κάθεται στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου της.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, γιατρέ μου, μόνο ἕνα ποτῆρι κρασὶ στὴν ὑγειά σου.

Καὶ παίρνοντας τὸ στραβὸ ἀπὸ τὸ χέρι ἀκολούθησε τὸ γιατρὸ στὴν τραπεζαρία.

— Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἄρχισε ὁ στραβός.

— Σώπασε, Γιάννη, μὴ σ' ἀκούσῃ ὁ γιατρός.

Ὁ Γιάννης ἐσώπασε.

— Ὁ συνάδελφός μου, σκεφτόταν ὁ γιατρός, θὰ νομίσῃ πὼς περιποιοῦμαι τὴ γριὰ γιὰ νὰ τοῦ προμηθεύω ψήφους. Θέλει νὰ γίνῃ βουλευτής. Ἂς γίνει νὰ δῇ τὴ γλύκα.

— Ἄχ γιατρέ μου, εἶπε ἡ κυρὰ Λοξή, καθὼς ὁ γιατρὸς γέμιζε τὰ ποτήρια. Ἂν ἤθελες νὰ γίνῃς βουλευτὴς μας θὰ ἔκανα τὸν κόσμο ἄνω - κάτω γιὰ νὰ μὴν ἀποτύχῃς!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Δὲν τὸ ἔχω σκοπό. Ἀντὶ γιὰ μένα, βοήθησε τὸ συνάδελφό μου κεῖ κάτω, ποὺ τὸ θέλει τὸ βουλευτιλίκι.

Καὶ καθὼς πρόσφερε τὰ ποτήρια.

— Στὴν ὑγειά σου κυρὰ Λοξὴ καὶ τοῦ συντρόφου σου.

— Στὴν ὑγειά σου, γιατρέ μου.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ
(Διασκευὴ Κ. Α. Μ.)

Τὸ ὀλέθριο λάθος

Τὸ λάθος ποὺ ἔκανε ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, ποὺ εἴδαμε στὸ περασμένο σημείωμα δὲν εἶναι, δυστυχῶς κάτι τὸ σπάνιο. Πολλοὶ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, παθαίνουν τὸ ἴδιο. Καὶ ὅταν τὸ καταλάβουν, ἂν τὸ καταλάβουν ποτέ, εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά.

Θὰ ρωτήσετε: «πῶς τὴν παθαίνουν ἔτσι πολλοί, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβουν;» Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ξεγελιοῦνται πολλοί, γιατὶ συνήθως ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ δὲν εἶναι κάτι κακό. Εἶναι καλὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἅμα τὸ συγκρίνεις μὲ τὴ μεγάλη ἀποστολή, νὰ ἐργασθῆς γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε φαίνεται ποιὰ εἶναι ἡ πραγματική του ἀξία.

Μιὰ ἄλλη παραβολὴ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος τὸ δείχνει καθαρώτερα. Ἦταν, λέει, κάποτε ἕνας μεγάλος βασιλῆας. Τὸ παλάτι του ἦταν ἀληθινὸς παράδεισος. Μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο περιβόλι μὲ λογιῶν - λογιῶν δέντρα καὶ ἄνθη, ὑψώνονταν οἱ μαρμάρινοι τοῖχοι του, σὰν ἕνας πύργος τῶν παραμυθιῶν. Ἀναρίθμητες ποικιλίες πουλιῶν γλυκοκελαϊδοῦσαν ἀπ' τὰ ξημερώματα μέχρι τὴ δροσερὴ νύχτα. Βῆμα δὲν ἀκουόταν μέσα στοὺς ἀτέλειωτους διαδρόμους του καὶ τὰ ἀναρίθμητα δωμάτια καὶ σαλόνια του, γιατὶ κάθε περπάτημα πνιγόταν πάνω στοὺς βαρύτιμους τάπητες. Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι θάμπωναν τὸ μάτι καὶ ἀπ' τοὺς πελώριους πολυελαίους τὰ κρύσταλλα ἔστελναν διαρκῶς σὰν ἀστραπὲς τοὺς ποικιλόχρωμους ἰριδισμούς των. Καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι ἄρχοντες τοῦ βασιλείου τὸ θεωροῦσαν τιμή τους νὰ βρεθοῦν μιὰ φορὰ στὸ παλάτι καὶ πολὺ περισσότερο νὰ πλησιάσουν τὸν βασιλῆα καὶ νὰ μιλήσουν γιὰ λίγο μαζύ του. Ὅταν κάποτε συνέβαινε νὰ ἔχη κανεὶς αὐτὴ τὴν τιμή, σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ κατόπιν εἶχε νὰ διηγῆται καὶ νὰ λέῃ καὶ νὰ ξαναλέῃ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε νὰ τὸν καλέσουν στὸ παλάτι.

Ὁ βασιλῆας αὐτὸς εἶχε ἕνα μονάκριβο ἀγόρι. Ὅταν αὐτὸ μεγάλωσε καὶ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸ παντρέψῃ, ὁ βασιλῆας ἀποφάσισε νὰ κάμη τὴ χαρά του ὅσο μποροῦσε μεγαλύτερη. Καὶ πῶς αὐξάνει ἡ χαρά; Πῶς ἀλλοιῶς, παρὰ ἂν τὴν μοιρασθῆς καὶ μὲ ἄλλους. Γιατί, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία, «μοιρασμένη λύπη, μισὴ λύπη, μοιρασμένη χαρά, διπλῆ χαρά». Γι' αὐτό, μὴ τηρώντας αὐτὴ τὴ φορὰ τοὺς αὐστηροὺς κανονισμοὺς τοῦ παλατιοῦ, κάλεσε πολλούς. Ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πολλούς. Δὲν ἔμεινε ἀξιωματοῦχος τοῦ κράτους καὶ προύχοντας μέσα στὴν πολιτεία, ποὺ νὰ μὴ πάρῃ καὶ πρόσκληση γιὰ τοὺς γάμους.

Οἱ ἑτοιμασίες στὸ παλάτι ἄρχισαν ἀπὸ βδομάδες ὁλόκληρες. Ἀποθῆκες ὁλόκληρες γέμισαν μὲ τὰ ὑλικὰ γιὰ τὰ φαγητά, τὰ γλυκίσματα καὶ μὲ τὰ ποτὰ ποὺ θὰ σέρβιραν στοὺς καλεσμένους. Κοπάδια ὁλόκληρα ἦταν τὰ καλοδιαλεγμένα ἀρνιὰ καὶ μοσχάρια, ποὺ θὰ ἔψηναν στὶς γιορτὲς καὶ στὰ τραπέζια ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν τοὺς γάμους. Ὅσοι δὲν εἶχαν πάρει πρόσκληση, ὁ πολὺς καὶ ἁπλοϊκὸς κόσμος, καλοτύχιζαν τοὺς προσκαλεσμένους περιμένωντας μὲ ζήλεια τὴν ἡμέρα τῶν γάμων, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τουλάχιστον ἀπὸ μακρυὰ τὴ σπάνια αὐτὴ γιὰ τὸ βασίλειό τους γιορτή.

Ἡ ἡμέρα ἦλθε. Ὅλα εἶχαν ἑτοιμασθῆ. Οἱ πιὸ σπουδαῖοι μάγειροι ἀπὸ νωρὶς εἶχαν βάλει ὅλη τὴν τέχνη τους, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ καλύτερά τους φαγητὰ καὶ τὰ ἐκλεκτότερα γλυκίσματα. Οἱ σερβιτόροι ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ βιαστικὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ πελώρια καὶ ἀναρίθμητα τραπέζια. Ὅλοι ἦταν σὲ κίνηση. Ὅταν ὅμως ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ἔλθουν οἱ καλεσμένοι, ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν φαίνεται, δὲν φάνηκε κανείς. Ὁ βασιλῆας πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴ στενοχώρια του, γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ γινόταν καὶ γιατὶ τοῦ κατέστρεφαν ἔτσι τὴ χαρὰ γιὰ τὸ μονάκριβό του παιδί. Δὲν ἤθελε καλὰ - καλὰ οὔτε τὰ μάτια του νὰ πιστέψῃ. Γι' αὐτὸ ἔστειλε δικούς του ἀνθρώπους στὰ σπίτια μερικῶν νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶχε συμβῆ.

Καὶ τί διαπίστωσαν; Ὁ ἕνας, λέει, εἶχε ἀγοράσει κάποιο σπουδαῖο κτῆμα κι' ἔπρεπε νὰ πεταχθῆ νὰ τὸ δῆ. Ὁ ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια ἐξαιρετικὰ βώδια καὶ ἔπρεπε νὰ κάμη μερικὲς δοκιμές, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν πραγματικὰ τὰ ζῶα αὐτὰ ἦσαν ὅπως τὰ νόμιζε. Ἕνας ἄλλος εἶπε: ξέρετε κι' ἐγὼ ἔκαμα τοὺς γάμους μου καὶ γι' αὐτό, λυποῦμαι ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω κι' ἐγὼ καλεσμένους στὸ σπίτι δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω! Τέλος, ἄλλοι, οἱ πιὸ ἀδιάντροποι, οὔτε συγγνώμη δὲν ζήτησαν. Μερικοί, μάλιστα πῆραν πολὺ θάρρος ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ καλωσύνη ποὺ εἶχε δείξει ὁ βασιλῆας. Βλέποντας δηλαδὴ πὼς πήγαιναν γυρεύοντας νὰ τοὺς πάρουν στὸ παλάτι, ἄρχισαν νὰ τὸ παίρνουν στὸ ἀστεῖο καὶ νὰ κοροϊδεύουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλῆα καὶ νὰ τοὺς πετοῦν καὶ πέτρες καὶ ἄλλα πράγματα, ἔτσι ποὺ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πληγώθηκαν θανάσιμα.

Ὅταν ὁ βασιλῆας ἔμαθε ὅλα αὐτά, θύμωσε ἐξαιρετικά, ἔδωκε διαταγὲς νὰ ἐπιβληθοῦν οἱ ἀνάλογες τιμωρίες καὶ ποιοὺς ἔφερε ὡς προσκεκλημένους; Τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μὴ ἐλπίζοντας πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ προσκληθοῦν κι' αὐτοί, μὲ κρυφὴ ζήλεια, μακάριζαν τοὺς καλεσμένους.

Σᾶς φαίνεται ἀπίστευτη ἡ ἱστορία αὐτή; Εἶναι πραγματικὰ ἀπίστευτη. Ἀλλ' ὅμως εἶναι δυστυχῶς ἀληθινή.

Ὁ πατὴρ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 506)

Ὁ Ζήσης Γραμμενόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: «Πότε ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ γραμματόσημα;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὰ πρῶτα γραμματόσημα καθιερώθηκαν στὴν Ἀγγλία τὸ 1840. Στὴν Ἑλλάδα τὰ πρῶτα γραμματόσημα μπῆκαν σὲ κυκλοφορία στὰ 1861.

Ὁ Λουκᾶς Ντερέκας μὲ ἐρωτᾶ: «Ὑπάρχει κανένα ψάρι ποὺ νὰ πνίγεται στὸ νερό;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Δὲν ξέρω κανένα τέτοιο ψάρι· ἂν ὑπῆρχε κανένα ζῶο ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ ζήσῃ στὴ θάλασσα, δὲν θὰ ἦταν ψάρι. Ἂν μποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα θὰ ἦταν ἀμφίβιο.

Ὁ Γεώργιος Καμπούρης μὲ ἐρωτᾶ: «Πῶς δικαιολογεῖται λογικὰ τὸ ὅτι ἡ δοκιμὴ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ γίνεται μὲ τὸ γνωστὸ Σταυρὸ καὶ τί ἀντιπροσωπεύει ὁ μονοψήφιος ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν πρόσθεση τοῦ πολλαπλασιαστῆ καὶ τοῦ γινόμενου;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ὅλα αὐτὰ στηρίζονται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 9 ὅταν προστίθεται σὲ κάποιο ἀριθμὸ μᾶς δίδει ἄθροισμα τοῦ ὁποίου τὰ ψηφία προστιθέμενα μᾶς δίδουν ἢ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ἢ τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων του: Π.χ. 7+9=16 1+6=7 ἢ 25+9=34 2+5=7 3+4=7. Ἐπίσης τὸ 9 ὡς πολλαπλασιαστὴς ἢ πολλαπλασιαστέος ἐπὶ ὁποιουδήποτε ἀριθμοῦ μᾶς δίνει γινόμενο τοῦ ὁποίου τὰ ψηφία ἀθροιζόμενα μᾶς δίδουν τὸν ἀριθμὸ 9. Παράδειγμα 7Χ9=63 6+3=9. 25Χ9=225 2+2+5=9. Ἄλλο παράδειγμα 375+9=3375 3+3+7+5=18 1+8=9.

Ἔτσι ἔχουμε 25Χ47 ἄθροισμα τοῦ πρώτου 7 τοῦ δευτέρου 2 (4+7=11 1+1=2). Ἐὰν τοὺς πολλαπλασιάσουμε αὐτοὺς μᾶς δίδουν 2Χ7=14 1+4=5. Ἔτσι καὶ τὸ ἄθροισμα τοῦ γινομένου τῶν ἀριθμῶν 25Χ47 πρέπει νὰ εἶναι 5. Καὶ ἰδοὺ 25Χ47=1175 1+1+7+5=14 1+4=5.

Ὁ Ἰωάννης Νικ. Τοπούζας μὲ ἐρωτᾶ: «Ποιός κατασκεύασε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ ἐνεπνεύσθη;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὸ χρυσοελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Δία στὴν Ὀλυμπία ποὺ θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἔφτιασε ὁ Φειδίας ἔχοντας ὑπ' ὄψη του τὴν περιγραφὴ τοῦ Ὁμήρου στὴν Ἠλιάδα (Α 528).

Ὁ Σ. Κυριακίδης μὲ ἐρωτᾶ: «Τί εἶναι Μέρισμα;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Μέρισμα λέγεται τὸ ποσοστὸ τῶν κερδῶν ποὺ διανέμει ἡ ἑταιρεία στὸν κάτοχο ἢ τὸν κομιστὴ μιᾶς μετοχῆς της.

Ὁ Ἀθανάσιος Παπαμᾶνος μὲ ἐρωτᾶ: «Τί εἶναι οἱ κηλῖδες τοῦ Ἡλίου;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Μὲ τὸν ὅρο «κηλῖδες τοῦ Ἡλίου» ἐννοοῦμε ὡρισμένα σκιερὰ στίγματα ποὺ παρατηροῦνται στὸν ἥλιο μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι τρύπες μέσα στὴ φωτόσφαιρα τοῦ ἥλιου. Στὴν ἀρχὴ οἱ κηλῖδες ἐφαίνοντο σὰν μελανὰ σημεῖα ποὺ σιγὰ - σιγὰ μεγάλωναν. Στὸ μέσον τῆς κηλῖδος διακρίνεται ἕνας μαῦρος πυρήνας ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα σκιόφως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ ἡ κηλίδα τοῦ ἥλιου μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἐξαφανισθῆ περνᾶνε συνήθως ἀπὸ 10 μέχρι 30 μέρες. Οἱ κηλῖδες κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐμφανίσεώς τους χωρίζονται σὲ δυὸ ἢ περισσότερες κηλῖδες καὶ διαρκῶς παθαίνουν παράδοξες μεταβολές. Ἡ παρατήρηση τῶν κηλίδων ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἥλιος περιστρέφεται γύρω στὸν ἄξονά του. Οἱ κηλῖδες παρουσιάζουν κατὰ τὴν ἐμφάνισή τους περίοδο 12 χρόνων.

Ὁ Πᾶνος Α. Μπασκούτας μὲ ἐρωτᾶ: «Πότε ἔζησε ὁ Πίνδαρος καὶ ποιά τὰ ἔργα του;»

Ἀ π ά ν τ η σ η: Πίνδαρος εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους λυρικοὺς ποιητὲς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Γεννήθηκε κατὰ πᾶσα πιθανότητα στὰ 522 π.Χ. εἰς Κυνὸς Κεφαλὰς τῶν Θηβῶν. Ἐξύμνησε θεούς, ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. Γιὰ τοὺς θεοὺς ἔγραψε ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβους, προσοδίους καὶ παρθενίους. Γιὰ τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐπινίκια, ἐγκώμια καὶ θρήνους. Ἀπὸ τὰ ποιήματά του τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ καταγράψανε σὲ 17 βιβλία, σώζονται σήμερα τὰ 4 μόνο τῶν ἐπινικίων.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τὸ χωριό μου εἶναι τὸ ὡραιότερο στὸ νησὶ
Κάρπαθος καὶ ὀνομάζεται Ἀπέρι. Οἱ προστά-
τες του εἶναι τὰ δάση ποὺ χαρίζουν στοὺς
κατοίκους ὑγεία, δροσιὰ καὶ εὐτυχία. Ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ τέσσαρες συνοικίες. Ἀπ' αὐτὲς
οἱ δυὸ εἶναι χτισμένες μέσα στὰ δέντρα καὶ
στὶς πρασινάδες. Οἱ ἄλλες δύο ἔχουν τὰ σπί-
τια τους χτισμένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο σὰν
φάλαγγες ἀπὸ λευκὰ περιστεράκια. Στὴν πλα-
τεία, τέσσερα γέρικα πλατάνια καὶ στὴ μέση
μιὰ βρύση κυλάει ἥσυχα τὰ γάργαρα νερά
της ὀμορφαίνοντας περισσότερο τὸ χωριό μου.
Παρέκει τὸ ποταμάκι τρέχει τὰ νερά του κε-
λαρίζοντας τὸ αἰώνιο καὶ γλυκὸ τραγούδι τῆς
ζωῆς!

Ἀλήθεια! Πόσο ὄμορφο εἶναι τὸ χωριό μου
τὸ καλοκαιράκι! Μὲς τὰ ὡραῖα καταπράσινα
δέντρα κρύβονται οἱ μικρούτσικες φωλιὲς τῶν
πουλιῶν. Ὦ, τί ὡραῖοι οἱ κάμποι καὶ τὰ δαν-
τελωτὰ ἀκρογιάλια. Ἐκεῖ ποὺ συναυλίες που-
λιῶν συνταιριάζουν τὸ σκοπό τους μὲ τὸ κε-
λάρυσμα τῶν πηγῶν καὶ τὸ φλοῖσβο τῆς θά-
λασσας. Τὰ δειλινὰ τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι χαϊδεύει
τὰ λουλούδια ποὺ σκορπίζουν γύρω τὰ μεθυ-
στικά τους ἀρώματα. Τὸ κελάδημα τῶν ἀηδο-
νιῶν συμπληρώνει τὸ πανόραμα... Μὰ τὸν
χειμῶνα... Τί ἀλλαγμένα ποὺ εἶναι τὰ μα-
γευτικὰ ὁλάνθιστα τοπία τοῦ χωριοῦ μου! Τὰ
δέντρα στέκονται γυμνὰ ἀγναντεύοντας λυπη-
μένα τὸ γκρίζο ὁρίζοντα. Ὅλα σκυθρωπά,
λυπημένα. Βροχές, ἀστραπές, χιόνια. Οἱ ἄν-
θρωποι κλείνονται στὰ σπίτια καὶ χαίρονται
τὴν θαλπωρὴ τοῦ τζακιοῦ. Τὰ δρομάκια πλημ-
μυρίζουν καὶ οἱ χείμαρροι παρασύρουν ὅ,τι
βροῦν στὸ διάβα τους. Τώρα τὸ ποταμάκι
κατεβαίνει ὁρμητικὰ μουγκρίζοντας ἄγρια μὲ
θολωμένα τὰ ἄλλοτε κατακάθαρα νερά. Ὁ ἀέ-
ρας σαρώνει τὰ πάντα. Σφυρίζει μὲ ἕνα πα-
ράξενο ἦχο τραγουδώντας μὲ τὴ γλῶσσα του
τὸ τραγούδι τοῦ τρόμου... Ὦ, χωριό μου,
πόσο σ' ἀγαπῶ!... Πόσο σ' ἀγαπῶ!...

ΔΙΑΒΑΤΗΣ Κ. Κ.
Γυμνάσιον Ἀπερείου

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ἑφτὰ καλοκαίρια πέρασαν. Καὶ τὰ ἑφτὰ
ἦταν μαῦρα γιὰ μένα! Ἐγὼ δὲν λέω νὰ ξα-
ναγυρίσω στὸ χωριό μου! Πάντα μένω μακρυά
του. Τοῦτο ὅμως τὸ καλοκαίρι δὲν εἶναι σὰν
τ' ἄλλα! Τοῦτο εἶναι ἀλλιώτικο!... Φέτος
μὲ καρτερεῖ τὸ χωριό μου! Ὢ χαρὰ καλοκαι-
ριάτικη! Τὸ σκέφτομαι καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥ-
ρα ποὺ θὰ ξαναγυρίσω! Θᾶμαι κι' ἐγὼ ἕνα
ξενητεμένο μαυροχελίδονο!... Κι' ὅταν φθά-
σω! Ὢ εὐλογημένη ὥρα! Θὲ νὰ φιλήσω τὸ
ἀγαπημένο χῶμα του ποὺ τόσο τὸ νοστάλγη-
σα στὰ ἔρμα τὰ ξένα. Θὲ νὰ ἀντικρύσω τὴν
θωριὰ τοῦ σπιτιοῦ μου! Θὲ νὰ τρέξω ὁλόχαρος
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας μου! Θὲ νὰ ἀγκα-
λιάσω τὰ ἀδελφάκια μου τὰ πολυαγαπημένα!
Θέ... Θέ... Θέ... Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι θἆ-
ναι γιὰ μένα ἡ πιὸ χρυσῆ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου!
Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα χωριατόπουλα θὰ ἀνεβαίνω
σὰν τὸ λεύτερο πουλὶ ἀπάνω στὶς μαγεμένες
ραχοῦλες καὶ θὰ ρουφῶ ἀχόρταγα τὸν καθαρὸ
ἀέρα! Θὰ κατεβαίνωμε σὰν τὰ ἐλάφια κάτω
στὶς βαθύσκιοτες ρεματιές, κεῖ ποὖναι οἱ κρυ-
σταλλένιες βρύσες καὶ θὰ πίνωμε τὸ παγω-
μένο νερό τους! Θὰ πηγαίνωμε μὲ τὴν ἀνα-
τολὴ τοῦ ἥλιου πάνω στὰ ρημοκκλήσια, θὰ ἀ-
νάβωμε κανένα κεράκι καὶ θὰ κάνωμε τὸν σταυ-
ρό μας! Θὰ σκαρφαλώνωμε ἔπειτα σὰν ἀγριό-
γατοι πάνω στὰ πανύψηλα πλατάνια! Θὰ ρί-
χνωμε καὶ κούνιες καὶ θὰ κουνιόμαστε! Πόσο
ὡραῖα θὰ εἶναι! Θὰ τρέχωμε, θὰ πηδοῦμε, θὰ
παίζωμε κρυφτὸ χωρὶς φόβο ἀπὸ αὐτοκίνητα!
Ὅλος ὁ τόπος θἆναι δικός μας! Θὰ πηγαί-
νωμε στὶς ἀντικρυνὲς στάνες καὶ οἱ βοσκοὶ
θὰ μᾶς φιλεύουν μὲ ἁγνὸ ὡραῖο γάλα! Θὰ
κάθωμαι ὧρες - ὧρες κάτω ἀπὸ κανένα κλαρὶ
καὶ θὰ παίζω τὴν καλαμένια μου φλογέρα!
Θὰ βρίσκωμαι ὧρες ὁλόκληρες κάτω στὸ πο-
τάμι μας καὶ θὰ ψαρεύω! Θὰ βοηθήσω τοὺς
δικούς μου στὸν τρύγο! Πόσο μοῦ ἀρέσει ὁ
τρύγος! Θὰ ἀπολαύσω τὰ μαγεμένα του δει-
λινὰ καὶ θὲ νὰ γυρίζω βράδυ - βράδυ γεμᾶτος
χαρὰ στὸ σπίτι μου.

Ὦ Θεέ μου, βοήθα νὰ γίνη ἀληθινὸς αὐ-
τὸς ὁ καλοκαιρινός μου πόθος!

ΓΙΩΡΓΗΣ Ι. ΤΣΑΛΙΟΣ
(Β΄ τάξις Γυμνασίου
Παιδόπολις Α. Δ. Θεσσαλονίκης)

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

I.

Χτυπᾶς τὸ παραθύρι μου
κι' ἀνύποπτος σ' ἀνοίγω
καὶ σὰν μπαίνης στὸ σπίτι
πισθάγκωνα μὲ δένεις
κι' ἀλύπητα μὲ δέρνεις
ὥς που νὰ παραλύσω.

II.

Μὲ τὰ βρωμόχερά σου
ἁρπάζεις τὴν ψυχή μου
καὶ τὴν ξεκουρελιάζεις
κι' ἀφοῦ τὴν κουβαριάσης
στὴν ἄβυσσο τὴν ρίχνεις
νὰ συντριφτῆ, γελώντας.

III.

Πρὶν ὅμως πέση κάτω
Ἄγγελοι τὴν προσμένουν
μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες
καὶ πλένουν τὶς πληγές της
καὶ ξαναζωντανεύει
καὶ μοῦ γλυκογελάει!

IV.

Ὤ, νᾆταν νὰ σὲ πιάσω
ποὺ μοῦ γλυστρᾶς γιὰ πάντα
καὶ νὰ σὲ ρίξω κάτω
πατώντας τὸ λαιμό σου
κι' ἐξολοθρεύοντάς σε
νὰ βρῶ τὴ λύτρωσή μου!

ΑΛΚΗΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ

ΣΤ' ΑΛΩΝΙΑ

Πετώντας μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας φέρνω
στὸ νοῦ μου ἀναμνήσεις περασμένων χρόνων.
Θυμᾶμαι ὅτι τότε ὅπως καὶ τώρα πέρα - κεῖθε
τὸν Τρυγητὸ κοιμόμαστε στ' ἁλώνια ὅπου εἴ-
χαμε ἁπλώσει τὰ τραγανὰ σταφύλια. Ἐκεῖ κά-
θε βράδυ ὅλοι γύρω - γύρω ,μιλούσαμε σταυρο-
πόδι, γιὰ τὶς νεράϊδες καὶ τὰ φαντάσματα,
γιὰ «βουρδόλακους» καὶ γιὰ «ξωτικὰ» μὲ ἐ-
ξαιρετικὴ προσοχή. Ὁ ἕνας ἀπ' ὅλους μιλοῦ-
σε διηγώντας ὅσες ἤξερε ἱστορίες, καὶ οἱ ἄλ-
λοι ὅλοι κατάματα κοιτούσαμε κι' ἀκούγαμε
μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα. Μήτε βήχα δὲν ἀκού-
γες. Τί ἀπόλαυση! Ὡστόσο ἐγὼ πάντα πα-
ρακαλοῦσα τὴ γιαγιά μου — τὴ γριὰ Μητσέ-
λαινα — νὰ μοῦ λέγη, πῶς ἔβλεπε τὶς νε-
ράϊδες ὁ παπούλης μου, κι' ἡ καϋμένη μοῦ
διηγεῖτο μὲ εὐλάβεια τὶς λεπτομέρειες κάθε
βράδυ. Πότε, δηλαδή, πηγαίνουν στὴν «Ἁγία
Πελαγία» νὰ πλύνουν τὰ μεταξωτὰ μαντήλια,
πότε τραγουδοῦσαν τὰ γλυκὰ τραγούδια μέσα
στὰ ρέματα ποὺ ἅπλωναν τὰ μαντήλια τους
οἱ νεράϊδες καὶ πότε πετοῦσαν χαλίκια στοὺς
διαβάτες, γιὰ νὰ μιλήσουν, νὰ τοὺς κόψουν
τὴ φωνή. Μοῦ ἔλεγε ἀκόμη, ἡ γιαγιά μου,
ὅτι βουρδολακιάζει ὁ σκοτωμένος ἄνθρωπος, ἂν
μείνη ἄταφος δυὸ βραδυές, κι' ἂν τὸν ἀδρα-
σκελίση πετούμενο καὶ τόσα ἄλλα. Κι' ἐγὼ
τὰ ἤξερα ὅλα ἀπέξω, σὰν τὸ «Πάτερ ἡμῶν».
Καὶ σὰν στρέφαμε τὰ μάτια μας πρὸς τὰ
πάνω, τί νὰ δοῦμε; Χίλια λυχνάρια εἶχαν ἀ-
νάψει στὸν οὐράνιο θόλο φαντάζοντας σὰν νὰ
γινόταν νυχτερινὸ πανηγύρι. Ὁ πύρινος δίσκος
πλέει στὸ στερέωμα. Τότε ἡ γριὰ Μητσέλαινα
μᾶς ἔδειχνε τὸν Ἀποσπερίτη — καθὼς καὶ
ἄλλα ἄστρα — ποὺ ἔκλινε πρὸς τὴν δύση ἀφί-
νοντας τὶς στερνὲς ἀμυδρὲς ἀκτῖνες του. Ὅ-
ταν πιὰ ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει, νεκρικὴ σι-
γὴ ἁπλωνόταν παντοῦ ἀφοῦ καὶ ἡ κουκουβά-
για εἶχε πάψει τὸ λυπητερὸ μοιρολόνι της
καὶ τὸ τριζόνι εἶχε σταματήσει τὸ θλιβερὸ
ψάλσιμό του. Ἐπίσης τὸ κελάρυσμα τοῦ νε-
ροῦ ἀπ' τὴν κοντινὴ βρύση εἶχε σταματήσει,
εἶχε καὶ τὸ νερὸ κοιμηθῆ, ὅπως λένε. Μόνο
οἱ φρουροὶ τῶν σπιτιῶν μὲ τὰ ἀλιχτίσματά
τους, τὸ ἁπαλὸ θροΐσμα τῶν φύλλων καὶ ὁ
ἀνασασμὸς τοῦ γλυκοῦ ζεφύρου ἀκουνότα. Ἔ-
τσι τὰ μάτια μας γλάρωναν καὶ γέρναμε γλυ-
κὰ στὶς ἀγκάλες τοῦ Μορφέα.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΡ. ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ
(Φαλάνθη - Κορώνης)

Ἀπ' τὸ «ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΩΝ»

Ἰριδίσματα θεῖα σ' ἕναν θόλο γυαλένιο
οἱ λαμπρὲς οἱ ἰδέες μὲς τὸ ὕλινο χάος...
Κι' ἂν ἐτοῦτο γροικιέται φανταιζὶ κρυσταλ-
(λένιο,
ὠημένα, τὸ ἄλλο θὰ τὸ δῆς χωματένιο!...

∴

Ψυχή μου ζυμωμένη μὲ τὸ δάκρυο τὸ καφτό,
πῶς μὲ τρομάζεις, σὰν θωρῶ τὴν τραγική σου
(γδύμια!...
Μά, ὅσο σὺ γυμνότερη, θαρρεῖς κι' εἶναι γρα-
(φτὸ
τόσο παθητικώτερα καὶ 'γὼ νὰ σ' ἀγαπῶ...

ΘΑΝΟΣ ΠΑΣΧΟΣ

Η ΦΥΣΗ ΓΕΝΝΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Μπροστά μου ἡ βρύση ἔχυνε τὰ γάργαρα νερά
(της
σιγὰ - σιγὰ
ἐξάπλωσα κι' ἐγὼ σιμὰ νὰ πλέξω τὰ ὄνειρά
(της
τὰ μαγικά.

Καὶ μιᾶς φλογέρας ἡ φωνὴ σιγόπαιζε στ' αὐ-
(τιά μου
ὑπνωτικὰ
συντρόφευε τὰ ὄνειρα ποὺ διάβαιναν σιμά μου
γλυκὰ - γλυκά...

Μὲ τοῦ ὀνείρου τὰ φτερὰ τρελλόπαιζα, μεθοῦσα
στῆς νύχτας τ' ἀνθοκήπια
καὶ μὲ τὴν πλάνα μου φωνὴ σιγὰ ἐτραγουδοῦσα
καντάδες ξωτικές...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ

ΕΜΕΙΣ

Οἱ μέρες χάνονται καὶ σβύνουν
παντοῦ στὸ διάβα τους ἀφήνουν
τοῦ χρόνου τὰ σημάδια.

Ὕλη τὸ σῶμα μας καὶ λυώνει
ὅπως οἱ τοῦφες ἀπὸ χιόνι
εἰς τοῦ ἡλιοῦ τὰ χάδια.

Ἄφθαρτοι οἱ πόθοι μας· αἰώνια
μισοσβυσμένοι ἀπ' τὰ χρόνια
εἰς τὶς ψυχές μας μένουν.

Σὲ κίτρινα χαρτιὰ σκυμμένοι
σκαλίζουν ὅλοι ζαλισμένοι
κάτι νὰ βροῦν, μὰ γέρνουν.

Τὰ μάτια σφαλιστὰ θὰ κλείσουν
προτοῦ προλάβουν ν' ἀντικρύσουν
πὼς ὄνειρα ὅλα μένουν.

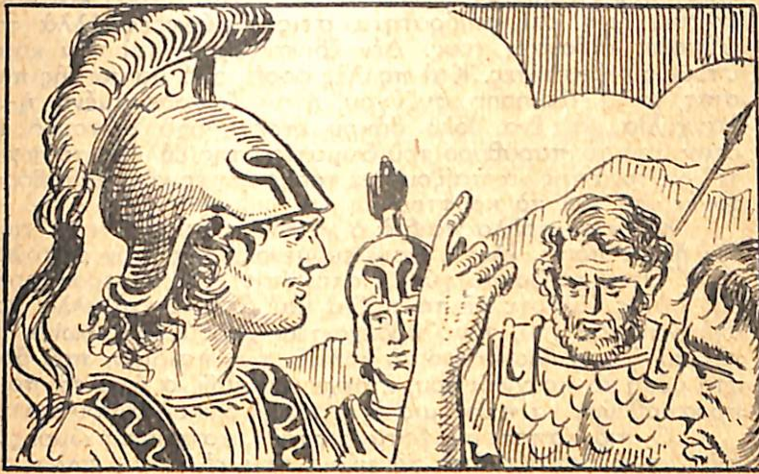
ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΙΤΗΣ

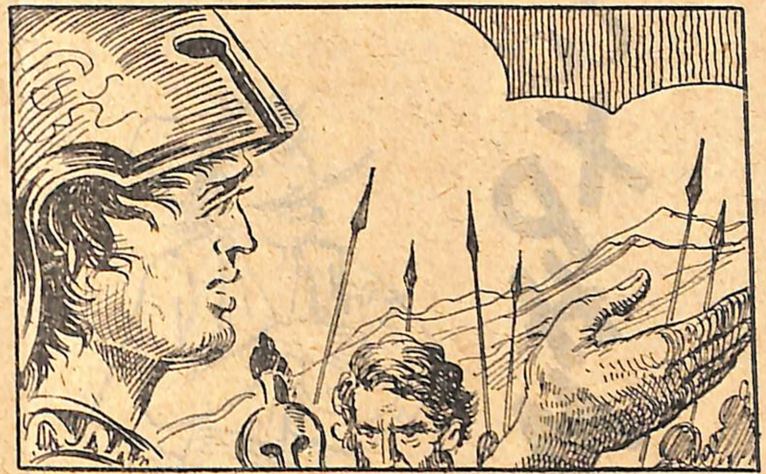
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ὥρα δειλινοῦ.
Ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
ὁράματα, σκηνογραφίες...
Τὸ Ἰόνιο πέρα πυρπολοῦν φωτιὲς
— χρυσοπλημμύρες —
θάλασσες στεριές,
καὶ τὰ δάση ἀχνοβύσσινες ντύνονται πορφύρες!
Σὲ χρυσάφια
πλέουν ἀναμμένα γῆ κι' οὐρανοί,
στὸ ἐκκλησάκι — τὸν Ἑσπερινὸ διαβάζουν οἱ
(παπάδες — τοῦ βουνοῦ
κι' ἀρωματίζει τὸ θυμίαμα στὰ ὕψη τοῦ οὐ-
(ρανοῦ
τὸν ἁγνὸν αἰθέρα.

Ἡ φύση μὲ τὸν καπνὸ ποὺ στὰ γαλάζια ὕψη
(πάει ψηλὰ
τὸν βασιλεύοντα Πατέρα,
Ἥλιο χαιρετᾶ.
Ὥρα δειλινοῦ.
Τὴ Μεσόγειο κάτω πυρπολοῦν φωτιὲς
κι' ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
ὁράματα, σκηνογραφιές.

ΧΑΡ. ΜΠΑΛΤΑΣ
Φουρτζῆ - Πυλίας

I.

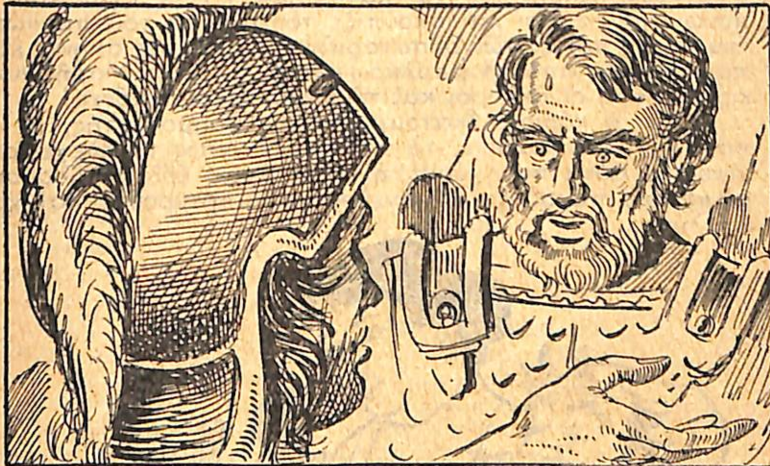
109 Ἡ πορεία, στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, ἐξακολουθοῦσε. Κι' ὡστόσο, πλῆθος ἀπὸ γεωγράφους καὶ σοφοὺς κι' ἐπιστήμονες μελετοῦσαν τὴ φύση, τῶν ἄγνωστων αὐτῶν τόπων.

Μὰ ποιό θάταν τὸ τέρμα; ἀναρωτιόταν ὁ ταλαιπωρημένος στρατός. Μὲ τὸ θάρρος ποὺ εἶχαν, ζήτησαν νὰ μάθουν ἀπ' τὸν Ἀλέξανδρο τοὺς σκοπούς του. Κι' αὐτὸς κάλεσε σὲ συμβούλιο τοὺς ἐπισημότερους στρατηγοὺς κι' ἀρχηγοὺς καὶ τοὺς μίλησε ἔτσι:

«Ρωτᾶ ὁ στρατὸς ποιό θὰ εἶναι τὸ τέλος τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγώνων μας. Θὰ σᾶς τὸ ἐκθέσω ἀμέσως κι' ἐσεῖς νὰ διαφωτίσετε τὸ στρατό.

110 Ὅλοι στήλωσαν ἐπάνω του τὰ μάτια:

«Ἀκολουθώντας τὸ Γάγγη ποταμὸ ποὺ θὰ συναντήσωμε σὲ λίγο, θὰ φτάσωμε ὣς τὸν Ἀνατολικὸ Ὠκεανὸ πού ὅπως θὰ δῆτε, ἑνώνει τὰ ρεύματά του μὲ τὶς ἄλλες θάλασσες. Ἐκεῖ, στὸν Περσικὸ Κόλπο, θὰ μποῦμε στὸ στόλο ποὺ ὡστόσο κατασκευάζουν οἱ ναυπηγοί μας ἀπὸ τ' ἀπέραντα δάση τῆς Ἰνδικῆς, καὶ θὰ περιπλεύσωμε ὅλη τὴ Λιβύη, φτάνοντας ὣς τὶς Ἡράκλειες Στῆλες. Ἔτσι, ἡ Ἀφρικὴ κι' ἡ Ἀσία ὁλόκληρη γίνεται δική μας. Καὶ τὰ σύνορα τῆς μεγάλης μας ἐπικράτειας, θὰ συμπίπτουν μὲ τὰ ὅρια, ποὺ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὴ γῆ.

111 Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ δὲν ἤξερε ὅρια ἡ ὁρμὴ κι' ἡ παλληκαριά του. Καὶ νά τί ἀπάντησε στὸ χρυσόφτερο ἀετό τους, ὁ Κοῖνος:

«Βασιλιά, ὡραῖο πρᾶγμα εἶναι στὴν εὐτυχία ἡ φρόνηση. Στρατός, σὰν αὐτὸν ποὺ ὁδηγεῖ στρατηγὸς σὰν ἐσένα, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε, ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Μὰ ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τοὺς θεούς, εἶναι ἀπροσδόκητο. Ἄς γυρίσουμε πιὰ στὴν πατρίδα μας. Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος, ὅταν ἀναπαυθῆς καὶ δῆς τὴ μητέρα σου καὶ τακτοποιήσης τὰ πράγματα στὴν Ἑλλάδα, ξεκινᾶς πάλι. Ἐσὺ ὁ ἴδιος, μὲ τὸ στρατὸ ἀνανεωμένο. Ὄχι μὲ κουρασμένους καὶ γέροντες, ὅπως εἴμαστε τώρα ἐμεῖς».

112 Ὁ Ἀλέξανδρος κοίταξε ἀνήσυχος τὴν ὁμήγυρη. Ἦταν ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ Κοῖνος; Ἔτσι ἔνιωθαν ὅλοι τους;

Ναί, οἱ θερμές τους ἐπευφημίες αὐτὸ μαρτυροῦσαν.

«Πολὺ καλά», εἶπε θυμωμένος. «Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ γυρίσετε στὴ γενέτειρα· ἐγὼ ὅμως θὰ προχωρήσω. Κι' ἂν σᾶς ρωτήσουν οἱ Μακεδόνες ποὺ ἔμειναν στὴν πατρίδα, γιὰ μένα, πέστε τους πὼς ἀφήσατε μόνο τὸ βασιλιά σας ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς».

Μὲ τὰ πικρὰ ἐκεῖνα λόγια ἔλυσε τὴ συνεδρίαση καὶ κλείστηκε στὴ σκηνή του, τρεῖς μέρες, ἀμίλητος, ἐλπίζοντας μήπως γίνη στὸ μεταξὺ καμμιὰ ἀλλαγή. Μὰ ἡ ἀλλαγὴ ποὺ περίμενε, ἔγινε στὴ δική του ψυχή.

113 Καὶ νά τί συλλογιζόταν περιπατώντας σὰν λιοντάρι κλεισμένο στὸ κλουβί, τρεῖς ὁλόκληρες μέρες:

«Ποτέ μου δὲ θέλησα νὰ κυβερνήσω μὲ τὴ βία. Καὶ τί θὰ μ' ὠφελοῦσε; Ἂν κέρδισα τόσες δόξες, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται μόνο στὴ δύναμή μου, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγάπη καὶ στὴν παλληκαριὰ τοῦ στρατοῦ, ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε μὲ πίστη. Τί νὰ τὸν κάμω λοιπὸν τώρα τὸ στρατὸ τοῦτο, τὸν ἀποκαμωμένο, ποὺ πιστεύει ἐξ ἄλλου πὼς τὸ ἔργο μας τέλειωσε;»

Ἔκαμε λίγους γύρους βουβός, κι' ὕστερα ἄνοιξε λίγο τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς καί, κοιτάζοντας στῆς Ἀνατολῆς τὰ μάκρη, ποὺ φαίνονταν ἀτέλειωτα, ἐξακολούθησε τοὺς συλλογισμούς του.

114 «Μὰ μήπως πραγματικὰ τὸ ἔργο μου ἔχει τελειώσει; Τί κι' ἂν φτάσω στὸ Γάγγη, ἀφοῦ πιὸ πέρα προσμένουν ἄλλα ποτάμια, ποὺ θὰ μὲ καλοῦν; Τί κι' ἂν νικήσω καὶ νέα ἔθνη, ἀφοῦ, μετὰ ἀπ' αὐτά, θ' ἀπαντήσω νέα, ποὺ θὰ μὲ θεωροῦν ἅρπαγα καὶ κατακτητὴ τοῦ πατρίου ἐδάφους;

»Ξεκίνησα γιὰ μιὰ ἱερὴ ἐκδίκηση, ποὺ πῆρε τὸ πιὸ ἔνδοξο τέλος. Εἶμαι κύριος τῆς Μηδίας καὶ τῆς Περσίας, τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας καὶ μέρους ἀκόμα τῆς Λιβύης. Ἂς ἀρκεστῶ σ' αὐτὰ κι' ἂς φροντίσω γιὰ τὴν ὀργάνωσή τους.

(Συνεχίζεται)

Τὰ ΧΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ διήγημα αὐτό, ποὺ τὴν ὑπόθεσή του ἔχουν ἐκμεταλλευτῆ πολλοί, δημοσιεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν «Ἑστία». Εἶναι γραμμένο στὴν ὑπερκαθαρεύουσα καὶ γι' αὐτὸ τὸ δίδουμε διασκευασμένο στοὺς φίλους μας.

Τὸ διήγημα ἀναδημοσιεύτηκε στὴ συλλογὴ «Τὸ Ἑλληνικὸν Διήγημα» τοῦ Κ. Φ. Σκόκου ποὺ ἐκδόθηκε στὰ 1920. Ἐκεῖ ὁ ἐκδότης σημειώνει: «Ἀναγκαῖον κρίνεται, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένης πλάνης νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι τὸ διήγημα αὐτὸ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1886 ἤτοι τετραετίαν ὅλην πρὸ τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς Λύρας τοῦ Γέρω Νικόλα τοῦ Δ. Κόκκου».

Ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης καὶ ὁ Κόκκος στὸ θεατρικό του ἔργο ἐκμεταλλεύεται τὸ ἴδιο θέμα, ποὺ καὶ σήμερα παραμένει ἀληθινὸ ὅπως καὶ πρὸ 70 χρόνων.

Ἦταν, στὸν ἴδιο δρόμο, δυὸ σπίτια, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο!

Τὸ ἕνα μεγάλο, ἀρχοντικὸ σπίτι, σωστὸ παλάτι.

Τὸ ἄλλο, μικρὸ καλυβόσπιτο. Φτωχή, θεόφτωχων κατοικία!

Ἐδῶ ὡραῖες ἐξώπορτες καὶ πολλὰ παράθυρα μὲ βαρύτιμες κουρτῖνες! Κομψὰ μπαλκόνια ὀμόρφαιναν ὅλη τὴν οἰκοδομή. Ἕνας ὁλοπράσινος κῆπος, ποὺ στὰ δέντρα του ποὺ ἔρριχναν βαθειὲς σκιὲς χιλιάδες πουλιὰ κελαϊδοῦσαν καὶ σκόρπιζαν τὴ χαρὰ σὲ ὅλη τὴν περιοχή, ποὺ τὴν χαραχτήριζε ἡ σοβαρότητα ποὺ δίνει ὁ πλοῦτος.

Ἐκεῖ μιὰ μόνο μικρὴ πόρτα καὶ ἕνα στενὸ παράθυρο ποὺ τὸ ἄνοιγαν μόνον στὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, καὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς στενοῦ διαδρόμου πίσω ἀπὸ δυὸ χαμόγειες κάμαρες ποὺ ἦταν τὸ φτωχικὸ σπίτι — βρισκόταν μεγάλη κι' εὐρύχωρη αὐλή.

Αὐτὴν ἐσκάλιζαν ὅλη τὴν ἡμέρα ξυπόλυτα παιδιά, ποὺ ξεφώνιζαν χαρούμενα, καὶ κόττες ποὺ κλώθανε καὶ κτυποῦσαν διαρκῶς τὸ χῶμα μὲ τὴ μύτη τους. Μ' αὐτὲς ἔπαιζε ἕνας κοκκινωπὸς σκύλος, παρὰ κάτω δέ, ὅλος ἀπάθεια, καὶ καλοσυνεμένος ὅπως, φαινόταν ἕνας γάϊδαρος, δεμένος σὲ μιὰ σαραβαλιασμένη ταΐστρα, κάτω ἀπὸ ἕνα παμπάλαιο, σανιδένιο ὑπόστεγο.

Τοῦ πλούσιου ἀρχοντικοῦ οἱ κάτοικοι, χωρὶς φυσικὰ νὰ λογαριάσουμε τοὺς πολλοὺς ὑπηρέτες ποὺ περπατοῦσαν μέσα στὸ σπίτι ἀμίλητοι καὶ σοβαροί, ἦσαν δυὸ μόνο: Ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναίκα. Ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε δώσει παιδιά, ἴσως γιατὶ πίστευε πὼς ἦταν ἀρκετὸς γι' αὐτοὺς ὁ πλοῦτος τους. Εἶχε ὅμως δώσει πολλοὺς φίλους στὸν πλοῦτο τους, ποὺ ἐκάθονταν ταχτικὰ στὸ τραπέζι τους καὶ ἔδιναν κάποια ζωὴ καὶ φαιδρότητα στὶς εὐρύχωρες ἀλλὰ τόσο ἀδειανὲς αἴθουσες τους. Δὲν ἔδιναν ὅμως καὶ τὴν καρδιὰ στοὺς οἰκοδεσπότες. Καὶ πολλὲς φορὲς στὰ μάτια τῆς πλούσιας ἀλλὰ ἄκληρης συζύγου, ἦταν ζωγραφισμένη ἡ μελαγχολία, κι' ἕνα θολὸ δάκρυ ἔτρεχε στὸ μάγουλό της, ὅταν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της ἔβλεπε τὰ παιδιὰ τοῦ γείτονα της νὰ παίζουν μὲ τόσες φωνὲς καὶ τόσο θόρυβο τὸ κεράκι καὶ τὸ κρυφτούλι.

Καὶ εἶχε πολλὰ παιδιὰ ὁ γείτονας της. Οὔτε κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε πόσα, ἔλεγε, ἀστειευόμενος, ὅταν τὸν ρωτοῦσαν.

Ὅταν τὸ βράδυ γύριζε στὸ σπίτι του ὁ μεροκαματιάρης αὐτός, ἄλλοτε μὲ τὰ πόδια καὶ ἄλλοτε καβάλλα πάνω στὸ γάϊδαρό του, τὸν ὑποδέχονταν χαρούμενες φωνὲς ἀπὸ τὴν αὐλή, καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ κοπάδι τῶν παιδιῶν, ποὺ ἄφηνε στὴ μέση τὸ παιγνίδι του, ἔτρεχε καὶ καθένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ μιὰ θέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα.

Ὁ πιὸ καπάτσος, ἔφτανε στοὺς πατρικοὺς ὤμους. Ἡ πιὸ ζωηρὴ ἄρπαζε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ ψωμί, ἄλλος κρεμόταν ἀπὸ τὸ σβέρκο του, καὶ τὰ πιὸ μικρὰ τοῦ ἀγκάλιαζαν τὰ πόδια.

—Ἔλα ! Ἡσυχάστε! Ἄστε τὸν πατέρα σας νὰ ξανασάνῃ, ἐφώναζε στὰ παιδιά της ἡ κυρα - Δημήτραινα, μιὰ παχύσαρκη μεσόκοπη, ποὺ στὸ πρόσωπο της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ καλωσύνη!

—Ἄστα, μὴν τὰ μαλώνῃς, ἔλεγε ὁ κυρ - Δημήτρης στὴ γυναίκα του, καθὼς ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ δύο μικρότερα παιδιά του καὶ κατάκοπος καθὼς ἦταν καθόταν πάνω στὸ σαμάρι καὶ σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του μὲ τὶς ποδιὲς τῶν βλασταριῶν του. Τέτοιες σκηνὲς ἔβλεπαν τακτικὰ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τους, ὁ κύριος Μαρῆς καὶ ἡ κυρία Μαρῆ οἱ ἄκληροι καὶ πλούσιοι οἰκοδεσπότες!

Καὶ ὁ κύριος, ἑκατομμυριοῦχος χρηματιστής, μὲ κάποια δυσφορία ἔβλεπε, τὰ πρόστυχα, ὅπως τὰ ἔλεγε, οἰκογενειακὰ αὐτὰ πανηγύρια, ἡ κυρία ὅμως ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ μὲ κάποιο παράδοξο χαμόγελο, ποὺ μαρτυροῦσε καὶ χαρὰ καὶ λύπη.

Οἱ ἦχοι τοῦ μπουζουκιοῦ ἀκούστηκαν χαρούμενοι.

Ένα βράδυ — ήταν ή Κυριακή τής άποκριάς, ό Δημήτρης γύρισε νωρίτερα στο σπίτι του. Ήταν καταφορτωμένος με ψώνια.

Με το δεξί του χέρι έσφιγγε ένα ταβά, γεμάτο παχύ στρώμα ρυζιού, άπ' όπου πρόβαλαν, σαν βουναλάκια, κομμάτια ψημένου κρέατος, κάτω δε άπό τον ταβά, σαν να ήταν έκκρεμές ρολογιού, κουνιότουν, κρεμασμένη άπό το δεξί του χέρι, μιά μακρόμαυρη μεγάλη μπουκάλα γεμάτη ξανθειά ρετσίνα. Άπό το άριστερό του χέρι κρεμόταν ένα μεγάλο, σαν δίχτυ, μαντήλι, γεμάτο, ποιος ξέρει, τι νόστιμα και γαργαλιστικά τρόφιμα, και πάνω άπ' αυτή, συγκρατιόταν με το ένα δάχτυλο, μιά πρόστυχη μουτσούνα άπό τις πιο φθηνές.

—Τρέξε, Μαριώ, ξεφόρτωσε με, φώναξε καθώς έμπαινε.

Άλλα που να προφτάση ή Μαριώ! Τρία παιδιά, άρπαξαν με μιάς την μπουκάλα, άλλα τόσα το μαντηλόδεμα, τού όποίου το περιεχόμενον σκορπίστηκε σε όλα τα σημεία τού σπιτιού — δυο λεμόνια έδώ, πέντε μήλα έκεί, λίγα μύγδαλα πάρα κάτω,— και ή γενική αυτή έφοδος των παιδιών έσωσε άπό σοβαρό κίνδυνο τον ταβά, τον όποίον κατάφερε έπι τέλους να παραλάβη σώο και άκέραιο ή μητέρα.

— Κοίταξε, κοίταξε τα διαβολόπαιδα, έλεγε ή Μαριώ, καθώς άγωνιζόταν, λαχανιάζοντας, να έπιβάλη κάποια τάξη μέσα σ' αυτό το άφηνιασμένο παιδόκοσμο.

Και ό πατέρας, με σηκωμένο το χέρι κρατούσε την μουτσούνα όσο μπορούσε πιο ψηλά, ψηλότερα άπό όσο έφταναν των παιδιών τα πηδήματα, και έλεγε άτάραχα:

— Αί ήσυχία. Κάμετε ήσυχία! Κάτσετε φρόνιμα, άλλοιώς δεν έχει μουτσούνα!

— Μουτσούνα, μουτσούνα, κραυγάζανε όλα μαζύ τα παιδιά, και χόρευαν γύρω άπό τον πατέρα τους ένα άσυγκράτητο χορό, με δρασκελιές και πηδήματα. Στο μεταξύ ή μητέρα πάσχιζε να μαζέψη άπό του «πεδίου τής μάχης» τους άπό τού μανδηλίου πεσόντας... τραυματίας.

Έπι τέλους έπικράτησε ήσυχία στο σπίτι τού κυρ Δημήτρη. Τα παιδιά, περιτριγύρισαν τώρα τον ταβά και άπολάμβανον τη γαργαλιστική μυρωδιά του.

Ή νοικοκυρά έστρωσε στη μέση τού δωματίου το κοντό τραπεζάκι, που ήταν ένα είδος σοφρά, και άναψε κοντά του ένα λύχνο που διαρκώς τσίριζε.

Ό κυρ Δημήτρης κάθησε χάμου σταυροπόδι και άφού σταύρωσε με το μαχαίρι το ψωμί το έκοψε και το μοίρασε.

—"Ας είναι, γυναίκα, δοξασμένο το όνομα τού Θεού, είπε, κάνοντας το σταυρό του. Ή βδομάδα μας πήγε καλά. Βγάλαμε τριάντα δραχμές. Ύγεία νάχουμε και έξωνού! Ή φτώχεια, βλέπεις θέλει καλοπέραση.

Έτσι εύθυμα άρχισε, και εύθυμα τελείωσε το φτωχικό τού φτωχόσπιτου δείπνο.

Και άφού τα παιδιά έτραγάνισαν και το τελευταίο φαγώσιμο κόκκαλο, που βρισκόταν στον ταβά, για μεγάλη στενοχώρια τού παρακολουθούντος το συμπόσιο, σκύλου, για τον όποίον άπομεινάρι μόνον ότι άπρόσιτο στα δόντια των παιδιών, και άφού σκουπίσαν με το ψωμί τους και το τελευταίο ίχνος σάλτσας τού πήλινου σκεύους, που το έκαμαν να γυαλίζη, ό κυρ - Δημήτρης έμοίρασε, με προσοχή για να μην άδικήση κανένα, στραγάλια στα παιδιά του, έστράγγισε μέσα στο ποτήρι του και τις τελευταίες σταγόνες τής μακρόμαυρης μπουκάλας, σπόγγισε με την παλάμη του το μουστάκι του, και είπε με άληθινό μεράκι στην γυναίκα του.

— Δός μου τώρα το μπουζούκι μου, κυρά Μαριώ, να τραγουδήσουμε.

—Δεν νυστάξατε σεις άκόμα είπε στα παιδιά της, ή κυρά - Δημήτραινα.

— Μα όλα μαζί, με μιά σύγχρονη κραυγή άπάντησαν όχι. Και έτσι σαν μητέρα ήσύχασε, σαν σύζυγος όμως έξετέλεσε πρόθυμα την παραγγελία τού άντρός της.

Το μπουζούκι αυτό ήταν πατρική κληρονομία του κυρ - Δημήτρη. Ό πατέρας του ήταν βαρελάς, μα τις ώρες που δεν είχε δουλειά

(Συνέχεια στην όπισθεν σελίδα)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ό "Αγγελος Βλάχος, που το διήγημά του, «Τα Χρήματα» δημοσιεύουμε άπό σήμερα είναι μία άπό τις έξέχουσες φυσιογνωμίες τού περασμένου και των πρώτων χρόνων τού είκοστού αίώνα. Ήταν: Θεατρικός συγγραφέας, ποιητής, λογογράφος μεταφραστής και πολιτικός. Γιός τού Σταύρου Βλάχου — ό θείος του Γιαννακός Βλάχος καθώς και ό πατέρας του ήταν άπό τους όργανωτές τής Έπαναστάσεως τού 1821 στην Άθήνα — γεννήθηκε στην πρωτεύουσα στα 1838. Σπούδασε στα Πανεπιστήμια Άθηνών και Βερολίνου. Όταν δε έπειτα άπό τις σπουδές του στη Γερμανία, γύρισε στην Έλλάδα, διωρίστηκε στα 1863 Γραμματέας στο Ύπουργείο Έσωτερικών. Δυο χρόνια άργότερα τοποθετήθηκε Γραμματεύς στο Ύπουργείο τής Παιδείας.

Στα 1868 άποσύρθηκε άπό τη δημόσια ύπηρεσία για να άφοσιωθή στην λογοτεχνία και τη δημοσιογραφία.

Όταν στα 1875 σχηματίσθηκε για πρώτη φορά ή Κυβέρνηση Τρικούπη ό "Αγγελος Βλάχος διωρίστηκε τμηματάρχης στο Ύπουργείο Έξωτερικών.

Όταν τελείωσε ό Ρωσσοτουρκικός πόλεμος έλαβε μέρος στην διπλωματική άποστολή τής Έλλάδος στο συνέδριο τού Βερολίνου και όταν έπέστρεψε άπό έκεί προβιβάστηκε σε Γενικό Γραμματέα τού Ύπουργείου Έξωτερικών. Στη θέση αυτή έμεινε μέχρι το 1884.

Άργότερα έπέτυχε στις βουλευτικές έκλογές τής Άττικής ώς ύποψήφιος τού Τρικουπικού κόμματος. Σαν βουλευτής έλαβε ένεργό μέρος στις πολιτικές διαμάχες μεταξύ Τρικούπη και Δηλιγιάννη.

Όταν για δεύτερη φορά σχηματίστηκε Κυβέρνηση Τρικούπη ό "Αγγελος Βλάχος τοποθετήθηκε Πρεσβευτής τής Έλλάδος στο Βερολίνο. Στη θέση αυτή παρέμεινε μέχρι το 1890. Στις 26 Ίουνίου 1883 διωρίστηκε Νομάρχης Κερκύρας, παρέμεινε δε στη θέση αυτή μέχρι τις 8 Νοεμβρίου τού ίδιου χρόνου. Άπελύθη άπό την Κυβέρνηση Τρικούπη, με τον πρόεδρο τής όποίας είχε έλθει είς διάσταση.

Στις 12 Ίανουαρίου 1895 διωρίστηκε έπι Κυβερνήσεως Δηλιγιάννη Ύπουργός τής Δημοσίας Έκπαιδεύσεως και προσωρινώς των Οίκονομικών. Παρητήθη την 31 Μαΐου τού ίδιου χρόνου.

Τον Ίούλιον τού 1898 ό Βασιλεύς άνέθεσε στον "Αγγελο Βλάχο την διεύθυνση τού ύπό ίδρυση Βασιλικού Θεάτρου. Άλλα άφού έργάστηκε έπι τρία όλόκληρα χρόνια για την λειτουργία τού θεάτρου, άναγκάστηκε — άφού διεφώνησε — να παραιτηθή πρωτού άρχίση ή λειτουργία τού θεάτρου.

Μετά τετραετή περίπου ένασχόληση του με την δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία — άνέλαβε τη διεύθυνση τής «Έφημερίδος των Συζητήσεων» που έπανεξεδόθηκε τότε και διέκοψε την έκδοσή της έπειτα άπό λίγο καιρό — διωρίστηκε στα 1905 διευθυντής των Ταχυδρομείων και Τηλεγράφων. Στα 1906 άνέλαβε και πάλι τη διεύθυνση τού Βασιλικού Θεάτρου. Άφού διαλύθηκε και αυτό άσχολήθηκε μέχρι τής ήμέρας τού θανάτου του — 1920 — με τη λογοτεχνία. Για το κυρίως λογοτεχνικό του έργο θα τα πούμε στο άλλο φύλλο.

Ό Νικολός που τραβούσε το χορό, φορούσε και την μουτσούνα.

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν προηγούμενη σελίδα)

μουσικός. Μόλις κατάφερε νὰ μάθη στὸ γιό του, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς τυπικὲς «ὑποκρουσίες» ἕνα συρτὸ καὶ μισὸ καλαματιανό! Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἐνάμισυ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ διασκεδάση τὰ παιδιὰ ποὺ ἤξαιραν καὶ αὐτὰ ἀπὸ χορὸ ὅσο τοὺς ἐπέτρεπαν οἱ ἦχοι τοῦ πατρικοῦ μπουζουκιοῦ.

—Ἐλᾶτε τώρα ἐσεῖς εἶπε ὁ πατέρας. Πιαστῆτε ἀπὸ τὰ χέρια. Πρῶτος ὁ Νικολῆς, ὕστερα ὁ Γιώργης καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὴν ἀράδα. Συρτό. Ὁ Νικολῆς ποὺ θὰ τραβάη καὶ τὸ χορὸ νὰ φορέση καὶ τὴ μουτσούνα.

— Κι' ἐμεῖς πατέρα, εἶπαν ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ μαζὶ μὲ γκριμάτσες λύπης καὶ διαμαρτυρίας. Ἐμεῖς δὲν θὰ τὴ φορέσουμε;

—Ἀγάλια - ἀγάλια. Ἕνας ἕνας μὲ τὴ σειρά του θὰ τραβάη τὸ χορὸ καὶ θὰ φοράη καὶ τὴ μουτσούνα.

Οἱ ἦχοι τοῦ μπουζουκιοῦ ἀκούστηκαν χαρούμενοι. Ἡ διασκέδαση εἶχε ἀρχίση στὸ φτωχόσπιτο τοῦ κυρ-Δημήτρη.

Ἐλαφρὰ τὰ πόδια τῶν παιδιῶν κτυποῦσαν, κάποτε μὲ ρυθμὸ τὸ πάτωμα, καὶ οἱ γλῶσσες τους παρακολουθοῦσαν κάπου - κάπου μὲ κάποιο πρόχειρο τραγοῦδι τὸ σκοπὸ τῆς «ὀρχήστρας». Ὁ δὲ πατέρας, σταματοῦσε κάθε τόσο τὴ μουσουργία, καὶ τὸ ἔρριχνε στὸ τραγοῦδι μὲ «ἔρριγη» καὶ βροντώδη φωνή, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπαντοῦσε χαρούμενος ὁ χορὸς τῶν παιδιῶν του.

— Κέφι, ποὺ τὸ ἔχεις εὐλογημένε, ἔλεγε ἡ κυρὰ Μαριώ, καθὼς νανούριζε ἥσυχα - ἥσυχα καὶ στοργικὰ τὸ βρέφος της — γιατὶ εἶχε καὶ βρέφος ἡ εὐλογημένη — κέφι ποὺ τὥχεις. Δὲν πέφτεις νὰ πλαγιάσης ποὺ εἶσαι κουρασμένος μόνο κάθεσαι καί...

Δυνατὸς χτύπος στὴν ἐξώπορτα ἔκοψε τὴ φράση τῆς Δημήτραινας καὶ τὴ μουσικὴ τοῦ Δημήτρη.

— Ποιὸς νἆναι τέτοια ὥρα, εἶπε ὁ κυρ - Δημήτρης, ἀκουμπώντας κάτω τὸ μουσικὸ του ὄργανο καὶ σηκώθηκε. Ἔλα. Ἐσεῖς σιωπὴ καὶ ἡσυχία, φώναξε, κοιτάζοντας τὰ παιδιά του, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ χορεύουν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῆς μουσικῆς, καθὼς καὶ ἡ θάλασσα ἐξακολουθεῖ νὰ σαλεύεται καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴ πτώση τοῦ ἀέρα.

Καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἐξώπορτα.

⁂

Ὅσο εὐθυμοῦσαν καὶ διασκέδαζαν οἱ κάτοικοι τοῦ φτωχόσπιτου, οἱ οἰκοδεσπόται τοῦ πλούσιου μέγαρου εἶχαν χάσει τὸ κέφι τους. Ὁ ἕνας ἄφηνε τὸ χασμουρητὸ γιὰ νὰ τὸ ἀρχίση ὁ ἄλλος.

Ἀφοῦ τελείωσαν τὸ δεῖπνο τους, πού, ὅπως συνήθως, εἶχε καὶ ἀφθονία καὶ ποικιλία φαγητῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἰδιαίτερο ἢ τὸ μὴ συνηθισμένο ποὺ νὰ τοὺς θύμιζε ἀποκρηά, κάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Ὁ κ. Μαρῆς πάνω στὸ σοφὰ καπνίζοντας τὸ τσιγάρο του, καὶ ρουφώντας ἀμίλητος τὸν καφέ του, αὐτὴ δὲ στὴν πολυθρόνα, κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐχάϊδευε μὲ τὰ ἄσπρα της χέρια καὶ γεμᾶτα ἀπὸ κομψὰ καὶ πολύτιμα δαχτυλίδια, τὸ τρίχωμα χονδροκέφαλου γάτου, ὁ ὁποῖος ροχάλιζε μακάρια, καθισμένος πάνω στὰ γόνατά της.

Ἂν ἔλειπε καὶ τὸ ροχαλητὸ τοῦ γάτου, θὰ ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν τραπεζαρία νεκρικὴ σιωπή.

Ὅταν, τέλος, ὁ κ. Μαρῆς, τράβηξε, ἔπειτα ἀπὸ τὸν καφέ, καὶ ἕνα μικρὸ ποτήρι κονιάκ, καὶ εἶδε πὼς τὸ τσιγάρο του εἶχε σχεδὸν καῆ ὁλόκληρο ἀνακάθησε πάνω στὸ σοφά, στραβομουτσουνιάζοντας, λίγο ἐξ αἰτίας κάποιου μικροῦ ρευματικοῦ πόνου, ποὺ αἰσθανόταν κάθε τόσο στὸ πόδι του, καὶ ἀφοῦ χασμουρήθηκε μὲ ἀρκετὸ θόρυβο εἶπε:

— Δὲν παίζεις, Ἑρμιόνη, λίγο στὸ πιάνο;

— Οὔφ! καϋμένε Ἀγησίλαε. Νὰ ἤξερες πόσο βαρυέμαι· εἶπε μὲ πραγματικὴ βαρεμάρα ἐκείνη καθὼς τραβοῦσε τὶς λέξεις λὲς καὶ τὶς ἐσυλλάβιζε. Πάνω στὴ χώνευση νὰ παίξω ; Καὶ ποὺ νὰ ἀφήσω τώρα τὸν καϋμένο τὸν Πλούτωνα, ποὺ κοιμᾶται τόσο ὄμορφα.

— Καλὰ ἔκαμε ὁ Ἀγησίλαος καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ του ἀνακατώθηκε μὲ δεύτερο, πιὸ φοβερὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο, χασμούρημα.

— Τί; νύσταξες κι' ὅλα; ρώτησε ἡ σύζυγος ποὺ ἄκουε παρὰ ἔβλεπε τὴ συζυγικὴ ἐκείνη χασμωδία. Μήπως δὲν εἶσαι καλά;

— Καλὰ εἶμαι. Ἀλλὰ βαρυέμαι κι' ἐγὼ ξέρεις.

—Δὲν πηγαίνεις καμμιὰ ὥρα στὴ Λέσχη νὰ διασκεδάσης;

—Ἀποκριὰ σήμερα... Ποιὸς θὰ εἶναι στὴ Λέσχη! Ἔπειτα... μπορεῖ νὰ μᾶς ἔλθουν καὶ τίποτα μάσκαρες ἀπόψε.

—Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίση νὰ σοῦ πῶ. Γιατὶ αὐτὲς οἱ βραδυὲς τοῦ χειμῶνα εἶναι ἀτελείωτες,

— Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ὁ ὑπηρέτης λαμπροστολισμένος καὶ ἀτσάκιστος ἄφησε στὸ τραπέζι ἕνα μάτσο ἐφημερίδες καὶ εἶπε μὲ κάποια ἐπισημότητα.

— Ταχυδρομεῖο.

—Ἅ τί καλά, φώναξε εὔθυμα ὁ Ἀγησίλαος. Καὶ ἀφοῦ τοποθέτησε πάνω στὴ μύτη του τὰ γυαλιά του, ἄνοιξε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ ἄρχισε τὸ διάβασμα.

Ὁ Πλούτων ξύπνησε καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, πήδησε χάμω καὶ βύθισε τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν του ποδιῶν στὸ παχὺ χαλὶ καὶ κουλούριασε μὲ εὐχαρίστηση τὴ ράχη του. Ἡ κ. Ἑρμιόνη, σηκώθηκε τότε καὶ ἄνοιξε ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἔβλεπαν στὸ δρόμο.

— Νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα καὶ τότε κλείνω, εἶπε τότε γιὰ νὰ προλάβη κάθε διαμαρτυρία τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δροσερὸ ἀέρα, μπῆκε ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης καὶ ἡ εὔθυμη ἀντήχηση τοῦ μπουζουκιοῦ τοῦ κυρ - Δημήτρη.

— Νά τα, εἶπε ὁ χρηματιστής, χωρὶς νὰ σταματήση τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας. Ἄρχισαν πάλι οἱ γείτονες μας τὰ συνειθισμένα τους· ξέρεις, Ἑρμιόνη, ὅτι κατάντησε ἀνυπόφορος αὐτὸς ὁ κυρ - Δημήτρης μὲ τὰ παιδιά του.

— Γιατί οἱ κακόμοιροι; ρώτησε μὲ κάποια καλωσύνη ἡ κυρία. Διασκεδάζουν οἱ ἄνθρωποι. Δὲν κάνουν κακό. Σὲ τί σὲ πειράζουν;

— Μὲ ἀνησυχοῦν. Τί ἄλλο θέλεις νὰ μοῦ κάνουν, ἀπάντησε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ σταματήση τὸ διάβασμα.

—Ἐγὼ τοὺς ζηλεύω, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὡμολόγησε ἡ κ. Μαρῆ καθὼς πλησίαζε τὸν ἄντρα της καὶ χάϊδευε μὲ κάποια στοργὴ τὸ σβέρκο του, καθὼς τὸ κεφάλι του ἔσκυβε πρὸς τὴν ἐφημερίδα.

— Τί σοῦ ἦλθε, εἶπε ἐκεῖνος σηκώνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα.

Ἡ Ἑρμιόνη νόμισε πὼς ἡ ἐρώτηση αὐτὴ γινόταν περισσότερο γιὰ τὴ ζήλεια της παρὰ γιὰ τὸ χάϊδεμα της. Καὶ εἶπε :

—Ἄχ ζηλεύω τὰ παιδιά τους. Δὲν ξέρεις, πόσα εἶναι Ἀγησίλαε. Καὶ ὅλα τόσα, τόσα τὸ ἕνα μικρότερο καὶ ὡραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Νὰ εἴχαμε κι' ἐμεῖς κανένα! εἶπε σιγὰ - σιγὰ καθὼς σίμωνε τὸ πρόσωπο της κοντὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα της.

— Χὰ - χὰ - χά, φώναξε ἐκεῖνος γελῶντας. Μὲ τὴν ὥρα σου ἦλθε ἡ ὄρεξη. Ποιὸς σοῦ φταίει;

Καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὰ γυαλιά του σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸ τζάκι.

— Μὲ τὰ σωστά σου λοιπὸν ἀγάπη μου, πρόσθεσε ἐκεῖνος προσπαθῶντας νὰ κάμη ὅσο μποροῦσε πιὸ γλυκειὰ τὴ φωνή του καὶ νὰ ἀλλάξη τὴν ἐντύπωση ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν προηγούμενη τραχύτητά του, μὲ τὰ σωστά σου ζηλεύεις τοὺς γειτόνους μας;

— Καὶ εἶναι νὰ μὴ τοὺς ζηλεύει κανείς; Δὲν τοὺς βλέπεις πὼς ζοῦνε εὐτυχισμένοι; Εἶναι φτωχοί; Δὲν ἔχει νὰ κάμη. Εἶναι ὅλοι τους ροδοκόκκινοι ἀπὸ ὑγεία. Ἀνάγκη δὲν ἔχουν! Φροντίδες δὲν ἔχουν φτωχὸ σπίτι γεμᾶτο ὅμως ζωὴ καὶ χαρά. Ὅταν εἶναι ἡ ὥρα νὰ δουλέψουν, δουλεύουν, ὅταν εἶναι νὰ διασκεδάσουν, διασκεδάζουν. Ὄχι ...

(Συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

(Σκίτσο τοῦ Λ. Ντὰ Βίντσι)

Η Σελίδα των Μικρών

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Καλὴ Σχολικὴ χρονιὰ

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα, εἴμαστε γιὰ νάμαστε! Εἶναι ἡ πρώτη μέρα μιᾶς νέας μαθητικῆς σας προσπάθειας. Οἱ αὐλὲς τῶν σχολείων, ποὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι ἦταν βουβές, γέμισαν πάλι ἀπὸ χαρούμενα χελιδονίσματα. Γιατὶ τοῦ σχολειοῦ τὰ χελιδόνια ἔχουν, γιὰ ἄνοιξη, τὸ φθινόπωρο. Τ' ἄλλα φεύγουν, γιὰ τὶς ζεστὲς χῶρες, αὐτὰ γύρισαν ἀπ' τὶς ἐξοχὲς καὶ φωλιάζουν πάλι στὴ ζεστὴ ἀγκαλιὰ τοῦ σχολείου.

— Λοιπόν, Ἄννα, τὰ πῆρες ὅλα ἐν τάξει; Μολύβια, τετράδια, χρώματα, χάρτες;

— Ὅλα, γιαγιά, τὴν εὐχή σας μονάχα θέλω.

— Νὰ τὴν ἔχης, παιδάκι μου, κι' ἐσύ, κι' ὅλα τὰ ἐγγονάκια μου, κι' ὅλα μου τὰ καλὰ παιδιά, οἱ ἀναγνῶστες τῆς γιαγιᾶς Καντιανῆς. Τὴν εὐχή μου νάχετε, νὰ προκόψετε καὶ νὰ μάθετε τοῦ Θεοῦ τὰ χίλια καλά: Τραγουδάκια, παιγνίδια, ἀνάγνωση καὶ γραφὴ καὶ λογαριασμούς. Κι' ἀκόμα, νᾶστε τὰ πιὸ καλά, τὰ πιὸ φρόνιμα, τὰ πιὸ λογικά, ὅταν πρέπει. Γιατί, στὸ διάλειμμα καὶ στὶς ἐκδρομές, ἔχετε τὸ ἐλεύθερο νᾶστε ζωηρὰ καὶ χαρούμενα καὶ νὰ παίζετε ὅσο σᾶς ἀρέσει.

— Γιαγιά, περίμενε νἄρθω κι' ἐγώ, γιὰ ν' ἀκούσω τὶς εὐχές σου.

— Ἔλα, Δροσούλα, γιατὶ ἀργεῖς;

— Ἔψαχνα στὸ συρτάρι μου, νὰ βρῶ τὸ μολύβι μου. Ἦταν χωμένο κάτω ἀπὸ ἕνα βιβλίο παλιό.

— Μὴν ἀρχίζης, μικρούλα μου, μ' ἀκαταστασίες, τὴ σχολική σου χρονιά. Νὰ ταχτοποιῆς ἀπὸ τὸ βράδυ τὴ σάκκα σου καὶ κάθε τί στὸ συρτάρι σου μέσα, νάναι βαλμένο στὴ θέση του, νὰ τὸ βρίσκης εὔκολα, ὅταν τὸ θέλης! Ἔλα τώρα ἄμε στὴν εὐχή μου.

Ἕνα-ἕνα, πέρασαν καὶ μοῦ φίλησαν τὸ χέρι.

— Ἐμένα τί θὰ μοῦ εὐχηθῆς, γιαγιά; εἶπε ὁ Τέλης.

— Νά 'σαι λιγώτερο τεμπέλης φέτος, τὸν ἔκοψε ὁ Δημητρός.

— Τὴν ξέρεις τὴν παροιμία; ἀπάντησε ὁ Τέλης. «Ἐβγῆκε τ' ὄνομα τοῦ θεριστῆ, κι' ἂς πέφτη νὰ κοιμᾶται».

— Ἔχει δίκιο ὁ Τέλης, εἶπα κι' ἐγώ. Ἦτανε κάποτε λίγο τεμπελάκος, μὰ τώρα πιὰ διορθώθηκε. Τί τοῦ τὸ θυμίζετε;

— Ἀστειεύτηκα, εἶπε ὁ Δημητρός. Ἐμένα τί θὰ μοῦ πῆτε;

— Νάσαι λιγώτερο φαντασμένος, τὸν πλήρωσε τώρα ὁ Φάνης. Ὅποιος ἔχει ἀξία, ποτέ του δὲν κοκορεύεται οὔτε ζητᾶ νὰ χτυπᾶ διαρκῶς τοὺς ἄλλους.

— Ἐλᾶτε, δὲν εἶναι ὡραῖο ν' ἀρχίσετε μὲ τὴ γκρίνια, παιδιά μου, ἔστω καὶ στ' ἀστεῖα. Φιληθῆτε μ' ἀγάπη, δῶστε τὰ χέρια, καὶ ξεκινῆστε. Ἔτσι, μπράβο! Καλὴ σχολικὴ χρονιά!

Μ' αὐτὴ τὴν εὐχή, ποὺ τὴν ἀποτείνω σὲ ὅλους καὶ ὅλες σας, ἀγαπητά μου παιδιά, τελειώνουμε σήμερα τὶς κουβεντοῦλες.

Μ' ἀγάπη,

Ἡ γιαγιὰ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Ὁ ΑΕΤΟΣ καὶ ἡ ΧΕΛΩΝΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε μιὰ χελώνα κι' ἕνας ἀητός. Ἦταν ἀγαπημένοι κι' ἔκαναν συχνὰ παρέα. Ὁ ἕνας ἀγαποῦσε τὸν ἄλλον μὰ ἡ χελώνα ζήλευε τὸ φίλο της γιατὶ μποροῦσε νὰ πετάη ψηλὰ καὶ νὰ σχίζη μὲ τὶς φτεροῦγες του τὸν οὐρανό! Καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Θὰ μὲ μάθης, ἀετέ μου, νὰ πετῶ κι' ἐγώ;

— Νὰ σὲ μάθω, τῆς εἶπε, ὁ ἀετός. Ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσης νὰ πετάξης χωρὶς φτερά; Εἶναι δυνατό;

Μὰ ἡ χελώνα τοῦ ἀπάντησε ἀσυλλόγιστα:

— Εἶναι. Μὲ τοὺς ὄνυχάς σου
θὰ μ' ἁρπάξης
καὶ θ' ἀνοίξης τὰ φτερά σου
νὰ πετάξης.

Καὶ συνεχίστηκε ἔτσι, παιδιά μου, ἡ κουβέντα τους.

— Κι' ἔπειτα, καλὴ χελώνη;
— Θὰ μ' ἀφήσης κι' ἐγὼ μόνη,
θὰ πετάξω μιὰ χαρά!
— Ἀλλὰ πῶς; Χωρὶς φτερά;
— Πῶς χωρίς! Μὲ τὰ φτερά σου.
Μά, χελώνη μου στοχάσου
ὅτι τὰ φτερὰ τὰ ξένα
εἶναι ὄνειρα χαμένα
ἔχεις ἰδικά σου; Πέτα,
εἰ δὲ μή...
— Ὤ ἄφησέ τα.
Καὶ εἰπέ μου, πρὸς Θεοῦ!
θὰ μὲ μάθης, ναὶ ἢ οὔ;

Τοῦ κάκου, ἀγαπημένα μου παιδιά, ὁ ἀετὸς προσπαθοῦσε νὰ πείση τὴ χελώνα πὼς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πετάξη χωρὶς δικά του φτερά! Καὶ ἡ ἀνόητη ἐνῶ μὲ δυσκολία σέρνεται στὴ γῆ, τῆς μπῆκε στὸ νοῦ νὰ πετάξη!

Καὶ ἐκείνη δὲν τὴν μέλει
μόνο νὰ πετάξη θέλη.

Καί:

— Αἴ, λοιπόν, χελώνη στάσου
ἀφοῦ θέλεις ἑτοιμάσου,
εἶπε, καὶ τὰς πτέρυγάς του
τὰς τινάσσει δυνατά
καὶ εὐθὺς στοὺς ὄνυχας του
τὴν ἁρπάζει καὶ πετᾶ.

Ἀνέβηκαν λοιπὸν οἱ δυὸ φίλοι ψηλά. Πολὺ ψηλά. Ἔφτασαν καὶ πετοῦσαν τώρα ἀνάμεσα στὰ σύννεφα. Μὰ τὴ χελώνα...

Τόσο ὕψος τὴν τρομάζει,
«στάσου, ἀετέ μου κράζει
ν' ἀναπνεύσω μιὰ στιγμή».

Καὶ ὁ ἀετὸς χωρὶς νὰ δείξη πὼς κατάλαβε τὴν τρομάρα της:

— Ὁπότ' εἶναι ὥρα πέ μου
νὰ σ' ἀφήσω...
— Ἀετέ μου.
Μὴ μ' ἀφήσης μὴ μή μή!
Ἀετέ, συχώρεσέ με
καὶ στὴ γῆ κατέβασέ με
ἔφταιξα τ' ὁμολογῶ...
Τί ἀνόητη ἐγώ,
στὰς φρονίμους συμβουλάς σου
νὰ μὴ θέλω νὰ πεισθῶ!
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγάς σου
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ.

Χάρηκε ὁ ἀετὸς καὶ πέταξε πρὸς τὰ κάτω.

Κι' εἰς τὸ χῶμα τὴν ἀφήνει
καὶ μ' ὁρμὴν πετᾶ ἐνῶ
λέγει δακρυσμένη ἐκείνη
«ἀετέ σ' εὐγνωμονῶ».

Κι' ἔζησαν σὰ δυὸ γκαρδιακοὶ φίλοι καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΑΝΕΜΗ

Γύρω ἀπ' τὸν Ἀθλητισμό

ΠΟΙΟΣ ΕΦΘΑΣΕ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ;

Τὸν περασμένο Μάρτιο σ' ἕνα ἀγγλικὸ ἱππόδρομο ἐξετυλίχθηκε μιὰ σκηνὴ ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένη σὲ τέτοιο περιβάλλον. Συγκεκριμένα σημειώθηκε ἄγριος ξυλοδαρμὸς μεταξὺ τῶν θεατῶν ἐξ αἰτίας διαφωνιῶν τους γιὰ τὸν σχεδὸν ταυτόχρονο τερματισμὸ δυὸ ἀλόγων. Τὸ ὡραῖο εἶναι ὅτι τὸ κακὸ αὐτὸ ἔγινε τὴ στιγμὴ ποὺ κάθε συζήτηση θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε πάψη γιατὶ εἶχε ἐκτεθῆ ἡ φωτογραφία ποὺ ἔδειχνε τὸν τερματισμὸ τῶν ἀλόγων. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἠλεκτρισμένη ἀπολύτως δικαιολογημένα γιατὶ π.χ. ἕνας θεατὴς εἶχε ποντάρει πάνω στὸ ἕνα ἄλογο 9.000 χάρτινες λίρες (720.000.000 δρχ.). Μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἐκτεθῆ ἡ φωτογραφία τοῦ τερματισμοῦ ποὺ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξη ὅλες οἱ συζητήσεις ἐπιτρέπονται. Καὶ μάλιστα στὰ ἱπποδρόμια ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ὀξυτάτη ὅραση καὶ κερδίζουν μυθώδη ποσά. Διακρίνουν καθαρὰ ποιὸ ἀπὸ τὰ ἄλογα ἔχει τερματίσει πρῶτο — ὅταν πρόκειται βέβαια γιὰ τερματισμὸ ποὺ εἶναι σχεδὸν ταυτόχρονος — καὶ ἐκμεταλλεύονται τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ μεσολαβοῦν μέχρις ὅτου ἐκτεθῆ ἡ φωτογραφία γιὰ νὰ προκαλέσουν συζητήσεις μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀντίθετη γνώμη. Ἡ φωτογραφία φυσικὰ δικαιώνει ἐντελῶς αὐτούς, ποὺ εἰσπράττουν τὰ στοιχήματα. Λίγοι εἶναι ἴσως αὐτοὶ ποὺ γνωρίζουν πῶς τὸ ἄλογο ποὺ κερδίζει εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀκουμπάει τὸ νῆμα πρῶτο μὲ τὴν... μύτη του καὶ ὄχι ἐκεῖνο ποὺ ἴσως νὰ ἔχη τὸν θώρακά του πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸ κεφάλι πιὸ ψηλὰ καὶ κατὰ συνέπεια τὴν μύτη πιὸ πίσω.

Καὶ στὶς κυνοδρομίες (ἀγῶνες δηλαδὴ μὲ εἰδικῶς γυμνασμένα σκυλιὰ) — ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἱπποδρομίες — κατὰ τὸν τερματισμὸ λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ἡ μύτη.

Πρόσφατα στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα παρετηρήθη μιὰ σοβαρὴ διαφωνία μεταξὺ τῶν θεατῶν μιᾶς κυνοδρομίας στὴν ὁποία ὅμως ἐτέθη ἀμέσως τέρμα μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς φωτογραφίας. Δύο σκύλοι συναγωνίζονταν σκληρὰ σὲ ὅλη τὴ διαδρομή. Ἀκριβῶς ὅμως στὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος ὁ βέβαιος νικητὴς — γιατὶ σωματικὰ βρισκόταν πλησιέστερα πρὸς τὸ τέρμα — ἔγυρισε τὸ κεφάλι του καὶ... ἐγαύγισε τὸν ἀντίπαλό του, ὁ ὁποῖος ὅμως μὲ προτεταμένη τὴν κεφαλὴ ἀπέσπασε τὴ νίκη μὲ διαφορὰ μύτης!

Στοὺς ἀνθρώπους δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψη αὐτὸ τὸ κριτήριο γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς νίκης. (Γιατὶ διαφορετικὰ πρωταθλητὲς θὰ ἦσαν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μεγάλη μύτη), οὔτε ὅμως καὶ τὰ πόδια ποὺ ἐπωμίζονταν ὅλο τὸ βάρος καὶ μέσω αὐτῶν καταβάλλεται ὅλη ἡ προσπάθεια.

Τὸ στῆθος εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὴ νίκη καὶ πρῶτος νικητὴς κατατάσσεται ὁ ἀθλητὴς ποὺ κόβει μὲ τὸ στῆθος του τὸ νῆμα τοποθετημένο σὲ ὕψος περισσότερο ἀπὸ ἕνα μέτρο ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ὅταν ὅμως τὸ νῆμα κοπῆ ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν βρίσκονται στὸ ἴδιο ὕψος τότε ἐπακολουθοῦν συζητήσεις καὶ διαφωνίες μέχρις ὅτου κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους οἱ φωτογραφίες γιὰ νὰ γίνη ἡ τελικὴ καὶ ἀλάνθαστη κατάταξη.

Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λονδίνου τὸ 1948, στὸν τελικὸ τῶν 100 μ. ἀνδρῶν ὁ Ἤγουελ ἀμέσως μετὰ τὸν τερματισμὸ ἐδέχετο συγχαρητήρια. Οἱ κριτὲς ὅμως ἔδωσαν παμψηφεὶ τὴ νίκη στὸν Ντίλλαρντ.

Σὰν νὰ μὴ ἔφθανε ὅμως αὐτὸ γιὰ τὸν Ἤγουελ ἐμφανίζει ὁ Λάμπτης μιὰ φωτογραφία ἀπὸ μπροστά, εἰς τὴν ὁποία ἐφαίνετο καθαρὰ ὅτι εἶχε πατήσει τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος πρῶτος. Ἡ ἀμφισβήτηση αὐτὴ τῆς 2ας θέσεως ἔληξε ὅταν ἐνεφάνισαν τὸ φιλμ μὲ λήψη ἀπὸ τὴν πλάγια πλευρὰ τοῦ τέρματος, ὅπου ἐφαίνετο καθαρὰ ὅτι ὁ Ἤγουελ ἔτρεχε μὲ προτεταμένο τὸ στῆθος καὶ ἔτσι ἀπέσπασε τὴ δεύτερη θέση. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ πέρισυ στὸ Ἐλσίνκι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ τὴν κατάληψη τῆς πρώτης θέσεως. Ἐνῶ ὅλοι συνεχαίροντο τὸν ἐκ Ζαμάικας τέως παγκόσμιον ρέκορνταμαν τῶν 400 μ. Μὰκ Κίνλεϋ, ἡ κινηματογραφικὴ ταινία ἔδινε τὴ νίκη εἰς τὸν Ἀμερικανὸ Ρεμίτζινο.

Στὴν ποδηλασία θεωρεῖται νικητὴς ἐκεῖνος ποὺ περνάει μὲ τὴν μπροστινὴ του ρόδα πρῶτος τὴν λευκὴ γραμμὴ ποὺ εἶναι χαραγμένη στὸ ἔδαφος. Αὐτὸ σημαίνει πῶς οἱ κριταὶ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ μάτια τους καρφωμένα στὸ χῶμα. Νά ὅμως πῶς τὸ 1931 σημειώθηκε τὸ μεγαλύτερο λάθος ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τῆς παγκοσμίου ποδηλασίας.

Ὁ Γάλλος Μισσὰρ καὶ ὁ Δανὸς Χάνσεν συναγωνίζονταν στὸν τελικὸ ἀγῶνα γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα ταχύτητας, μεταξὺ ἐπαγγελματιῶν. Στὴ στροφὴ πρὸ τῆς τελικῆς εὐθείας τὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ εἶχε ὁ Χάνσεν καὶ τὴν ἐξωτερικὴ ὁ Γάλλος Μισσάρ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἄγγλος κριτὴς ἀφίξεως Κόλλιγκτον ἔπαυσε νὰ κυττᾶ τοὺς συναγωνιζομένους ποδηλάτας καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὴν γραμμὴ τοῦ τέρματος. Ὅταν εἶδε τοὺς δυὸ ποδηλάτας νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ περνᾶ πρῶτος τὴν γραμμὴ τοῦ τέρματος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ φώναξε δυνατά: «Χάνσεν». Ἀμέσως ὅμως ἔμεινε κατάπληκτος, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἐφ' ὅσον ἐξεφωνήθη ἦτο ὁριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον.

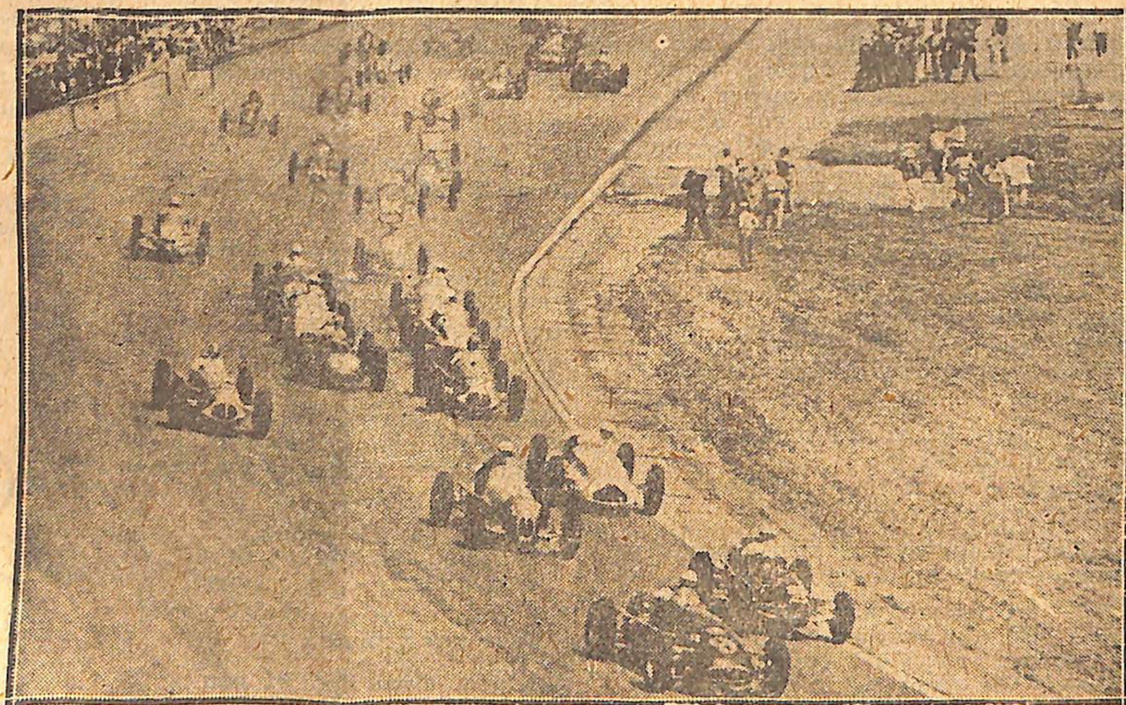
Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Τὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ εἶχε καταλάβει ὁ Μασσὰρ γιατὶ ὁ Χάνσεν παρεσύρθη ἀπὸ τὴν φυγόκεντρο δύναμη καὶ ἄνοιξε πρὸς τὰ πλάγια. Αὐτὸ τὸ ἐπωφελήθη ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς γιὰ νὰ νικήση στὸ ποδηλατοδρόμιο καὶ νὰ ἡττηθῆ στὰ χαρτιά. Ἔτσι ὁ Χάνσεν ἀπέκτησε ἕνα τίτλο ποὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶχε κατακτήσει.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΠΟΝΗΣΘΕ

Θὰ συνεχίσουμε σήμερα τὶς συμβουλές μας μιλῶντας γιὰ τοὺς δρόμους ἀντοχῆς. Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ὀνομασία τους, οἱ δρόμοι αὐτοὶ ἀπαιτοῦν μεγάλη ἀντοχή. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἀπαιτοῦν καὶ μιὰ πολὺ δυνατὴ θέληση ἀπὸ μέρους τοῦ ἀθλητοῦ καθὼς καὶ ἀταραξία, ἐπιμονὴ καὶ συστηματικὴ προπόνηση. Γι' αὐτὸ ὁ ἀθλητὴς πρέπει νὰ ἐπιδιώξη νὰ ἀποκτήση μία ἁρμονικὴ ἐλαστικότητα τοῦ σώματος, νὰ ἀποφεύγη τὶς βεβιασμένες καὶ ἀσυνάρτητες κινήσεις καθὼς καὶ τὶς περιττὲς συσπάσεις τῶν μυῶν. Ἄλλωστε κάθε σύσπαση (ἢ σφίξιμο) οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος ἀποτελεῖ σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ τὸν ἀθλητή.

Ἕνα τακτικὸ ὁριζόντιο τρέξιμο μὲ τὸ σῶμα σὲ ἀρκετὰ χαμηλὴ θέση ἐπιτρέπει νὰ περιορίζωνται οἱ ταλαντεύσεις καὶ τὰ τινάγματα.

Κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ ἐπιβάλλεται ἡ φυσικὴ καὶ διανοητικὴ ἠρεμία τοῦ ἀθλητοῦ, ἔτσι ὁ τελευταῖος αὐτός, ἐγκαταλείπεται στὸ ρυθμὸ τοῦ δρόμου, ἡ προσοχή του περιορίζεται καὶ δὲν ἐπεμβαίνει παρὰ μόνον στὶς σπουδαιότερες φάσεις τοῦ ἀγωνίσματος. Ἡ ἐκκίνησις δὲν ἀπαιτεῖ ἕνα ἀπότομο τίναγμα ὅ-

Μιὰ θεαματικὴ φωτογραφία ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀγῶνες ταχύτητος αὐτοκινήτων στὴν Ἰταλία, γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριες τοῦ περιοδικοῦ μας, μοῦ γράφουν γιὰ νὰ μοῦ παραπονεθοῦν πῶς δὲν τοὺς δίνω ταχτικὰ συνταγὲς φαγητῶν καὶ εὔκολων γλυκῶν.

Ἕνα γράμμα ὅμως ποὺ ἔλαβα τελευταῖα, μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση. «Γιατὶ θειὰ Μαριάνα» μοῦ γράφει ἡ φίλη μας «δὲν μᾶς γράφεις τίποτε πιὸ ἄγνωστά μας φαγητά; Ὅλο γιὰ τὰ συνηθισμένα μᾶς γράφεις!».

Μάλιστα μικρές μου φίλες. Γιὰ τὰ ἁπλὰ καὶ τὰ συνηθισμένα θὰ σᾶς γράφω, γιὰ νὰ μάθετε ὅλες σας νὰ τὰ μαγειρεύετε νόστιμα. Γιατὶ τὸ ἁπλὸ καὶ τὸ καθημερινὸ ἂν μαγειρευτῆ καλά, γίνεται ἀμβροσία. Καὶ ἡ προσωπική μου πεῖρα μοῦ ἔχει μάθει ὅτι αὐτὸ τὸ καθημερινό, δὲν μαγειρεύεται σ' ὅλα τὰ σπίτια ὅπως πρέπει... Γιατὶ πολλὲς νομίζουν πῶς ἂν ρίξης ὅλα τὰ ὑλικὰ σὲ μιὰ κατσαρόλα... ἀναγκαστικὰ θὰ βγῆ μαγειρεμένο φαΐ. Μπορεῖ. Ἀλλὰ ἐγὼ προσωπικά, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τρώω ἀπ' αὐτό. Ἂν συμφωνεῖτε μαζί μου, τότε κοιτάξτε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὶς συνταγὲς ποὺ σᾶς δίνω.

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΜΕ ΡΥΖΙ

Εἶναι ἕνα νοστιμώτατο φαΐ ποὺ τρώγεται περιχυμένο μὲ σάλτσα κρέμα.

Μιὰ ὀκὰ κολοκυθάκια.
50 δράμια ρύζι.
25 δράμια βούτυρο.
2 - 3 κρεμμύδια.
Μισὸ μάτσο μαϊντανό.
4 - 5 κουτ. τῆς σούπας παξιμάδι ἢ ξερὸ ψωμὶ κοπανισμένο.
2 αὐγά.
Ἀρκετὸ ἀλάτι καὶ πιπέρι κι' ἂν μᾶς ἀρέση, δυόσμος.

Διαλέμε τὰ κολοκύθια νὰ μὴν εἶναι πολὺ διαφορετικὰ στὸ μέγεθος, καὶ ἀρκετὰ μεγάλα ὥστε νὰ μὴ σκίζωνται. Τὰ κόβομε λίγο στὶς ἄκρες καὶ τ' ἀδειάζομε μὲ τὸ εἰδικὸ ἐργαλεῖο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ φτιάση ἕνας φαναρτζῆς ἢ μὲ ἕνα κουταλάκι. Τὴν γέμιση τὴν ἑτοιμάζομε ἔτσι:

Βάζομε τὸ ρύζι νὰ βράση μὲ ἀνάλογο νερὸ καὶ ἀλάτι πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ὕστερα τὸ στραγγίζομε. Ὕστερα κόβομε ψιλὰ τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ βάζομε στὴν φωτιὰ νὰ ξανθίσουν μὲ τὸ βούτυρο. Ρίχνομε τότε μισὸ ποτηράκι νερό, τὸν μαϊντανό, ἀλάτι, πιπέρι, λίγο δυόσμο καὶ τὸ μισοβρασμένο ρύζι.

Τ' ἀφίνομε νὰ πάρουν λίγες βράσεις ὥστε ν' ἀπορροφήση τὸ ρύζι τὸ νερό, καὶ τὸ τραβᾶμε ἀπὸ τὴν φωτιά.

Προσθέτομε τότε τὴν γαλέττα, τ' ἀνακατεύομε καλὰ καὶ σπάζομε μέσα τὰ δυὸ ἀσπράδια τοῦ αὐγοῦ, καὶ τὸν ἕναν κροκὸ (τὸν ἄλλον τὸν φυλᾶμε γιὰ τὴν σάλτσα).

Ἂν ἡ γέμιση εἶναι πολὺ ἀραιὴ προσθέτομε ἀκόμη λίγη γαλέτα.

Γεμίζομε τότε τὰ κολοκύθια καὶ τὰ τοποθετοῦμε κατὰ σειρὰ μέσα σὲ κατάλληλη κατσαρόλα (ἂν εἶναι δυνατὸ σὲ μιὰ στρώση, γιατὶ ἂν μποῦν δυὸ στρώσεις, χρειάζεται πολὺ νερὸ νὰ τὰ σκεπάση καὶ γίνονται ἄνοστα. Γι' αὐτὸ προτιμοῦμε μικρὸ βαθὺ ταψί). Τὰ βάζομε στὴν φωτιὰ καὶ τὰ σκεπάζομε μὲ νερό.

Ρίχνομε ἀκόμη λίγο ἀλάτι, λίγο βούτυρο, σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὰ ἀφήνομε νὰ σιγοβράζουν. Ἂν τραβηχτῆ τὸ νερὸ πρὶν βράσουν, ρίχνομε κι' ἄλλο, ὑπολογίζοντας νὰ μείνη στὴν κατσαρόλα κάτι παραπάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ποτήρι τοῦ νεροῦ ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιήσωμε στὴν σάλτσα.

Ἀφοῦ βράσουν τὰ σερβίρομε στὴν πιατέλα καὶ τὰ περιχύνομε μὲ τὴν σάλτσα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ζεστή.

ΠΩΣ ΦΤΙΑΝΟΜΕ ΤΗΝ ΣΑΛΤΣΑ

150 δράμια γάλα
5 κουτάλια τῆς σούπας ἀλεύρι.
3 κουτάλια βούτυρο ἢ φυτίνη.
Τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ κολοκυθάκια.
Τὸν ἕναν κροκὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐγά.
Ὅταν εἶναι ἕτοιμη, τὸν χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ.

Βάζομε στὴν κατσαρόλα τὸ βούτυρο νὰ λυώση. Προσθέτομε τὸ ἀλεύρι κι' ὅταν ζεσταθῆ ρίχνομε τὸ γάλα ζεστὸ καθὼς καὶ τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ κολοκυθάκια.

Ὅσο νὰ πάρη βράση, τὸ ἀνακατεύομε συνεχῶς μὲ τὸ σῦρμα ὥσπου νὰ ξεσβολιάση ἐντελῶς. Προσθέτομε τὸ ἀνάλογο ἀλάτι καὶ πιπέρι, τὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸ ζουμὶ τοῦ λεμονιοῦ. (Ἂν δὲν μᾶς ἀρέσει, βάζομε λιγώτερο λεμόνι). Δουλεύουμε ἀκόμα μὲ τὸ σῦρμα ὡς νὰ πάρη κι' ἄλλη βράση, καὶ περιχύνομε μ' αὐτὴν τὰ κολοκύθια.

Πρέπει νὰ εἶναι τόσο πυκνὴ ὥστε νὰ πέφτη ἀπὸ τὸ κουτάλι. Ἂν δὲν εἶναι ἀρκετὰ πυκνὴ προσθέτομε λίγο πατατάλευρο λυωμένο στὸ γάλα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

6 μελιτζάνες μέτριες.
5 - 6 μεγάλα κρεμμύδια.
30 δράμια βούτυρο ἢ φυτίνη.
50 δράμια ντομάτα πουρὲ ἢ ἀνάλογη φρέσκη.
4 κουτάλια τῆς σούπας παξημάδι ἢ ψωμὶ ξερὸ κοπανισμένο.
2 κουτάλια μαϊντανὸ ψιλοκομμένο.
Λίγη ζάχαρη ψιλὴ (ἂν θέλωμε).
Ἀνάλογο ἀλάτι καὶ πιπέρι.

Κόβομε τὶς μελιτζάνες στὰ δύο. Ἀφαιροῦμε τὰ σπόρια. Τὶς τηγανίζομε λίγο ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς νὰ ξανθίνουν καὶ τὶς τοποθετοῦμε στὸ ταψί. Μ' ἕνα κουτάλι τὶς πιέζομε λίγο ὅπου ἔφυγε ἡ ψύχα γιὰ νἄχουν χῶρο γιὰ τὴν γέμιση. Ρίχνομε δὲ ἀπάνω καὶ λίγο ἀλάτι.

Στὸ μεταξὺ κόβομε τὰ κρεμμύδια ψιλά, τ' ἀφήνομε νὰ ξανθίνουν στὴν κατσαρόλα μὲ τὸ βούτυρο, προσθέτομε τὴν ντομάτα μαϊντανό, ζάχαρι, ἀλάτι καὶ πιπέρι, καὶ τὰ ἀφήνομε νὰ σιγοψηθοῦν ὡς ἕνα τέταρτο περίπου. Ἂν δὲν ἀπορροφήθηκε τὸ ὑγρὸ τῆς ντομάτας ἀρκετά, τ' ἀφήνομε νὰ βράσουν ἀκόμη λίγη ὥρα. Ὕστερα τὰ βγάζομε ἀπὸ τὴν φωτιὰ ἀνακατεύομε τὸ παξημάδι καὶ γεμίζομε τὶς μελιτζάνες. Τὶς ἀφήνομε νὰ ψηθοῦν στὸν φοῦρνο 20 - 25 λεπτά. Ἂν θέλομε, χύνομε πάνω στὴν γέμιση καὶ λίγη σάλτσα μπεσαμὲλ γιὰ νὰ γίνη κρούστα (ἄσπρη σάλτσα).

Νά πῶς γίνεται ἡ μπεσαμὲλ γιὰ τὶς μελιτζάνες.

100 δράμια γάλα
2 κουταλιὲς βούτυρο
1½ κουταλιὰ ἀλεύρι.
ἀλάτι καὶ μοσχοκάρυδο.

Βάζομε τὸ γάλα νὰ βράση καὶ τὸ διατηροῦμε ζεστό.

Βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα τὸ βούτυρο καὶ ἀφοῦ λυώση προσθέτομε τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ δουλεύομε μὲ τὸ σῦρμα. Ὅταν ζεσταθῆ καλὰ ρίχνομε σιγὰ σιγὰ τὸ γάλα δουλεύοντας συνέχεια ὡς νὰ πυκνώση καὶ νὰ πάρη βράση. Προσθέτομε ἀνάλογο ἀλάτι, τρίβομε καὶ λίγο μοσχοκάρυδο καὶ τὴν δουλεύομε καλὰ ὡς νὰ γίνη καλὸς χυλός.

Ἂν θέλομε, προσθέτομε καὶ λίγο τυρὶ τριμμένο. Ἡ μπεσαμὲλ δὲν τρώγεται ποτὲ ὡς σάλτσα. Μ' αὐτὴν περιχύνομε φαγητὰ ποὺ θὰ πᾶνε κατόπιν στὸν φοῦρνο, γιὰ νὰ γίνη κροῦστα.

ΚΡΕΑΣ ΜΕ ΣΚΟΡΔΟ
(Σκορδοστοῦμπι)

Μισὴ ὀκὰ κρέας ψαχνό.
Μισὴ ὀκὰ ντομάτες.
7 - 8 δόντια σκόρδο.
50 δράμια λάδι.
Ἀλάτι, πιπέρι, μαϊντανό, ξῦδι, κ.λ.π.

Τὸ κρέας μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρνί, πρόβειο ἢ μοσχαράκι. Τὸ κόβομε σὲ κομμάτια ἢ μᾶλλον μικρὲς φέτες καὶ τὸ χτυποῦμε καλὰ μὲ τὸν μπαλντᾶ ὅπως τὶς κοτολέτες.

Τὸ ἀλευρώνομε καὶ τὸ τηγανίζομε μὲ λάδι ὡς νὰ ξανθίση.

Ὕστερα κόβομε τὶς ντομάτες κατὰ προτίμηση ξεφλουδισμένες καὶ καθαρίζομε καὶ κόβομε ψιλὰ τὰ σκόρδα ὅπως καὶ τὸν μαϊντανό. Σὲ μιὰ κατάλληλη κατσαρόλα στρώνομε τὶς φέτες τὸ κρέας, καὶ πάνω στὴ κάθε στρώση, χύνομε τὴν ντομάτα μὲ τὰ σκόρδα. Ὕστερα τὰ περιχύνομε μὲ τὸ λάδι, καὶ προσθέτομε ἀλάτι, πιπέρι τρεῖς κουταλιὲς ξῦδι καὶ λίγο νερὸ ἢ λίγο κρασὶ ἀρετσίνωτο.

Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τ' ἀφήνομε νὰ βράσουν σὲ σιγανὴ φωτιὰ ὡς νὰ ψηθῆ τὸ κρέας καὶ νὰ σκεπαστῆ σὲ μιὰ πυκνὴ σάλτσα.

Ἡ θειὰ ΜΑΡΙΑΝΑ

πως συμβαίνει μὲ τοὺς δρόμους ταχύτητος, λαμβάνεται σὲ ὄρθια στάση καὶ ἐπιτρέπει μία ἀρκετὰ γρήγορη ἐπιτάχυνση.

Ἡ ἐκκίνησις τῶν δρόμων ἀντοχῆς γίνεται ὡς ἑξῆς: Τὸ ἕνα πόδι τοποθετεῖται πίσω ἀπὸ τὴν γραμμὴ τῆς ἐκκινήσεως καὶ τὸ ἄλλο 30 ἕως 40 ἑκατοστόμετρα πιὸ πίσω. Τὰ γόνατα εἶναι ἐλαφρῶς λυγισμένα, τὸ σῶμα γέρνει λίγο πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ χέρια εἶναι ἐλεύθερα καὶ τὸ χέρι ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ πίσω πόδι ἔρχεται πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔτσι ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ ὁ συγχρονισμὸς τῶν κινήσεων τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν ἀπὸ τὸν πρῶτο διασκελισμό.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Στὴν ΝΕΡΑΪΔΑ: Σὲ φιλικὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα ἡ Β.Ε.Π. ἐκέρδισε μὲ 5—2 τὴν Π.Ι.Κ. Π.Α.

Στὴν ΜΕΣΣΗΝΗ: Ὁ Ὀλυμπιακὸς κατέβαλε τὸν Ἀτρόμητο Παλαιᾶς Βρύσης. Γ. Τ.

Στὴν ΚΑΛΗ ΠΑΝΑΓΙΑ: Τὸ Κιλκὶς νίκησε μὲ 3—2 τὴν Βέρροια, 6—0 τὴν Καστοριά, 4—0 τὴν Πίνδο, 4—0 τὴν Κόνιτσα καὶ 4—0 τὴν Νάουσα. Π. Π.

Στὸ ΔΙΑΦΑΝΙΟ: Στὸ χωριὸ Ὄλυμπος ἱδρύθη μιὰ καινούργια ἀθλητικὴ ὁμάδα ποὺ ὀνομάσθηκε Ὀλυμπιακός, καὶ στὸ Διαφάνιο ἱδρύθη ἡ «Ἄγκυρα». Γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν εἰδῶν ποὺ χρειάζονταν οἱ ὁμάδες, ὅλοι οἱ κάτοικοι προσέφεραν κάτι. Ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες ἔδωκαν αὐγά, γιὰ νὰ πωληθοῦν καὶ οἱ εἰσπράξεις νὰ διατεθοῦν γιὰ τὶς ὁμάδες.

Τὰ μέλη τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» εἶναι: Πρόεδρος: Φ. Χιώτης, γραμματεύς: Ν. Κόνσολας. Ποδοσφαιρισταί: Ε. Πύργος, Κ. Χαψῆς, Ν. Πρεάρης, Ε. Σακέλλης, Ι. Παυλίδης, Α. Παυλίδης, Κ. Μ. Κωστῆς, Ι. Νικήτας, Ν. Νικήτας (τέρμα», Η. Λεντάκης καὶ Ν. Φιλιππίδης.

Τὰ μέλη τῆς «Ἀγκύρας»: Πρόεδρος: Ε. Κρητικός. Γενικὸς γραμματεύς: Ν. Φαρμακίδης. Ποδοσφαιρισταί: Μ. Φουντῆς, Α. Πρωτόπαπας, Γ. Πρωτόπαπας, Κ. Πρωτόπαπας, Ε. Πρωτόπαπας, Γ. Καστελλοριζιός, Ε. Ἀβδελλῆς, Καλ. Κόνσολας, Μ. Τσέρκης, Ι. Διακαντώνης καὶ Κομν. Ν. Χαρτοφύλαξ.

Ὀφείλομε δὲ νὰ ὁμολογήσωμε ὅλοι, ὅτι ἡ «Ἄγκυρα» ἔχει τὴν καλλιτέρα ὀργάνωση παρὰ ὁ «Ὀλυμπιακός». Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ στὸν πρῶτο μεταξύ τους ἀγῶνα νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ «Ὀλυμπιακὸς» μὲ 2—1. Κ. Δ.

Στὴν ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: Ἡ ὁμὰς τῆς Α.Ε.Κ. ἐξῆλθεν ἰσόπαλος τῆς ὁμάδος τῶν Γυμνασιοπαίδων μὲ 3—3. Π. Τ. Μ.

Στὴν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σὲ ἀγῶνα μπάσκετ - μπὼλ ἡ ἑξὰς «Μαύρη» τῆς Β' Ἀγέλης Λυκόπουλων ἐνίκησε τὴν «Σταχτερὴ» μὲ 12—4. Ἐπίσης ἡ «Πιτσιλωτὴ» τὴν «Καφετὶ» μὲ 12—7. Δ. Π.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὰ παιδιὰ τοῦ πλοιάρχου Γκράντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Καὶ στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου κήπου μὲ λαχανόκηπο καὶ κτηνοτροφικὲς ἐγκαταστάσεις, ἕνα μεγάλο δίπατο σπίτι μὲ μεγάλα πράθυρα καὶ πολλὲς βεράντες.

Πέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι, ἄρχιζε ἕνα μεγάλο δάσος ποὺ τὸ χώριζε ἀπὸ τὸ κτῆμα ἕνα μικρὸ ποτάμι.

— Τί μεγάλο κτῆμα! Τί περιποιημένο! Καὶ τί ὡραῖο σπίτι! φώναξε ὁ Ροβέρτος.

— Ἀλήθεια! Φαίνεται ἀπίστευτο! εἶπε ὁ Γκλένερβαν.

— Τὸ κτῆμα ἔχει καὶ λιμανάκι! εἶπε ἡ Μαίρη. Κοιτᾶξτε τὶς βάρκες καὶ τὸ καϊκάκι!

Πράγματι, στὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ γρανίτινο τεῖχος κόβονταν, καὶ ἄφηνε νὰ σχηματιστῆ ἕνα λιμανάκι ὅπου στὰ νερά του λικνίζονταν τὰ πλεούμενα ποὺ εἶπε ἡ Μαίρη. Οἱ φίλοι μας ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ σπίτι.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἕνας ψηλὸς γεροδεμένος ἄντρας ὡς σαρανταπέντε χρόνων βγῆκε νὰ τοὺς καλοσωρίση στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἔξη παλληκάρια ποὺ τὸ μεγαλύτερο θᾆταν εἰκοσιτριῶν - εἰκοσιτεσσάρων χρόνων καὶ τὸ μικρότερο στὴν ἡλικία τοῦ Ροβέρτου.

Ἀπὸ τὰ καστανὰ σγουρὰ μαλλιά του κι' ἀπὸ τὰ καθαρὰ γαλάζια μάτια του, οἱ φίλοι μας κατάλαβαν πὼς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦταν Ἰρλανδός. Ἦταν πάρα πολὺ φτωχὴ ἡ Ἰρλανδία τότε. Οἱ ἄνθρωποι πέθαιναν κυριολεκτικὰ τῆς πείνας, καὶ πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ξενητεύονταν γιὰ νὰ γυρέψουν τύχη ἀλλοῦ.

— Καλῶς ὡρίσατε στὸ σπίτι τοῦ Πάντ Ο' Μοὺρ εἶπε ὁ ἄγνωστος χαμογελώντας καλόκαρδα, καὶ μὲ τ' ὄνομά του δείχνοντας πὼς ἦταν πράγματι Ἰρλανδός.

— Εἶστε Ἰρλανδός; ρώτησε ὁ Γκλένερβαν.

— Κάποτε ἤμουν! εἶπε ὁ Ο' Μούρ. Τώρα εἶμαι Αὐστραλός, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς γι' αὐτό!

— Ἐμεῖς εἴμαστε Σκωτσέζοι! εἶπε ὁ λόρδος Γκλένερβαν λέγοντας τὰ ὀνόματα ὅλων.

— Τότε εἶστε διπλὰ καλοσώριστοι. Οἱ Ἰρλανδοὶ εἶναι ἀδέρφια μὲ τοὺς Σκώτους! Οἱ πέντε ἀπὸ τοὺς νεαροὺς εἶναι γυιοί μου. Ὁ πιὸ μεγάλος εἶναι ὁ ἄντρας τῆς μοναχοκόρης μου, τῆς Μαίρης.

— Ἔχομε τὸ ἴδιο ὄνομα! εἶπε ἡ Μαίρη Γκράντ.

— Νὰ ζήσης κοπέλλα μου καὶ νὰ χαίρεσαι τὸ ὄνομά σου! ἔκανε μὲ ἁπλότητα ὁ ἄποικος.

Φαινόταν νέος κι' εὔρωστος σὰν τοὺς γυιούς του.

— Καὶ τώρα περᾶστε στὸ φτωχικό μου νὰ γνωρίσετε τὴν γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου καὶ νὰ ξεκουραστῆτε λίγο!

— Μετὰ χαρᾶς! εἶπε ὁ λόρδος Γκλένερβαν.

Πραγματικά, ὁ Ο' Μοὺρ ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ μετριόφρων γιὰ νὰ ὀνομάζη «φτωχικὸ» ἐκείνη τὴν θαυμάσια κατοικία.

Τὸ δίπατο ξύλινο σπίτι, εἶχε πάνω ἀπὸ δώδεκα δωμάτια στὸ πάνω πάτωμα, καὶ στὸ ἰσόγειο, μιὰ θαυμάσια τραπεζαρία ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ φᾶνε ἄνετα εἴκοσι ἄνθρωποι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη κουζίνα, δυὸ σαλονάκια καὶ τὶς ἀποθῆκες.

Τὰ ἔπιπλα στὴν τραπεζαρία, ἦταν κομψά, στέρεα καὶ ἄνετα.

Στὸν τεράστιο μπουφὲ ποὺ ἔπιανε μιὰ μεγάλη γωνιὰ τοῦ τοίχου ἄστραφταν τὰ ὡραῖα πιάτα ἀπὸ πορσελάνη.

Τίποτε δὲν ἔδειχνε πὼς ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν στὴν ἐρημιά.

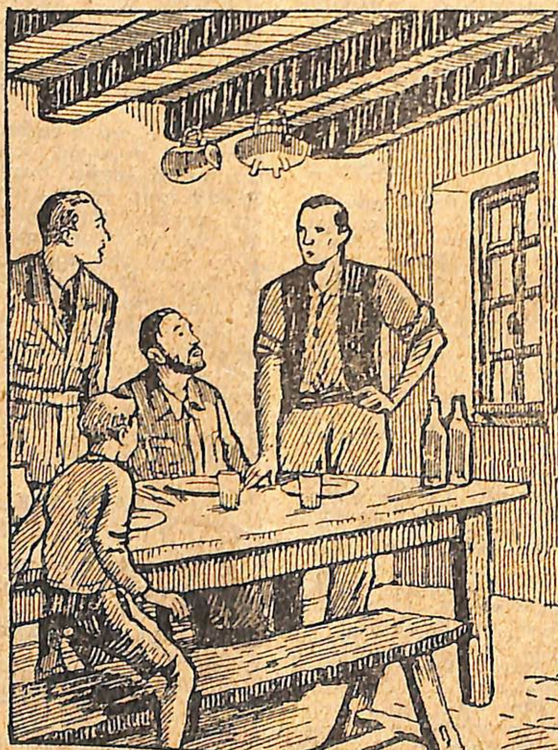
Ἡ κυρία Ο' Μοὺρ ἦταν μιὰ συμπαθέστατη Ἰρλανδὴ ποὺ φαίνονταν πιὸ νέα ἀπὸ τὴν ἡλικία της, καὶ ἡ Μαίρη ἦταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα δεκαοχτὼ χρόνων ποὺ εἶχε τὰ μάτια τοῦ πατέρα της.

Οἱ ἄποικοι περιποιήθηκαν τοὺς φίλους μας ὅσο δὲν λέγεται καὶ τοὺς κράτησαν γιὰ τὸ τραπέζι.

Κι' ὅσο νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ φαΐ, ὁ Ἰρλανδὸς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τους.

Ἔμαθαν πὼς ἡ αὐστραλιανὴ κυβέρνηση μοίραζε μεγάλα κτήματα στοὺς ἀποίκους, κυρίως ἂν ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις.

Ὁ Ο' Μοὺρ μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὸν πρωτογέννητό τους τὸν Πάτρικ, ἀποφάσισαν νὰ ξενητευτοῦν. Πῆραν ἕνα κτῆμα σ' αὐτὴν τὴν περιοχή, ξεχέρσωσαν τὸν τόπο, καὶ τὸ καλλιέργησαν. Ὁ τόπος ἦταν πολὺ εὔφορος. Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἔφτανε ἕνα καράβι κι' ἔπαιρνε τὰ προϊόντα τους.

Ἂν ὁ πλοίαρχος Γκρὰντ εἶναι ζωντανός, βρίσκεται ἀπάνω στὴν Αὐστραλία.

Σὲ δυὸ χρόνια, εἶχαν κι' ἄλλους ἀνθρώπους νὰ δουλεύουν στὰ κτήματά τους.

Σὲ λίγα χρόνια, τὸ χτῆμα τους ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Αὐστραλίας.

Καὶ τί δὲν εἶχαν μέσα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γῆ, εἶχαν καὶ μεγάλα κοπάδια ἀπὸ πρόβατα, ἀγελάδες, ἄλογα καὶ βώδια.

Μέσα σὲ δέκα χρόνια, εἶχαν ἀποκτήσει κι' ἄλλα πέντε παιδιά: τέσσερα ἀγόρια καὶ τὴν Μαίρη.

Πρὸ δυὸ χρόνων, ὁ Ο' Μοὺρ πῆγε στὴν Ἀγγλία γιὰ δουλειές. Στὸ γυρισμό, ναύλωσε δικό του καράβι ποὺ τὸ γέμισε πράγματα γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι ποὺ ἔλεγε νὰ χτίση. Μαζύ του ἔφερνε κι' ἕναν νεαρὸ ἐργολάβο οἰκοδομῶν, ποὺ ἤξερε ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ τοῦ τὸ χτίση. Ὁ νέος ἀφοῦ ἔφτιασε τὸ σπίτι καθὼς καὶ τὶς ἄλλες ἐγκαταστάσεις, ἀποφάσισε νὰ μὴ φύγη πιὰ ἀπὸ τὸ χτῆμα κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ζωὴ ποὺ τὸν ἐμάγευε.

Ἔμεινε καὶ παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ Ο' Μούρ.

— Ὅταν παντρευτοῦν οἱ μεγάλοι γυιοί μου κι' οἱ ἐργάτες μου, θὰ γίνη ἐδῶ ὁλόκληρος συνοικισμός! γελοῦσε ὁ Ἰρλανδός. Ἔτσι χτίζονται σιγὰ σιγὰ οἱ πολιτεῖες!

Οἱ φίλοι μας ἄκουγαν γοητευμένοι τὶς διηγήσεις τοῦ Ἰρλανδοῦ ποὺ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ καλλιεργήση ἕναν ἐρημότοπο, καὶ νὰ ἐργαστῆ τόσο σκληρὰ ποὺ νὰ τὸν μεταβάλη σὲ περιβόλι.

Αὐτὴ ἡ διήγηση, ἔμοιαζε στ' ἀλήθεια μὲ παραμύθι.

Τί ὄμορφα, τί ἄνετα ζοῦσαν οἱ ἄποικοι στὸ μεγάλο ἐκεῖνο τμῆμα ποὺ τὸ εἶχαν φτιάσει μὲ τὸν μόχθο τους!

Κάθησαν στὸ τραπέζι γιὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ σουπιέρα ἄχνιζε ἀνάμεσα στὸ μαγειρεμένο μοσχαράκι καὶ τὸ ψητὸ ἀρνὶ ποὺ γέμιζαν τεράστιες πιατέλες μαζὶ μὲ ἄλλα γευστικὰ προϊόντα τοῦ χτήματος: ἐληές, τυριὰ πολλῶν εἰδῶν, κρασιὰ ἐκλεκτά, φροῦτα...

Σιγὰ σιγὰ οἱ ἐργάτες τοῦ κτήματος ἦρθαν καὶ κάθισαν στὸ τραπέζι γιατὶ ἐργάτες καὶ ἀφεντικὰ ζοῦσαν σὰ μιὰ μεγάλη κι' ἀγαπημένη οἰκογένεια.

Ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, ἔδειξε τὴν θέση τῶν φίλων μας στὸ τραπέζι.

— Σᾶς περίμενα! εἶπε ἁπλά.

— Ἐσεῖς; Ἐμᾶς; ἀπόρησε ὁ Γκλένερβαν.

— Ὅποιους θὰ ἔρχονταν. Οἱ μουσαφίρηδες εἶναι πάντα καλοδεχούμενοι στὸ σπίτι...

Καὶ μὲ φωνὴ σοβαρὴ εἶπε δυνατὰ τὴν προσευχή. Ὅλοι σταυροκοπήθηκαν καὶ κάθησαν στὸ τραπέζι.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη.

Καὶ τὸ γεῦμα ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐγκάρδιο., γιατὶ οἱ Ἰρλανδοὶ συνενοοῦνται θαυμάσια μὲ τοὺς Σκώτους. Ἐκεῖ τοὺς διηγήθηκε πολλά, γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ συνάντησε ὡς νὰ ξεχερσώση ἐκεῖνον τὸν ἀγριότοπο, οἱ φίλοι μας τὸν συγχάρηκαν καὶ πάλι θερμὰ μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά, γιατὶ τὸ παράδειγμα τοῦ θαρραλέου καὶ δραστήριου Ἰρλανδοῦ ἦταν πράγματι συγκινητικό.

Ὁ Πάττυ Ο' Μοὺρ ὡστόσο ὅταν τελείωσε τὴν διήγησή του, σὰ νὰ περίμενε κάτι. Ἦταν πολὺ διακριτικὸς κι' εὐγενικός. Δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φαίνονται νὰ λένε: σᾶς εἶπα ἐγὼ τὴν ἱστορία μου, τώρα ἡ σειρά σας νὰ μοῦ πῆτε τὴν δική σας....

Ὡστόσο ὁ Γκλένερβαν βιάζονταν νὰ διηγηθῆ κι' αὐτὸς τὰ δικά τους, καὶ κυρίως τὴν αἰτία ποὺ ἔκανε τὸν «Ντάνγκαν» νὰ βρεθῆ στὸ ἀκρωτήριο Μπερνουιγύ».

Ὡστόσο ρώτησε πρῶτα τὸν Ο' Μοὺρ ἂν εἶχε μάθει τίποτε γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Βρεταννία».

Ὁ Ἰρλανδὸς τοὺς βεβαίωσε πὼς δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια κανένα ναυάγιο δὲν εἶχε γίνει σὲ κεῖνες τὶς θάλασσες. Μποροῦσε δυστυχῶς μὲ βεβαιότητα νὰ τοὺς πῆ, πὼς ἂν ἔβγαιναν ναυαγοὶ στὴν ἀκτὴ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ τὸ μάθαινε.

— Καὶ τώρα, μυλόρδε, εἶπε, θἄθελα νὰ σᾶς ρωτήσω γιατί ἐνδιαφέρεστε τόσο γιὰ τὸ «Βρεταννία». Τότε ὁ Γκλένερβαν διηγήθηκε λεπτομερῶς στοὺς ἀποίκους τὴν ἱστορία τῆς μπουκάλας ποὺ εἶχαν βρῆ, καθὼς καὶ τὴν ἀπόφασή του νὰ σώση τὸν πλοίαρχο Χάρυ Γκράντ, τὸν πατέρα τῶν δυὸ παιδιῶν ποὺ ταξίδευαν κι' αὐτὰ μὲ τὸ «Ντάνγκαν». Δὲν τοῦ ἔκρυψε πὼς εἶχαν πολὺ ἐλπίσει νὰ μάθουν κάτι στὴν Αὐστραλιανὴ Ἤπειρο, μὰ καθὼς φαίνεται ἡ ἐλπίδες τους δὲν βγῆκαν ἀληθινές. Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Μαίρη εἶχαν τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

Αὐτὴ ἡ τελευταία διάψευση ἦταν ἡ πιὸ σκληρὴ ἀπ' ὅλες. Ὁ Παγανέλι, ὁ τόσο λάλος Παγανέλι, δὲν εὕρισκε μήτε μιὰ λέξη παρηγοριᾶς νὰ πῆ, κι' ὅσο γιὰ τὸν πλοίαρχο Μάνγκλς, ὑπόφερε δίπλα νὰ βλέπη τὴν ἀγαπημένη του Μαίρη νὰ ὑποφέρη.

Οἱ θαρραλέοι ἐπιβάτες τοῦ «Ντάνγκαν» εἶχαν αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπελπιστῆ ἐντελῶς.

Ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Μυλόρδε καὶ σεῖς ἄλλοι κυρίες καὶ κύριοι, εὐχαριστῆστε τὸν θεὸ ποὺ εἶναι μεγάλος. Ἂν ὁ πλοίαρχος Γκράντ ζῆ, βρίσκεται ἐδῶ, στὴν Αὐστραλία!

Ο ΑΫΡΤΟΝ

Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψη κανεὶς τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔκαναν αὐτὰ τὰ λόγια σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἄκουσαν. Καὶ βόμβα νὰ ἔπεφτε δὲν θὰ ξαφνιάζονταν ἔτσι.

—Ποιὸς μίλησε ἔτσι; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Γκλένερβαν.

—Ἐγώ! ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τοῦ Ο' Μούρ.

—Ἐσύ, Ἄϋρτον! φώναξε ὁ ἄποικος.

— Ναί, ἐγώ! ξανάπε ὁ Ἄϋρτον μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση ἀλλὰ σταθερή. Ἐγώ, ποὺ εἶμαι Σκῶτος ὅπως ἐσεῖς ὅλοι μυλόρδε. Ἐγώ, μέλος τοῦ πληρώματος καὶ ναυαγὸς τοῦ καραβιοῦ «Βρεταννία».

Αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη βεβαίωση τοῦ Ἄϋρτον συνεκλόνισε τοὺς φίλους μας.

Ἡ Μαίρη ἔγυρε μισολιπόθυμη ἀπὸ εὐτυχία στὴν ἀγκαλιὰ τῆς λαίδης Ἕλενας ποὺ σχεδὸν ἔκλαιγε. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους πήδησαν ἀπὸ τὴν θέση τους κι' ἔτρεξαν σ' αὐτὸν ποὺ ὁ Ο' Μοὺρ τὸν ὀνόμασε Ἄϋρτον.

Ἦταν ἕνας γερὸς ἄντρας ὡς σαρανταπέντε χρόνων μὲ μιὰ φυσιογνωμία τραχιὰ καὶ ἔξυπνη. Τὰ μάτια πολὺ λαμπερὰ χάνονταν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά του φρύδια. Ἡ ρώμη του φαίνονταν ἐξαιρετικὴ παρ' ὅλο ποὺ ἦταν λιγνός, ὅλος κόκκαλα καὶ νεῦρα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικό, ἦταν ποὺ ἔβλεπε κανεὶς γραμμένα στὸ πρόσωπό του τὰ ἴχνη ἀπὸ τὰ βάσανα ποὺ εἶχε ὑποφέρει. Φαινόταν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πολλὰ τραβήξει τελευταῖα.

Ὁ Γκλένερβαν κι' οἱ φίλοι του τὸ διαισθάνθηκαν αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ὁ Γκλένερβαν ἄρχισε νὰ τὸν πιέζη μὲ ἐρωτήσεις.

— Εἶσαι ναυαγὸς τῆς «Βρεταννίας;»

— Μάλιστα μυλόρδε. Ἤμουν λοστρόμος στὸ καράβι ποὺ ὁ Χάρυ Γκράντ ἦταν καπετάνιος.

— Σώθηκες μαζί του ὕστερα ἀπὸ τὸ ναυάγιο;

— Ὄχι μυλόρδε. Ἐκείνη τὴν φοβερὴ στιγμὴ χωρίστηκα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἕνα κῦμα μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὴν γέφυρα καὶ σώθηκα μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια...

— Ὥστε δὲν εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ναῦτες ποὺ λέει τὸ ἔγγραφο στὴν μπουκάλα.

— Ὄχι. Οὔτε κἂν ἤξερα πὼς ρίχτηκε τέτοιο ἔγγραφο στὸ πέλαγος...

— Κι' ὁ καπετάνιος;

— Θαρροῦσα πὼς πνίγηκε μὲ ὅλο τὸ πλήρωμα...

—Ἤμουν βέβαιος πὼς μόνον ἐγὼ εἶχα σωθῆ.

— Τὸν πλοίαρχο Γκράντ τὸν εἶχες ἀφήσει ζωντανό;

— Ναί... ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρω ἂν σώθηκε;

—Ὅμως τὸν θαρροῦσες ζωντανό.

—Ὄχι... Εἶπα: «Ἂν ὁ πλοίαρχος Γκράντ ζῆ...».

— Καὶ πρόσθεσες: «Βρίσκεται ἐδῶ, στὴν Αὐστραλία».

—Ἀφοῦ ἐδῶ ναυαγήσαμε, ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι;

—Ὥστε δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεται...

—Ὄχι μυλόρδε. Τὸν πένθησα γιὰ πνιγμένο. Ἀπὸ σᾶς μαθαίνω ὅτι ζῆ κι' ἔστειλε μήνυμα...

— Καλῶς ὡρίσατε στὸ σπίτι τοῦ Πάντυ Ο' Μούρ.

— Μὰ τέλος πάντων τί ξέρεις;

— Ξέρω πὼς ὅποιος σώθηκε ἀπὸ τὸ ναυάγιο πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν Αὐστραλία.

— Μὰ τέλος πάντων, ποῦ ἔγινε τὸ ναυάγιο; ρώτησε ὁ ταγματάρχης Μὰκ Νάμπς.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Ὁ Γιαννάκης βαδίζει στὴν ὁδὸ Καραϊσκάκη μὲ τὴ μαμά του. Παρὰ λίγο ὅμως θὰ τὸν ἔκοβε ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κι' ἡ μαμά του τὸν μαλώνει γιατὶ δὲν προσέχει. Κι ὁ Γιαννάκης ἀπαντᾶ: Καλὲ μαμά αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο εἶναι Νοσοκομειακὸ κι' ἂν μ' ἔκοβε θὰ μὲ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὸ Α' Βοηθειῶν!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΨΑΛΗΣ
Καρδίτσα

Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ «Παρνασσοῦ»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΚΙΑΛΑΣ
(Γ. Βερίτης)

('Αφιερώνεται στὸν ἀείμνηστον θαυμαστὴν καὶ ὑπέροχον ὑμνητὴν τῆς Θρησκείας μας).

Τραγούδια θεῖα, φτερωτά, πάντα στ' ἁγνά σου (χείλη
μ' ἀγγελικὴ πνοὴ
κελάδιζαν, μηνῶντας μας τὸν λιόχαρον Ἀπρί- (λη,
π' ἀνθοῦσε στὴν γαλήνια σου ψυχή!...
Κι' ἀντάμα, κόσμους ἄϋλους ἀλάργ' ἀπ' τὴν (ἀσκήμια,
(ὁ Νύμφιος βασιλιᾶς),
θριαμβευτὲς ροδόλευκους, ποὺ τῶν καρδιῶν τὴν (γύμνια
τυλίγουνε κλωνάρια τῆς ἐλιᾶς.

Ὡς τὰ τραγούδια φτέρωναν στὴν Τέχνη σου (καβάλλα,
ὁλάσπρη βάρκα, σύ,
μέσ' στοὺς γιαλοὺς τῶν πόθων σου περνοῦσες (μὲ φευγάλα,
λυράρη, γιὰ τῆς νίκης τὸ νησί.

Κι' ὅταν στ' ἀραξοβόλια του ἡ δυνατὴ ψυχή (σου
— καρδιά μου λαχταρᾶς! —
ἄγγιξε, τὴν δροσίσανε, θαρρεῖς τοῦ Παραδεί- (σου,
οἱ στάλες μιᾶς ἀγέραστης χαρᾶς.

Κι'— ὤ! — ξάφνου μέσ' στὴν νειότη σου ἁ- (πλῶσαν τὰ φτερά τους
ἀγγέλοι λευκωποί
σμίγοντας τ' ὥριο πνεῦμα σου μὲ κόσμους ἀ- (θανάτους,
λιόφεγγης μοίρας, γέννημα κι' εὐχή.

(...Τότες, — Ἀπρίλης μέσα σου καὶ Μάης (γύρω — τότες
σὰν ἔγειρες νεκρός,
— μέρες τοῦ Θείου Δράματος — τῆς λύρας (σου οἱ νότες,
λὲς κι' ἔγιναν Ἀνάστασης ψαλμός...)

Τοῦ τάφου οἱ ζηλόφθονες ἀγκάλες πέντε χρόνια
τὰ πήλινά σου κλειοῦν·
(τὰ φτερωτὰ τραγούδια σου, τοῦ Ἄπλαστου (ἀηδόνια,
ἀγέραστους, παλιοὺς σκοποὺς λαλοῦν.

Μέσ' στοὺς γιαλοὺς τῶν πόθων μου, θριαμβευ- τὴ Βερίτη,
κοντά σου ξεκινῶ:
μὲ λύρα στὄνα χέρι μου καὶ στἄλλο μὲ μαγνήτη
λατρείας, γιὰ λιμάνι φωτεινό!...

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Π. ΤΣΙΑΚΑΣ
(Λαμία)

ΓΥΡΝΩ...

Γυρνῶ
ἀπ' τὶς αὐγὲς μέχρι τὰ δειλινά.
Μὲ τοῦ πετεινοῦ τ' ἁγνὸ τὸ λάλημα
ποὺ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ δουλειὰ ξυπνᾶ.
Μὲ τοῦ ἡλιοῦ τὸ βάρεμα...
ποὺ διώχνει τὰ θάμπη τὰ πυκνά,
ποὺ κάμνει τὰ ρεῖθρα τοῦ γιαλοῦ
— τὰ γαλανὰ —
σὰν νἄν' λυωτὸ χρυσάφι...
Ζητῶ «κάτι» ποὺ θέλει ἡ ψυχὴ
καὶ τὸ προσμένω, μ' ἄδικα ποθῶ —
Γυρνῶ...

ΚΩΣΤΑΣ ΧΡ. ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ
(Φαλάνθη - Κορώνης)

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἶναι — σὲ χῶρες ἀπόκοσμες, σ' ἄγνωστα (τόπια, χέρσα,
ποὺ ἐγὼ δὲν εἶδα, Αἰώνιες Ἄλπεις — ἔχουν (νὰ ποῦνε —
ποὺ οἱ κορφές τους τ' οὐρανοῦ τὸ θόλο λὲς (κι' ἀγγίζουν,
κάτω τὴν πόλη τὰ πλατειὰ σαντάλια τους πα- (τοῦνε.

Στὰ αἰωνόβια πόδια τους μυριάδες μαργαρίτες
γαλήνια παιγνιδίζουνε, στ' ἀγέρι, πέρα ὡς (πέρα.
— Ποιός εἶσαι, Κύριε ἐσύ; Καὶ γὼ ποιός εἶ- (μαι
σ' αὐτὴν τὴν Αὐγουστιάτικη, γεμάτη δεος, (μέρα;...

ΝΙΚΟΣ ΤΑΜΠΟΥΡΗΣ
(Μηλιὰ - Γρεβενῶν)

ἈΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ 'ἀπαντᾷ:

Διαβίβασα στὸ «Πιόνι» τὸ γράμμα σου ΝΙΚΟ ΒΕΡΙΤΗ.

Οἱ ἐρωτήσεις σου ΡΙΚΙ - ΡΙΚΙ ΤΑΥΛΙ, γραμμένες στὸ ἴδιο χαρτί, δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη.

Ὄχι, ΓΙΩΡΓΟ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, δὲν ὑπάρχουν καλύμματα τοῦ 1952.

Διάβασα μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὸ μακροσκελέστατο γράμμα σου ΒΑΣΙΛΕΙΕ ΓΚΟΥΤΟ καί, σὲ βεβαιῶ, συγκινήθηκα ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ εὐγενικά σου λόγια. Ἔλαβα ὑπὸ σημείωση καὶ τὶς ὑποδείξεις σου.

Χάρηκα πολὺ ΓΙΩΡΓΟ ΜΟΥΤΑΦΤΣΗ ποὺ πῆρα γράμμα σου, τὸ ὁποῖον καὶ διαβίβασα στὴν Διεκπεραίωση.

Δὲν ξέρω ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΛΑΖΑΡΟΥ ἂν πρέπει νὰ δημοσιευθῆ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλες. Γιὰ νὰ δοῦμε!

Σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, κατ' ἐξαίρεση ΚΩΣΤΑ ΧΡ. ΜΠΟΣΙΝΑΚΗ στὶς ἐρωτήσεις σου: 1) Ὁ κ. Μελᾶς, ποὺ τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα σου μοῦ εἶπε: «Μὰ τὸ ἐξηγεῖ μέσα τὸ ἄρθρο». Πάντως σοῦ λέω: Τὸ «τρὰκ» τοῦ Πορφύρα ἦταν ἕνα εἶδος ἀγοραφοβίας. Δηλαδὴ ἀπόφευγε τὸν πολὺ κόσμο καὶ προτιμοῦσε τὴ μοναξιά. 2) Ἡ ὀνομασία τῆς Νομικῆς Σχολῆς ὡς «Κολυμβήθρας τοῦ Σιλωὰμ» εἶναι μᾶλλον μιὰ ἀτυχὴς ἔκφραση ποὺ ὁ κ. Μελᾶς δὲν τὴν πρόσεξε. Ἂν τὴν πρόσεχε δὲν θὰ τὴν ἄφηνε. Γιατὶ στερεῖται καὶ οὐσιαστικῆς σημασίας. 3) Ὁ Λαπαθιώτης, τύπος μελαγχολικὸς καὶ ἰδιότυπος, ηὐτοκτόνησε γιὰ λόγους οἰκονομικούς.

Σὲ συγχαίρω ΝΙΚΟ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ γιὰ τὴ διάσωσή σου ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς τῆς Κεφαλληνίας.

Κάλλιο, λοιπόν, ἀργὰ παρὰ ποτὲ ΝΙΚΟ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΕ. Χαίρω ποὺ πῆρα γράμμα σου ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ σιωπή. Σημείωσα ὅλες τὶς παρατηρήσεις σου. Νομίζω πὼς τὰ ἐξώφυλλα τοῦ Ντίμι εἶναι πολὺ καλά.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ.

Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΙΔΗΣ (Δῶρος Ἄνθης) μοῦ γράφει: «Μετὰ λύπης μου ἀναφέρω ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Νίκου Ταμπούρη «Ὁ Μυστρᾶς» εἶναι ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαν συλλογήν μου «Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ Ἥλιου». Περιμένω τὴν ἀπάντηση τοῦ καταγγελλομένου.

Β. Σαμπᾶ: Τὸ σκίτσο σου ἔχει σταλῆ ἀπὸ καιρὸ στὸ τυπογραφεῖο. Ἴσως δὲν ἦρθε ἡ σειρά του. Οἱ ἀγγελίες σου δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχουν δημοσιευθῆ ἄν, φυσικά, τὶς ἐπῆρα. Βέβαια ἐπῆρα δικές σου ἀγγελίες. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν εἶναι αὐτὲς τῆς 19)8)53 ἢ ὄχι. Πάντως ἂν τὶς ἔστειλες στὶς 19)8)53 καὶ τὶς ἐπῆρα μετὰ 5 - 6 ἡμέρες δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ δημοσιευθοῦν στὸ φύλλο τῆς 1)9)53.

ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ: Σὲ βεβαιῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾶς. Καὶ ἂν μαντεύω τί θέλεις νὰ πῆς σὲ τί θὰ σὲ ὠφελήση; Βέβαια θὰ ἦταν καλὸ νὰ ξέρης τί μαθήματα θὰ ἐξετασθοῦν κατὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις. Σοῦ λέω λοιπόν: Στὶς περισσότερες σχολές: Βάσις: Ἔκθεσις ἰδεῶν, ἀρχαῖα, ἱστορία. Στὶς μαθηματικὲς σχολές: Μαθηματικὰ καὶ φυσική.

ΝΙΚΗΤΑΝ ΒΛΑΧΟΝ (Φιλιαδᾶν Δομοκοῦ): Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον δὲν διεξάγονται εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ φοιτήσουν ἐγγράφονται εἰς τὰ ἀνάλογα τμήματα (Φωνητικῆς, Μελοδραματικῆς μουσικῆς, ἐκμαθήσεως μουσικῶν ὀργάνων κλπ.) Τὰ δίδακτρα ὁρίζονται μηνιαίως. Εἰς τὰ διάφορα τμήματα τοῦ Ὠδείου ἔχει ἀρχίσει ἡ διδασκαλία. Οἱ ὧρες τῶν μαθημάτων εἶναι 2 ἡμερησίως καὶ κανονίζονται ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἀναλόγως τῶν ἀσχολιῶν των.

Γ. ΚΟΝΙΔΗ. Διαβίβασα τὸ γράμμα σου στὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν. Ἡ δημοσίευσή της φυσικὰ ἀποκλείεται.

Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΕΡΙΑΝΕ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορὰ τῶν 2000 δρχ. (67—64).

ΠΑΝΟ ΛΙΑΛΙΑΤΣΗ: Μὰ νομίζω πὼς καὶ δικά σου περιεσώθησαν ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ κάποιο ἐδημοσιεύθη. Ἔχω πάντα καλὴ γνώμη γιὰ τὰ γραπτά σου. Καὶ δὲν νομίζω πὼς γεννᾶται κανένα ζήτημα. Τώρα γίνεται ἡ διαλογὴ ἀπὸ τὴν Κριτικὸ μὲ τὴν προσωπικὴ δική μου ἐπίβλεψη.

Γιὰ νὰ πάρης Ν. ΛΑΣΗΘΙΩΤΑΚΗ τὸ δίπλωμα τοῦ ραδιοτηλεγραφητοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ πρέπει νὰ ἔχης ἀπολυτήριον Γυμνασίου καὶ νὰ φοιτήσης σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναγνωρισμένες ὑπὸ τοῦ Κράτους σχολές: «Πάλμερ», «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου» κ. . Ἀφοῦ λάβης τὸ πτυχίον τοῦ ραδιοτηλεγραφητοῦ θὰ δώσης ἐνώπιον ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορ. Ναυτιλίας ἐξετάσεις ὅπου θὰ πάρης τὸ δίπλωμα ραδιοτηλεγραφητοῦ Β' τάξεως. Ἀπαραίτητο εἶναι τὸ ναυτικὸ φυλλάδιο γιὰ νὰ ὑπηρετήσης σὲ ἐμπορικὸ πλοῖο.

Καλὰ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΓΕΡΟΠΑΠΑ. Θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ ἔχω τακτικὰ γράμμα σου.

ΕΥΘΥΜΙΕ ΜΠΑΜΠΑΛΗ: Δὲν προκήρυξα ἐγὼ κανένα διαγωνισμὸ μὲ «ὁδηγίες καλῆς συμπεριφορᾶς». Δὲν τὸ ξέρω οὔτε τὸ συνιστῶ τὸ βιβλίο. Δὲν ζητῶ χρήματα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς Διευθύνσεως. Ζητῶ χρήματα γιὰ ὅσες θὰ ἀλλαγοῦν. Οἱ δυὸ χιλιάδες εἶναι ἐλάχιστο ποσὸ γιὰ τὴν φασαρία ποὺ γίνεται γιὰ τὴν ἀλλαγή.

Πῆρα καὶ διαβίβασα στὴ Διεκπεραίωση τὶς ἐπιστολὲς τῶν φίλων μου: Χρήστου Βλάση (*), Μενελάου Νικέλλη, Λεωνίδα Κοντονάση (* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐν τάξει ἡ συνδρομή), Νικ. Καραγιάννη (* Εὐχαριστῶ), Ἰωάννου Σαχινίδη, Σωκράτη Τραχανῆ, Ἰωάννη Χουλιάρα, Θ. Τζιοβάρα (* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια) Μαίρης Σταματιάδου, Εὐθυμίου Χειλίδη καὶ Ἰωάννη Χειλίδη (* Εὐχαριστῶ), Παναγιώτη Παλάσση (*), Δημ. Βασδέκη, Ἀπ. Κων. Παπαγεωργίου (Ἐν τάξει Λάμπρο Ντότσια), Γεωργίου Σαουλίδη (Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅλα), Δ. Σφυρῆ Εἰρήνης Κρασαδάκη (* Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο σου γράμμα ποὺ πραγματικὰ μὲ συνεκίνησε), Βασ. Καπαγερίδη, Νικ. Τσιπουρίδη, Εὐαγγέλου Σιακαβέλα (*), Ἀντ. Μαρκουλάκη (*), Κων. Ντέμπου, Χρ. Καρανάσιου, Ἀνδρέα Μανώλη, Νικ. Δημάγγελου (*), Διογένη Μαντρατζῆ, Εὐαγγέλου Νικολάου (γιὰ τοὺς συμμοριοπλήκτους ἡ συνδρομὴ εἶναι μόνο 10.000), Δ. Σταμέλου, Γεωργίου Γάρδου (σὲ χρέωσα μὲ 2000 δρχ.), Νέστωρα Ροδίου (*), Ἀποστόλου Ἀρχοντίδη, Φωτεινῆς Βασιλοπούλου (*), Παν. Ε. Καβαρνοῦ καὶ Γεωργίου Ε. Μανωλάκη (*), Ἐλευθ. Ἀναστασιάδη (*), Γιώργου Θεοδοσίου (* Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ ὡς συνδρομητοῦ τοῦ Βασιλείου Παπαδημητρίου), Ρένας Ἠλιοῦ (*), Νικ. Χατζηϊωαννίδη (*), Χρήστου Μπαλιάκου (*).

Πῆρα τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μου: Βασιλείου Παπαδάκη, Μίμη Βεργήλη, Θεοδ. Παπαδόπουλου, Ἀντ. Θεοφιλάκου, Ναπ. Σαΐνη, Ἀνδρ. Παπαλαζάρου, Κώστα Μποσινάκη, Ντίνου Μελισσινοῦ, Ἄλκη Χαρούμενου, Γεωργίου Σπ. Μπαρμπεροπούλου Γιώργη Τσάλιου, Μικροῦ Βοσκοῦ, Δάφνης τοῦ Εὐρώτα, Νίκου Γιούλη, Νίκου Κυριακοπούλου, Ι. Φ. Χατζοπούλου, Ἀθ. Νικ. Ἀθανασοπούλου, Κων. Φουλίδη, Ἰωάννη Νασούλα, Κων. Κανάτα, Κλεάνθη Ρόρρη, Καίτης Δαμιανάκη, Ἀθ. Παλιούρα, Γεωργίου Σαουλίδη, Πάνου Ἀσιναίου, Δημ. Μέριανου Πάνου Παπατσώρη, Γεωργίου Τσάλιου, Οὐρανοκατέβατου (λὲς πεννομαχίες, ἀλλ' ἐγὼ τὶς πῆρα καὶ μὲ τὸ δίκιο μου νομίζω, γιὰ συνεργασία, μιὰ καὶ δὲν τὶς συνώδευες καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμο), Θ. Σωνίτη, Δημ. Κ. Σφυρῆ, Ἰωάννη Λιόντου, Νίκου Καλοῦ, Γεωργίου Χωριωτάκη, Φώτη Κομπορόζου, Ἰωάννη Μ. Τσάκωνα, Β. Ἰωσηφίδη, Ζαχαρία Τσιρπανλῆ, Νίκου Γιαννούλη (σὲ συγχαίρω εἰλικρινὰ γιὰ ὅλη αὐτὴν τὴν παραγωγή σου. Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶς πὼς γιὰ νὰ τὰ διαβάσω μόνο χρειάζομαι ὧρες. Ἐπίσης σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀφιερώνεις. Πρέπει νὰ διορθώσω μιὰ ἀνακρίβεια: Δὲν καταγομαι ἀπὸ τὴν Πεσσάδα ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ἀσπρογέρακα τῆς Κεφαλληνίας), Γεωργίου Ἀραβανῆ, Χρυσ. Παπαθανασίου, Σαρδελοουρᾶς, Δημ. Παναγιωτίδη, Νίκου Ταμπούρη, Μικρῆς Ποιήτριας, Μάϊκελ, Γεωργίου Γερασιμάτου, Γεωργίου Ι. Τσάλιου, Παν. Νικ. Ζάννη, Θεοδ. Θ. Μοσχοπούλου, Νίκου Σαλονικιοῦ (μετάφραση), Κώστα Θανοπούλου, Πασχάλη Γκουντιάκα, Νίκου Εὐθ. Ταμπούρη καὶ Π. Μητράκα.

Πῆρα τὶς Σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μου: Σωτηρίου Καραβασίλη, Νίκου Βερίτη, Γ. Γεωργιάδη, Δημητρίου Θεοδώρου, Ρίκι - Ρίκι - Ταῦλι, Γεωργίου Ταρασίδη, Γεωργίου Σαουλίδη, Ἰωάννη Λιόντου, Ἀγγέλου Ἀλεβίζου, Ἀγγέλου Δόξα, Κων. Γίτσα, Νίκου Γιαννούλη, Νικ. Ἰωάν. Σηφάκη, Παν. Ζάννη, Σεραφεὶμ Παπαγεωργίου.

Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες τῶν φίλων μου: Β. Γεωργοπούλου, Α. Π., Φωτιάδη (δὲν χρειάζονται λεπτά). Κλεάρχου, Κλεάνθη Μαρκούση, Δ. Κ.

Πῆρα τὰ σκίτσα τῶν φίλων μου: Καμπαλλέρο (καλό), Γεωργίου Γεωργιάδη (καλὸ ἀλλὰ ἀκατάλληλο), Νίκου Βερίτη (καλούτσικα), Νίκου Γιαννούλη (καλούτσικα), Ν. Ραμπαγᾶ (ὄχι ὅλα ὅσο τὰ ἤθελα καλά), Σωτηρίου Καραβασίλη (καλούτσικα), Νικηφόρου Μπενέκου (καλά, πολὺ καλά. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ γίνουν σκίτσα ὅπως εἶναι μὲ μολύβι), Γιώργου Καραβάνη, Σαρδελοουρᾶς, Μάϊκελ, Νίκου Γιαννούλη, Π. Ζάννη (καλό), Παν. Δελημήτσου (καλούτσικα), Νίκου Σαλονικιοῦ (καλά), Ἀετιδέως (καλούτσικα), Ν. Σ. Ντότσια (καλά).

Πῆρα τὰ «Γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μου: Χαριλάου Γεωργίου Γκούντου, Γεωργίου Γεωργιάδη, Κώστα Χρ. Μποσινάκη, Ἀθ. Νικ. Παπαθανασοπούλου, Κων. Κανάτα, Σωτηρίου Καραβασίλη, Ρίκι - Ρίκι - Ταῦλι, Γεωργίου Σαουλίδη, Φώτη Στυλιανοπούλου, Γεωργίου Τρυφ. Πανουσοπούλου Παν. Ζάννη.

Πῆρα τὶς ἐπιταγὲς τῶν φίλων μου: Ἀγησιλάου Παπαοικονόμου, Γεωργίου Παρασκευαΐδη, Μαρίας Σταματιάδου, Κων. Κωνσταντινίδη, Ἰωάννη Πασσαγιάννη, Εὐαγγέλου Μαγκανιάρη καὶ Ἐμμ. Τσιτωνάκη.

ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΒΑΝΗ: Δὲν εἶναι ἄσχημα τὰ σκίτσα σου στὸ χαρτὶ ποὺ τὰ σχεδιάζεις. Τὸ μελάνι τὸ πιὸ κατάλληλο.

Διαβίβασα ΦΥΓΑΛΕΙΩΤΗ τὸ γράμμα σου στὸ Γιατρό. Μόλις πάρω τὴν ἀπάντησή του θὰ σοῦ τὴν ἀνακοινώσω ἀπὸ τὴν ἴδια αὐτὴ στήλη.

Δ. Κ. ΣΦΥΡΗ: Πιστεύω καὶ ὑποστηρίζω ὅτι οἱ κατάρες δὲν πιάνουν! Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἀναφέρεις δὲν εἶναι, βέβαια, ἐξακριβωμένο· τὸ ἔχεις ἀκουστὰ καὶ πάντοτε σ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει καὶ δόση ὑπερβολῆς. Ὕστερα δὲν μποροῦμε νὰ ἀποκλείσουμε τὶς συμπτώσεις. Ἐξήγησα καὶ ἄλλοτε, ἐξηγῶ καὶ σήμερα ὅτι ἕνας κακός, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ξυλίζει τὸν πατέρα του, γίνεται μισητός, κακότροπος, ἀπρόσεκτος καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ ὑποστῆ ἕνα ἀτύχημα. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ γίνεται ἐντολοδόχος καὶ ἐκτελεστὴς τῆς κατάρας εἴτε αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν πατέρα εἴτε ὄχι. Τὸ «Αἱ εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων» πρέπει νὰ ἑρμηνευθῆ ἀπὸ τὴν συμβολική του μορφή. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κάνει τὸ καλὸ καὶ ἐπισύρει τὶς εὐχὲς τῶν γονέων του δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προκόβη. Κι' ἕνας κακός, ποὺ ἀπὸ τὴν κακία του ἐπισύρει τὴν κατάρα τῶν γονέων του, δὲν μπορεῖ πουθενὰ νὰ προκόψη.

Πρῶτα - πρῶτα ΘΟΔΩΡΕ ΣΩΝΙΤΗ εἶχα γράψει σὲ πρωϊνὴ ἐφημερίδα τὴν κριτικὴ γιὰ τὸ βιβλίο σου καὶ δὲν ξέχασα νὰ ἀναφέρω τὴν πρώτη μας γνωριμία. Ἐλπίζω νὰ τὸ διάβασες. Ἂν ὄχι, φρόντισε νὰ τὸ βρῆς. Δημοσιεύτηκε στὶς 9)9)53. Ἐν τάξει τὸ ζήτημα τοῦ συνδρομητοῦ. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «Κριτικοῦ» σοῦ ἀπαντῶ μόνο: «Ἡ ἀντικειμενικὴ κρίση δὲν εἶναι πάντα εὔκολη. Ἄλλος κρίνει ἔτσι καὶ ἄλλος κρίνει ἀλλιῶς. Ὅλα εἶναι ὑποκειμενικά. Ἔδωσα πάντως τὸ γράμμα σου νὰ διαβαστῆ ἀπὸ τὴν «Κριτικό».

Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξηγήσω ΔΗΜΗΤΡΗ ΛΑΖΙΝΕ γιατί ἐρωτήσεις γιὰ τὴν στήλη «Μὲ ρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ», τὶς ἔστειλες μὲ συστημένο γράμμα. Ὁ φάκελλος δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο μέσα. Μήπως εἶχε τίποτα καὶ χάθηκε;

ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ: Δὲν τὰ ξέρω ὅλα αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ γράφεις· θὰ παρακαλέσω ὅμως ἕνα εἰδικὸ νὰ γράψη πῶς μπορεῖ νὰ γίνη ἕνα μικρὸ ραδιόφωνο.

Εὔχομαι περαστικὰ στὸν καλό σου πατέρα ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΕ. Τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ τακτοποιηθῆ.

ΦΩΤΗ ΚΟΜΠΟΡΟΖΟ: Τὸ θέμα ποὺ ἀνακινεῖς μὲ τὸ γράμμα σου χρειάζεται μεγάλη ἀνάπτυξη. Καὶ ἐλπίζω νὰ μπορέσω γρήγορα νὰ γράψω σχετικά.

Σ' εὐχαριστῶ ΣΙΜΟ ΤΣΙΛΙΚΑ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

ΖΩΓΡΑΦΟ ΡΕΝΟΥΑΡ: Λυπᾶμαι πολὺ ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἀγγελία σου. Μπορεῖς νὰ κατηγορήσης ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ μεταχειριστῆς — ἕνας κι' ἐσὺ καλλιτέχνης — τέτοιες φράσεις. Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσης ἀγγελίες ἀξίας 10.000 δραχμῶν καὶ νὰ ἀναφέρης μόνο πὼς ἔχουν προπληρωθῆ μὲ τὴν ἔνδειξη 67—56. Μπορεῖς νὰ κάμης τὴν ἐπίθεσή σου ἀλλά... νὰ τὴν ἀπαλλάξης ἀπὸ φράσεις ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὶς μεταχειρίζεται ἕνας νέος σὰν καὶ σένα. Ξέρεις δὲ πόση ἐκτίμηση τρέφω γιὰ τὸ ταλέντο σου καὶ τὸ ἦθος σου. Γι' αὐτὸ μάλιστα δοκίμασα καὶ τόση ἔκπληξη.

Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ εἶναι ὅτι «ἂν ἐπῆρα τὶς ἀγγελίες σου, τὶς δημοσίευσα».

Εὐχαριστῶ ΦΩΤΗ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΕ γιὰ τὴν προαιρετική σου εἰσφορὰ (67—68).

Χαίρω ἰδιαιτέρως ΖΟΡΟ ποὺ πέρασες τόσο καλὰ στὴν κατασκήνωση.

Διαβίβασα, ΑΓΓΕΛΕ ΔΟΞΑ, τὸ σημείωμά σου στὸν συνεργάτη μας τοῦ Σκακιοῦ. Ἔλαβα, ὅπως θυμᾶμαι ἀρκετὰ μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἄγγελος Δόξας καὶ σοῦ ἀπάντησα. Δὲν βρῆκα ὅμως οὔτε δήλωση οὔτε χρήματα γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου. Πάντως ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμό σου καὶ σὲ χρεώνω μὲ 2.000 δρχ.

Μόλις ἔχω, ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗ, πληροφορία γιὰ τὴ Σχολὴ Κερκύρας, θὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Κανονικά, ἔπρεπε νὰ εἶχες πληρώσει τὴν συνδρομή σου Ι. ΤΣΑΚΩΝΑ. Ὅταν θέλης, καὶ ἀμέσως, ἐὰν φυσικὰ εἶναι εὔκολο, μπορεῖς νὰ τὴν στείλης μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ ἢ συστημένο γράμμα.

Τὴν γνώμη τοῦ Περιοδικοῦ γιὰ τὴν συνεργασία σου, ΖΑΧΑΡΙΑ Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΛΗ, θὰ τὴν πάρης ἀπὸ τὴν Κριτικό.

⁂ Πῆρα μὲ ἰδιαίτερη χαρά, ΦΩΤΗ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΟΥΛΙΜΗ, τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὰ Τζαννάτα τῆς Κεφαλλωνιᾶς ποὺ κι' αὐτὰ καθὼς μαθαίνω δέχτηκαν τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ἀπὸ τοὺς σεισμούς. Σὲ εἶχα πραγματικὰ στὸ μυαλό μου καὶ ζητοῦσα πάντα πληροφορίες γιὰ σένα. Μὴ λησμονᾶς πὼς στὴν ἴδια περιφέρεια τῆς Κεφαλλωνιᾶς εἶδα κι' ἐγὼ τὸ φῶς πρὸ 50 περίπου χρόνων. 8 χρόνων παιδί, δοκίμασα τὴν λαχτάρα ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 'Ιανουαρίου τοῦ 1912 καὶ εἶδα τὰ σπίτια μας, τὰ σχολεῖα μας νὰ σωριάζωνται σ' ἐρείπια. Θρηνήσαμε καὶ τότε θύματα. 'Αλλὰ βγήκαμε καὶ τότε νικηταὶ ἀπὸ τὴν δοκιμασία, ὅπως εἶμαι βέβαιος θὰ βγῆτε καὶ σεῖς.

⁂ ΝΙΚΟ ΑΥΓΙΝΕ: Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν συνοδεύεις μὲ χρήματα τὶς ἀγγελίες σου. Οὔτε μοῦ δίνεις τὴν παραμικρὴ πληροφορία γι' αὐτό! Τί θὰ γίνῃ; Τὶς δημοσιεύω κι' αὐτὴ τὴ φορά.

⁂ ΒΑΝΑ: Συνήθως τὰ ταχυδρομικὰ πληρώνονται. Δὲν χάλασε ὅμως ὁ κόσμος. Πάντως σ' εὐχαριστῶ. ποὺ μοῦ ἔστειλες αὐτὸ τὸ τόσο ὡραῖο γράμμα σου. Σὲ βεβαιῶ μὲ γέμισε χαρὰ καὶ νόμιζα πὼς βρίσκομαι κι' ἐγὼ μαζί σου καὶ μὲ τὸν ἀδελφό σου στὰ 'Αρτινὰ βουνά. Λυπήθηκα, φυσικά, γιὰ τὰ ἄλλα ποὺ μοῦ γράφεις. Θέλω νὰ τὰ παίρνω ὅλα ἀθῶα καὶ παιδιάστικα. Πάντως θὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Δὲν ἦταν φυσικὰ ἀνάγκη νὰ μοῦ γράψης ὅσα μοῦ ἔγραψες. Μὴν ἀνησυχῆς. Ξέρω πάντα μὲ ποιοὺς ἔχω νὰ κάμω! Σπάνια γελιέμαι. Καὶ γιὰ σένα ἔχω σχηματίσει τὴν πιὸ καλὴ γνώμη.

⁂ Δημοσιεύω ἐδῶ ΜΙΚΡΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ, ὁλόκληρο τὸ γράμμα σου: «Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ διαγωνισμοῦ «"Αν σᾶς ἀρέσῃ», ποὺ κηρύχτηκε πρὸ καιροῦ, θἄθελα νὰ γράψω καὶ ἐγὼ λίγα λόγια. Φυσικὰ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ. 'Εμένα μ' ἀρέσουν ὅλες οἱ εἰκόνες καὶ σὰν ἔμπνευση καὶ σὰν ἐκτέλεση. Πρῶτα - πρῶτα, ὅλα τὰ θέματα εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ ζωή. Δὲν ἔχουν ἐπάνω τους τίποτε τὸ μοντέρνο, τὸ «Δυτικό». Καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς αὐτὰ ἀρέσουν στοὺς περισσότερους καὶ ἰδιαιτέρως σὲ μᾶς τὰ ξενιτεμένα 'Ελληνόπουλα. Μὲ τὶς ζωντανὲς αὐτὲς εἰκόνες θυμόμαστε τὴν ὡραία χωριάτικη ζωὴ ποὺ περάσαμε πρὸ τοῦ πολέμου. Καὶ μήπως μόνο σὲ μᾶς; "Ας ἀνοίξουμε μιὰ παρένθεση καὶ ἂς μιλήσουμε ξεφεύγοντας βέβαια ἀπὸ τὸ θέμα γιὰ τὴν λογοτεχνία καὶ ποίηση. Πόσο καὶ πόσο δοξάστηκε ὁ Παπαδιαμάντης ποὺ μὲ τόση χάρη «ζωγράφησε» τὴν γραφικὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου του νησιοῦ, τῆς Σκιάθου; Καὶ μήπως ὁ Μωραϊτίδης, ἡ Δέλτα, ὁ Καμπούρογλου, ὁ μεγάλος μας Παλαμᾶς, ὁ Κρυστάλλης, στὰ γεμᾶτα πόνο ἀπ' τὸ φαρμάκι τῆς ξενιτειᾶς, τραγούδια του; Κλείνουμε... Χρονικὸ μήπως δὲν ἄφησε ὁ πίνακας «Τὰ πρῶτα βήματα» τοῦ Λύτρα; Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ ἔνοιωσαν τί συγκινεῖ τὸν "Ελληνα. Καὶ ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, τί νὰ πῶ; Μὲ καταγοητεύουν. 'Απαλὰ ἀλλὰ τόσο ζωντανά! "Ισως θὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶναι «σκοτωμένα». "Οχι, χίλιες φορὲς ὄχι. Θὰ ἔχῃ μεγάλο ἄδικο. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀρέσουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χτυπητά, τὰ φανταχτερὰ χρώματα ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ θὰ χάσουν τὴν ἀξία τους. 'Ενῶ αὐτὰ μὲ τὴν κρυφή τους γοητεία καὶ τώρα καὶ πάντα θὰ μᾶς ἀρέσουν. Μήπως ἔχω ἄδικο;

⁂ ΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙΚΙΕ: Μέσα στὸ γράμμα σου δὲν ὑπῆρχαν χρήματα. Ξέχασα νὰ σοῦ γράψω ἀκόμη πὼς δὲν πῆρα οὔτε τὴν ἐπιταγὴ ποὺ μοῦ ἔγραφες τὴν ἄλλη φορά. Δὲν ρωτᾶς στὸ ταχυδρομεῖο; Μία αἴτηση μὲ τὴν ἀπόδειξη θὰ μᾶς δείξῃ τί ἔγινε! Σὲ χρεώνω μὲ τὰ παλιὰ καὶ μὲ τὰ σημερινά.

⁂ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΦΛΟΓΑ: Γιὰ λόγους ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὁ ἔρανος νὰ γίνῃ μεταξὺ τῶν μελῶν σας. Μὴ μοῦ ζητήσετε τὸ γιατί.

⁂ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΔΕΛΗΜΗΤΣΟ: 'Απὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς δὲν ἔχεις παρὰ νὰ παρακολουθῆς τὴν στήλην τῆς Κριτικοῦ. "Οσο γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἀντιγραφῶν δὲν φθάνουμε στὴ λύση τοῦ προβλήματος παρὰ μόνο μὲ συγκεκριμένες καταγγελίες.

⁂ Δὲν θέλω νὰ σὲ κακοκαρδίσω ΠΑΝ. ΖΑΝΝΗ, ἀλλὰ σὲ ἐρωτῶ: Εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες πράγματα ποὺ προκαλοῦν τὸ γέλιο, ὅσο καὶ νὰ στηρίζωνται σὲ λογοπαίγνια; Διάβασέ τα καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι, ἐδῶ:

— Τί ἐργασία κάνει ὁ μηρός;
— Γράφει ποιήματα!...
— Θὰ πᾶμε ἐκδρομή;
— 'Αδύνατον!
— Δός του τροφὴ νὰ δυναμώσῃ.

"Ας τὰ διαβάσουν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἂς μοῦ ποῦν τὴ γνώμη τους.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΡΟΖ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο καὶ εὐγενικὸ γράμμα σου. Δίνε τὸ περιοδικὸ στὰ παιδιὰ νὰ τὸ διαβάζουν.

⁂ 'Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΟΥΤΣΟΣ μοῦ γράφει ὅτι ὁ «Αἰώνιος μαθητής» εἶναι δικός του, τὸν ἔγραψε αὐτὸς καὶ καλεῖ τὸν Νῖκο Αὐγινὸν νὰ δώσῃ περισσότερα καὶ συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὴν καταγγελία του.

⁂ Διάβασα τὸ γράμμα σου ΘΟΔΟΣΗ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΕ καὶ μὲ λύπη ἔμαθα πὼς καὶ οἱ ἀνδριάντες τοῦ 'Ηλ. Μηνιάτη καὶ τοῦ Πετρίτση βρίσκονται πεσμένοι θύματα καὶ αὐτοὶ τῶν σεισμῶν. Θάρρος. Θάρρος. Νοιώθω τὸν πόνο σας. Νοιώθω τὴν ἀπόγνωση τοῦ λαοῦ. "Ας ἐργασθοῦμε ὅμως ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση.

⁂ 'Η καταγγελία τοῦ Ι. Κορίδη ἔγινε καὶ περιμένω ΑΕΤΙΔΕΑ τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου.

⁂ Μοῦ γράφεις ΚΥΡΙΑΚΟ ΔΕΡΜΕΤΖΙΔΗ: «Νοιώθω ἰδιαίτερη χαρὰ ὅταν διαβάζω τὸ περιοδικόν. Σᾶς θεωρῶ μεγάλο δάσκαλο. "Ας εἶναι εὐλογημένοι αὐτοὶ ποὺ σκέφθηκαν νὰ τὸ ἐκδώσουν».

⁂ Κάθε φύλλο ΓΙΩΡΓΟ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ τιμᾶται 2.000 δραχμές. Σὲ παρακαλῶ ἄλλη φορὰ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ ἐξυπηρετῶ, γράφε μου χωριστὰ τὰ διάφορα θέματα.

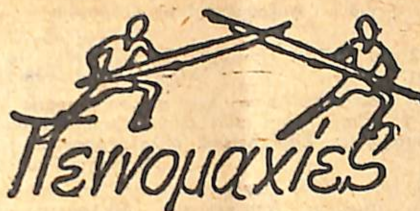
⁂ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Γιὰ τὶς πεννομαχίες δὲν χρειάζεται ἡ ἀποστολὴ χρημάτων. Τὶς 1000 δραχμὲς τὶς θεωρῶ πλέον ὡς προαιρετικὴ εἰσφορά. Οἱ ἐρωτήσεις σου δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη — ἂν θυμᾶμαι καλὰ — γιατὶ ἦταν γραμμένες στὸ ἴδιο χαρτὶ μὲ ἄλλα θέματα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὶς ξεχωρίσω γιὰ νὰ τὶς βάλω στὸ φάκελλο «Μὲ ἐρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ».

⁂ ΠΙΝΟΚΙΟ: 'Εσὺ μὲν καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ ἔστειλες τὴν καταγγελία καὶ τὴν πῆρα ὑπ' ὄψη μου. Δὲν τὴν δημοσιεύω: πρῶτα γιατὶ πέρασε ἀπὸ τότε πολὺς καιρὸς καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε τὸ ἀδίκημα... παραγράφηκε. Δεύτερο καὶ σπουδαιότερο, ἡ πατρίδα του καταστράφηκε. Τί νὰ τοῦ πῶ τώρα σ' αὐτὴ τὴ συμφορά; "Ας τὸ λησμονήσουμε. Νομίζω πὼς συμφωνεῖς καὶ σύ! Γιὰ τὸ γράμμα σου, τὸ τόσο ὡραῖο, σ' εὐχαριστῶ. Σὲ συγχαίρω γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις.

⁂ Στὴν Σχολὴ 'Εφέδρων 'Αξιωματικῶν Κερκύρας, ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗ, οἱ στρατεύσιμοι τῶν διαφόρων κλάσεων οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπιλεγῆ ἀπὸ τὰ Σ.Ε.Ο. ὡς ἔφεδροι ἀνθυπολοχαγοί. 'Ιδιῶται δὲν γίνονται δεκτοί. 'Η Σχολὴ 'Υπαξιωματικῶν Πατρῶν μετεφέρθη εἰς τὴν Σῦρον. Σ' αὐτὴν μποροῦν νὰ φοιτήσουν καὶ ἰδιῶται ἡλικίας 18 - 21 ἐτῶν οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ καὶ ἄνω. 'Εφέτος ἡ Σχολὴ 'Υπαξιωματικῶν προσέλαβε 400 νέους ὑπαξιωματικούς. Δὲν γίνονται διαγωνισμοὶ ἀλλὰ διεξάγεται ἐπιλογὴ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἐκ τῶν ὁποίων οἱ συγκεντρώνοντες, κατὰ τὴν γνώμην τῶν 'Αξιωματικῶν 'Εξεταστῶν, τὰ προσόντα ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ, εἰσάγονται στὴ Σχολή.

⁂ Νομίζω πὼς τὸ πῆρα, ΛΑΜΠΡΟ ΝΤΟΤΣΙΑ. Καὶ σοῦ ἀπάντησα. "Ετσι δὲν εἶναι;

⁂ 'Απάντησα σὲ ὅλα τὰ γράμματα ποὺ εἶχα στὰ χέρια μου μέχρι καὶ τῆς 20 Σεπτεμβρίου.

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμὲς 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιῶν 100 δραχμὲς ἡ λέξη).

1419. (Χ.Χ.) Διάφορες ἀσχολίες, συλλογικὲς καὶ μή, μ' ἀνάγκασαν νὰ βρεθῶ τόσο καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὶς τόσο ἀγαπημένες αὐτὲς στῆλες. 'Ελπίζω ὅμως ὅτι ἀπὸ σήμερα κι' ὕστερα θὰ βρίσκω ἔστω καὶ λίγο χρόνο νὰ τὸν διαθέσω γιὰ νἄρχωμαι σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς τόσο καλοὺς φίλους τῆς στήλης αὐτῆς.
Φάρος 'Αρετῆς
(Πρόεδρος «'Ελικῶνος»)

1420. Σκέψεις, ἰδέες καὶ πεῖρα πολυετὴς μπῆκαν κάτω καὶ ἔβαλαν τὰ θεμέλια γιὰ τὴν καινούργια δράση τοῦ «'Ελικῶνα». Καινούργια πρωτότυπη ἀποδοτικὴ ὀργάνωση ὑπόσχεται πολλά...
Φάρος 'Αρετῆς
(Πρόεδρος «'Ελικῶνος»)

1421. (67—52) "Εφθασα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο, ἄργησα ἔ; μὲ συγχωρεῖτε, μπράβο σας, χάλασε στὸν ἀέρα τὸ ἀεροπλάνο καὶ ταξίδευσα μὲς στὴν κοιλιὰ τοῦ καρχαρία, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ Πεννομαχοστήλη μὲ ἔβγαλε. Σᾶς στέλνω χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν θεῖο μου τὸν 'Ωνάση. "Οποιος θέλει νὰ πάη μαζί του ἀναλαμβάνω ἐγώ, μόνον ἂς μοῦ γράψη.
'Αριστοκράτης τοῦ 1960

1422. ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΟΜΑΧΟΣΤΗΛΗ: Καβάλλα σ' ἕναν μέρμηγκα γυρνῶ - γυρνῶ στοὺς δρόμους — γιὰ νὰ γνωρίσω καὶ ἀργὰ τοὺς πεννομάχους ὅλους. — Νά ὁ Μπούλης σέλει μέλλες — καὶ ὁ 'Εξάψαλμος στοῦ Φά, ἂχ τί τρέλλες — ὁ Σαλονικιὸς ὁ μέγας μασάει ποῦρο — καὶ ἡ 'Εδεσσαιοπούλα πασπαλάει μοῦρο. — Νά ὁ Γόης 'Αθηνῶν ποὺ μυρίζει Δαρβῖνο — καὶ ὁ Ρὶν - τὶν - τὶν παίζει μανδολῖνο — ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας ρητορεύει — καὶ τὸ Πουλὶ τῶν Γρεβενῶν τὰ μουσκεύει. — 'Η Ντολορές, ἂχ τί μοντέλλο — καὶ ὁ "Ικαρος μὲ ἀρκουδίστικο καπέλλο. — 'Η Ζηλιάρα στὰρ 'Ελλάδα — καὶ ὁ Βαρῶνος Χ κάνει καντάδα. — 'Ο 'Αρχαῖος μὲ ἕνα μανδύα — καὶ ὁ Τεμπέλης φωνάζει: «μὰ τὸν Δία». — 'Ο Αἰγιώτης ὑπαρξιστὴς — καὶ ὁ Θᾶνος 'Αθάνατος στοχαστής. — 'Ο Βουλγαροκτόνος κάνει τὴν πάπια — καὶ ὁ 'Αρχιπεννομάχος μὲ κάτι χάπια. (Συνεχίζεται).
'Αριστοκράτης τοῦ 1960

1423. Χαιρετῶ: 'Ελληνικὴ 'Ελπίδα, Γλυκειὰ Σπανιόλα, Ξανθὴ Μπουκλίτσα, Δάφνη τοῦ Εὐρώτα. 'Αλληλογραφεῖτε; Στέλνω ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν στὴν "Ατυχη Χαβανέζα.
'Αριστοκράτης τοῦ 1960

1424. Προσεχῶς νέες ἐκπλήξεις ἔχω καὶ σταθμὸ ραδιωφώνου, ἂχ αὐτὰ τὰ λεπτά, εἶμαι καὶ ποιητής, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνε, ζωγράφος ἄριστος σατυριστὴς μέγας, σκιτσογράφος κλπ.
'Αριστοκράτης τοῦ 1960

1425. (67—53) Κύριοι πεννομάχοι, σᾶς χαιρετῶ ὅλους φιλικά. 'Ιδίως δὲ τὴν "Αγνωστη 'Ελληνίδα, τὸ 'Αγρίμι τῆς Πάμπας, Παιδὶ τοῦ 'Αμβρακικοῦ.
Παιδὶ τῆς Μακεδονίας

1426. (67—54) "Ενα μωραΐτικο ἀντιχαιρετισμὸ στούς: 'Αριστ, 'Ολύμπιον, Ρολάνδο Κατσᾶνο (καλῶς ἤλθατε) Τροβαδοῦρον, Τσιγγανοπούλα, γράφω. Γειὰ - χαρὰ Λ. Ντὰ Βίντσι.
Δάφνη Εὐρώτα (ὀλάνθιστη)

1427. Θερμοαντιχαιρετῶ Τροβαδοῦρον. Χαιρετῶ Κρινάκι Αὐγῆς, Ν. Αὐγινό, Κ. Τριαντάφυλλο.
Δροσοσταλίδα (διαμαντένια)

1428. (67—55) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους. 'Ιδιαιτέρως Σαμοθρακιώτην, Γεωρβασπὰρ καὶ Προκομμένον Τεμπέλην.
Ρίκι - Ρίκι - Ταύλι
(ὁ (ἡ) Σμάρω)

1429. Μὲ βλέπετε ὅλοι, μπῆκα κι' ἐγὼ στὴν πεννομαχόστηλη. Εἶμαι ὁ θρυλικὸς Ρίκι - Ρίκι - Ταύλι. Φυλαχθῆτε!
Ρίκι - Ρίκι - Ταύλι

1430. (Χ.Χ.) Πολὺ μὲ ἱκανοποίησε, φίλη Ξανθομπουκλίτσα, ἡ πληροφορία σου 1208. Γειὰ χαρά.
Καμπαλλέρο

1431. Τί μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ σένα, 1298; «Σπαγγοραμμένος ἄνθρωπος» δὲν εἶσαι; Τί ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ τὰ λόγια σου; Πάψε, λοιπόν, νὰ μὴ σοῦ κόψω τὰ σπάγγια σου καὶ διαλύσης, φουκαριάρη!
Καμπαλλέρο

1432. (67—63) Θερμοαντιχαιρετῶ "Ατυχη Χαβανέζα, Πάνθηρ, ἀλληλογραφοῦμε; Πρωτογράψε μέσῳ περιοδικοῦ.
Δὸν Ζουὰν

1433. Κουκουναροθρεμμένε, ἔχω ἑτοιμάσει καὶ ἕνα μαντῆλι γιὰ...
Δὸν Ζουὰν

1434. Ν. Ντὰ Βίντσι = Ζωγράφος τέλειος. 'Ιπτάμ. Θεσσαλὸς = Πετάμενος. Νικολάκης Σαλον. = Παπαρδέλας. 'Εξάψαλμος - Ντολορὲς = Τί ζευγάρι ταιριαστό.
Δὸν Ζουὰν

1435. (67—62) ΚΗΠΟΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ. 'Εστιατόριον - 'Αναψυκτήριον. 'Ορχήστρα τοῦ ξεβιδωμένου Ν. ντὰ Βίντσι. Τραγούδι: ἡ ὑψίφωνος "Αγνωστη 'Ελληνίδα. 'Η κυρία Λ. Ντὰ Βίντσι. 'Ο ὑψίφωνος Λεονάρδος Ντὰ Βίντσι. 'Η Γλυκειὰ Σπανιόλα καὶ διάφοροι ἄλλοι οἵτινες ἀνήκουν εἰς τὸ τμῆμα τῶν ὑπαρξιστῶν τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς εἶναι ὁ παλίμβουλος Λ. Ντὰ Βίντσι, ὅστις εἶναι καὶ ἐκ Θεοῦ θεότρελλος. 'Η μορφὴ δὲ τὴν ὁποίαν παρουσιάζει εἶναι φρικώδης. Μὲ μισὴ γενειάδα καὶ πολλὰ ἄλλα γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἔτρωγε 4 ὧρες καὶ 12΄΄ λέγοντάς τα. Διὰ τοῦτο περιορίζομαι νὰ τὰ ἀναφέρω εἰς ἑπόμενον τεῦχος. 'Επάνω του ου ου τοῦ κουτσόβλαχου.
Παιδὶ τῆς Μακεδονίας

1436. (67—61) Παιδὶ τοῦ 'Αμβρακικοῦ (1152) τί ψέλνεις βρὲ παιδί μου; Ντολορὲς (1200) εὐχαριστῶ. Δὸν Ζουὰν (1194) ἔγραψα μέσῳ περιοδικοῦ. Τρελλὴ Μπαλλαρίνα, στὴν "Αρτα; Κοροϊδευόμαστε ἐδῶ πέρα;
Μίλτον Ντρέϊκ

1437. Θερμοχαιρετῶ Κόκινο Φίδι, Βαρῶνο Χ, Μαῦρο Πειρατή, "Ατυχη Χαβανέζα, "Αγνωστη 'Ελληνίδα καὶ Εὐζωνοπούλα.
Μίλτον Ντρέϊκ
(.... ἄνθρωπος μὲ τὴν... κουκούλα)

1437α (67—60) Κατερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ζητῶ ἀπ' ὅλους τὴν ψῆφον ἥτις θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Σαλονικιοῦ. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐξουδετερώσωμεν τοὺς σαχλαμαροῦντας Ν. Σαλονικιό, Λ. Ντὰ Βίντσι, Βαρῶνον Χ, Ρὶν-τὶν-τίν, 'Εξάψαλμον καὶ Τροβαδοῦρο.
'Υποψήφιος Βουλευτὴς

1438. Βαρῶνε Χ, τὰ λόγια σου λίγα καὶ ἡ γλῶσσα σου κοντὴ γιατὶ θὰ σὲ τσακίσω. Τὰ κορίτσια νὰ τὰ σέβεσαι.
Πεννοθραύστης

1439. Βαρῶνε Χ ἀληλογραφοῦμε; Γράψε: Κ. Κ. Φιλιντοράκην, Πῆτερ "Ακλαντ 28, Ρόδος.
'Υποψήφιος Βουλευτὴς
(Δωδεκανήσου)

1440. (67—68) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση

τοῦ περιοδικοῦ χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἰδιαιτέρως Θρακιώτη, Ζηλιάρα, Λ. Ντὰ Βίντσι, Δυὸ Ἀδελφάκια κ. ἄ. Λ. Ντὰ Βίντσι, ἀληλογραφοῦμε; Συμφωνῶ Ναύτη τῆς Ξηρᾶς (990).

Φώτης Στυλιανόπουλος

1441. Χά! χά! χά! Χαριτωμένη Ντολορὲς ποὺ στὰ χλωρὰ κλαδιὰ γλυκειὰ φωνὴ ἐκεῖ ὑψώνεις — καὶ ὅλους τοὺς πεννομάχους, ὅλους, μὰ ὅλους τοὺς... στραβώνεις. — Πρόσεξε μὴν κάνης μπάμμ!

Φώτης Στυλιανόπουλος

1442. (67—69) Τὸν εἶδα τὸν Ἐξάψαλμο — τρεχᾶτος νὰ πηγαίνη — στὸ αὐτοκίνητο νὰ μπαίνη — ποὺ πάει στὸ Δαφνί. Ζορὸ

1443. Μ. Πειρατή, θυμᾶσαι τί ὡραῖα περνούσαμε στοὺς Προσκόπους; Ζορὸ

(τὸ Προσκοπάκι)

1444. (67—70) Πρωτομπαίνοντας στὴ στήλη χαιρετῶ πάντας. Ἑλληνικὴ ἐλπίδα καὶ Σαρδελλοουρὰ δέχομαι ἀλληλογραφία σας. Ὁ πόθος μου εἶναι νὰ γνωρισθῶ μὲ Ἑλληνόπουλα - ες. Γράψετε: Στέλιον Ἰωσηφίδην, Α.Π.Α.Κ. Γεωργικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης. Γειὰ - χαρά.

Καβαλλάρης τῆς ἐρήμου
(πάντα εὔθυμος)

1445. (67—76) Ἡ Αὐτοκρατορία τῆς ΠΛΑΚΑΣ ἐκπληρώνοντας τὴν ὑπόσχεσή της προκηρύσσει (μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ της Ν. Ντὰ Βίντσι) μεγάλο καὶ πρωτότυπο Δημοψήφισμα γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ πρώτου (1ου) καὶ δευτέρου (2ου) σκιτσογράφου καθὼς καὶ τοῦ 1ου καὶ 2ου στιχουργοῦ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ μας. Κάθε πεννομάχος ποὺ θὰ θελήση νὰ λάβη μέρος στὸ Δημοψήφισμα, θὰ γράφη Πεννομαχίαν στὴν ὁποία θὰ ψηφίζη 1ον καὶ 2ον ἐκ τῶν στιχουργῶν καὶ ἐκ τῶν σκιτσογράφων. Καὶ ὁ μὲν 1ος θὰ παίρνη 2 βαθμοὺς ὁ δὲ 2ος 1 βαθμό. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ συγκεντρώση τοὺς περισσοτέρους βαθμοὺς χωριστὰ στὸν κάθε κλάδο (σκίτσο καὶ στίχο) θὰ ἀνακηρυχθῆ 1ος καὶ ὁ κατόπιν ἐρχόμενος εἰς βαθμοὺς 2ος. Καὶ οἱ 4 νικηταὶ (2 σκιτσ. καὶ 2 στιχουργοὶ) θὰ βραβευθοῦν. Προσοχή! Ὑποψήφιοι θεωροῦνται ὅλοι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων δημοσιεύονται ἢ ἐδημοσιεύθησαν σκίτσα των ἢ στίχοι. Ἡ μεγάλη πρωτοτυπία τοῦ Δημοψηφίσματος εἶναι ὅτι δὲν θὰ ἐπιβαρυνθῆ κανεὶς μὲ χρήματα διὰ τὰς πεννομαχίας αὐτάς. Θὰ δημοσιεύωνται δωρεάν. Μάλιστα, Δωρεάν. Τὰ ἔξοδα ἀναλαμβάνει ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας. Προσοχή! Οἱ ἐν λόγῳ πεννομαχίες θὰ θεωροῦνται ἔγκυροι μόνον ἐὰν εἶναι γραμμένες: Διαγωνισμὸς Αὐτ. Πλάκας. Ψηφίζω: Σκιτσογράφον 1ον, δεῖνα, 2ον τάδε. Στιχουργόν: 1ον αὐτόν, 2ον, ἐκεῖνον. Ψευδώνυμο. Πεννομαχίες θὰ δημοσιεύωνται μέχρι καὶ τοῦ τεύχους τῆς 1ης Νοεμβρίου δηλαδὴ 2 τεύχη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Δημοψηφίσματος. Ἀποτελέσματα (ἄνευ ἀναβολῆς) στὸ τεῦχος τῆς 15 Νοεμβρίου. Ὅλοι - ες γιὰ νὰ ἀνακηρυχθοῦν οἱ νικηταί. Στείλατε λοιπὸν σύντομα τὴν πεννομαχία σας. Μὴν τὸ ἀναβάλετε. Μὴ φοβηθῆτε ὅτι θὰ σχηματίσετε ἔχθρες, ἐπειδὴ θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ τὸ Δημοψήφισμα. Ἐκτιμήσατε τὴν ποιότητα καὶ ὄχι τὰς φιλίας, γιὰ νὰ βγάλουμε τοὺς πραγματικοὺς νικητάς.

Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας

1446. (67—77) Παλιὰ ἐγώ, ξανάρχομαι στὴν στήλη, χαιρετώντας ὅλους σας. Μαρικίττα

1447. Ἀηδονάκι, Μ. Ποιήτρια, Ζ. Ρενουάρ, γιατί χαθήκατε; Τ. Μπαλλαρίνα, χαιρετίσματα στὸν ξάδελφο. Μαρικίττα

1448. Μ. Ποιήτρια, ξέρω γιατὶ χάθηκες. Εἶσαι θυμωμένη; Λ. Ντὰ Βίντσι, γειὰ - χαρά.

Μαρικίττα

1449. (Χ.Χ.) Στούς: Ζηλιάρα, Π. Τεμπέλη, Λ. Ν. Βίντσι (συνέχεια ἀπ' τὴν 1305): Τί σπουδαῖοι πεννομάχοι — τί μεγάλοι ποιητὲς — μὰ σὲ τούτη δῶ τὴ μάχη — δὲν θὰ βγοῦνε νικητές. — Ἡ περίφημή τους πέννα — βούλιαξε, ὅπως κι' αὐτοὶ — καὶ τραβοῦν γιὰ τὸν πυθμένα — οἱ μεγάλοι στιχουργοί. — Κι' ἐκεῖ κάτω θὰ ἐμπνευσθοῦνε — μόνο στίχους τοῦ βυθοῦ — καὶ ἀλάτι πιὰ θὰ βροῦνε — νὰ τοὺς βάζουν, τοῦ λοιποῦ!...

Νῖκος Αὐγινὸς

1450. Στὴν Ντολορὲς (γιὰ τὴν φλυαρία της): Σώπα, ζαρώσου, τὸ πρόσωπο κρύψε στὰ μαῦρα κρέπια — πήγαινε, τὸν κισσὸ μὴν κοιτᾶς ποὺ τὰ κάγκελλα σφίγγει, τὸ γεράνι στὴ γλάστρα.— Σπρώξου πίσω γοργὰ καὶ στὸν πρῶτο ἀγκαθερὸ κρύψου βάτο — χάσου κάτω ἀπ' τὴ γῆ, νὰ μὴ βλέπης καὶ νὰ μὴ θυμᾶσαι — πὼς ἀκόμα ὡς χτὲς ἤσουν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς σαχλαμάρας.

Νῖκος Αὐγινὸς

1451. Προκομένος Τεμπέλης — Ντολορὲς (πρὸς τὸν ΕΞΑΨΑΛΜΟΝ, ποὺ ὁ χαμός του, τοὺς ἀνησυχεῖ τρομερά):

Σήμερα δὲν σὲ ζητοῦμε, δὲν σὲ βρίσκουμε, δὲν εἶσαι κοντά μας. Τί ἔχουμε κάμει καὶ μᾶς τιμωρεῖς καὶ μᾶς παίρνεις τὸ φῶς σου. Ὡς τὸ φράκτη θὰ πᾶμε τοῦ κήπου, μήπως ἔχεις κρυφτεῖ μέσα στοὺς θάμνους. Θὰ πᾶμε ὡς τὴν ἄκρια τῆς πόλης, μήπως μᾶς καρτερεῖς στὰ χωράφια. Θὰ πᾶμε στὸ γιαλό, μήπως μέσ' ἀπ' τὴ θάλασσα ἡ φωνή σου μᾶς κράξη. Ὤ! θὰ πᾶμε ὡς τ' οὐρανοῦ τὶς ἀβύσσους γιὰ νὰ ψάξουμε καὶ νὰ σὲ βροῦμε.

Νῖκος Αὐγινὸς

1452 (67 - 70). Προσοχή, Προσοχή, νέος πεννομάχος. Ἀνδρεῖο Κρητικόπουλο

1453. Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους - ες. Εἶσαι τόσο καλὴ Ξανθομπουκλίτσα ὅσο σὲ φαντάζομαι; Σαρδελοουρὰ ἀλληλογραφοῦμε ;

Α. Κρητικόπουλο

1454 (67 - 79). Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλόνι σας σᾶς χαιρετῶ. Ἀποκαλύπτω: Ἀδελφάκια — Παλιούρας. Γ. Νέστωρ = Τερζίδης.

«Ἥρωας τῶν Σερρῶν»

1455 (67 - 80) Μετὰ ἀπὸ μεγάλη μου ἀπουσία, ξανάρχομαι κοντά σας φίλοι μου.

Τρισεύγενη

1456. Ἀρχιπεννομάχε, γελάστηκες! Ἴσως ἐσὺ μοιάζεις μὲ καμήλα! Ἐγὼ πὼ πὼ νὰ ἰδῆς τί εἶμαι!!! Τρισεύγενη

1457. Δεχθῆτε ἕνα καρδιόβγαλτο χαιρετισμό, Θρακιώτη, Χάρυ Ράν, Ι. Ροδαλῖνε, Ὕμνε Ἐλευθερίας, Ἔλατε (θὰ μὲ εὐχαριστοῦσαν δυὸ λόγια σας) Λεονάρδο ἔγραψα, περιμένω.

Τρισεύγενη

1458. Θαυμάσια ἡ παρομοίωσή σου Ροδαλῖνε! Ι. Θεσσαλὲ ἀντιχαιρετῶ, δυστυχῶς δὲν εἶμαι σκιτσογράφος. Τρισεύγενη

1459. Τί σὲ νοιάζει Τεμπελᾶκο; (1171). Γλυκὰ ἀντιχαιρετίσματα Μ. Ἄγνωστη. Γειὰ - χαρὰ Ντολορές, Τσιγγανοπούλα, Ξανθομπουκλίτσα, Ζηλιάρα.

Τρισεύγενη

1460 (Α.Ε.). Στὴν (1210). Τὴν γλῶσσα τῶν ἀγκοῦ - οῦ — γνωρίζετε κι' οἱ δύο — μιλώντας θὰ σηκώσετε — περίσσιο μεγαλεῖο. — Ἐγὼ τὶς μέλλες ἔμαθα — νὰ λέω καραμέλλες — πρὶν γράφετε νὰ σκέπτεσθε — κι' ἀφήσατε τὶς τρέλλες. — Ὦ, Τροβαδοῦρε Ἄγγελε, — ὦ, Πάνθηρ Ἀποστόλη — ἔμαθα πὼς σεισμοπαθεῖς — εἶστε στὸ Ἀργοστόλι. — Κοιτάξετε λοιπὸν παιδιὰ — κι' οἱ δυὸ σωφρονισθῆτε — τρελλοκομεῖον φτιάξετε— διὰ νὰ στεγαστῆτε. Π. Τεμπέλης

1461. Στὸν Γλάρο Παγασητικοῦ: Μὲ πάντρεψες, εὐχαριστῶ, — καὶ ἀπὸ τῶν παιδιῶν σου — πάρε τὴ γάτα νύφη σου — καὶ δῶσε την στὸ γιό σου. — Τὴν καλωσύνη ποὺ ἔκαμες — θὰ σοῦ τὴν ξεπληρώσω — ὡς τρόφιμον εἰς τὸ Δαφνὶ — θὲ νὰ σὲ παραδώσω. — Ἂν πάλι δὲν σ' ἀρέση ἐκεῖ — πές μου τί θέλεις ἄλλο; — Πάρε σαποῦνι καὶ σχοινὶ — γιὰ φιλικὸ ρεγάλο! Π. Τεμπέλης

1462. Στὸν Δὸν Ζουὰν (1193): Εἶμαι εὐπαρουσίαστος — καὶ ὅλοι μὲ φωνάζουν — καὶ τὶς πεννομαχίες μου — ὅλοι τους τὶς θαυμάζουν. — Δὲν ἀσχολοῦμαι πιὸ πολὺ — μά... πιὸ σιγὰ περπάτα — γιατὶ φτωχέ μου ἄνθρωπε — παραπονεῖται ἡ στράτα! Π. Τεμπέλης

1463. Στὸν Θᾶνο Ἀθάνατο (1176): Στὸν ἑαυτό μου γύρισα — καὶ σκέφτηκα λιγάκι — πὼς εἶναι ὅλα περιττὰ — γιὰ ἕνα μικρὸ παιδάκι. — Τὸ βιτριόλι ἕτοιμο — καὶ σύντομα θὰ φθάση — τὰ νεῦρα σου ἐξάπαντως — παιδί μου θὰ δαμάση.

Π. Τεμπέλης

1464. Γουλιέλμο Τέλλο (1039), ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ μπαμπᾶ σου. Κρητικόπουλο (1066), εὐχαριστῶ. Πραγματικὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο. Ρενουάρ, μπράβο γιὰ τὸ σκίτσο μὲ κατάφερες! Ἀετιδέα (1056), ἐπιφυλάττομαι. Μπαλλαρίνα (1081) θερμοαντιχαιρετῶ. Μὲ ξαίρεις; Τότε ἐλεύθερη νὰ μὲ ἀποκαλύψης. Μαμὰ Ντολορὲς (1203) ἔχεις δίκιο. Μάλιστα καὶ κάτι παραπάνω. Γειὰ - χαρὰ Ζηλιάρα, Δροσοσταλίδα, Ξανθομπουκλίτσα, Μάϊκελ, Κὰρν Γουάηντ, Σπανιόλα, Φαντομᾶ, Ἄτυχη Χαβανέζα.

Προκομμένος Τεμπέλης

1465. (67—81) Ντολορὲς γιαγιάκα μου, τί ἤθελες νὰ ξανάρθης στὴν πεννομαχοστήλη; Νά ἀμέσως ἄρχισαν τὰ κρῦα καὶ οἱ παγωνιές. Δὲν πᾶς λέω ἐγὼ στὸ φίλο σου τὸν Ἐξάψαλμο νὰ κάνετε μπλοὺμ στὸ Ἰόνιο; Ἀλλ' ἂν παγώση καὶ ἡ θάλασσα μόλις πέσετε μέσα; Τότε τί θὰ γίνη; Μείνετε λοιπὸν στὴν πεννομαχοστήλη. Προκειμένου νὰ παγώση ἡ θάλασσα ἂς παγώσουμε ἐμεῖς.

Κουκουναροθρεμμένος

1466. Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ (Συνέχεια): Σαπουνόφουσκας διαρηγνυομένας ἐὰν ὀνειρευτῆς, θὰ μάθης τὸ τέλος τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Πλάκας. Ἑκατομμυριούχους ἐὰν δῆς, πεννομαχίες θὰ διαβάσης τῶν Λ. Ντὰ Βίντσι, Σαλονικιοῦ καὶ Ντολορές. Παγοποιεῖον τέλος ἐὰν ὀνειρευτῆς ὅτι ἐπισκέπτεσαι, μέρος θὰ λάβης στὴν κίνηση τῶν πεννομαχιῶν.

Κουκουναροθρεμμένος

1467. (68—3) Στὸν Νῖκον Αὐγινὸν (1250): Ἄκου, παραγεμισμένη σάκκα — ποὖσαι σὰν μιὰ ἄσπρη πλάκα — ἐξηγήσεις σοῦ ζητῶ — τί σχέση ἔχει ὁ Α. Π. καὶ ἐγώ. Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1468. Στὸν Καμπαλλέρο (1318): Ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ — ζητᾶς ρέστα, παρακαλῶ, — μὴν τὰ βάζης μὲ μένα — εἶναι ἄσχημα γιὰ σένα.

Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1469. Γὰβ - γὰβ ἀκοῦτε, ὄχι, κρῖμα, νιάου - νιάου, οὔτε τώρα, κουφοὶ εἴσαστε μὰμ - μάμ, ναί ἀκοῦμε, τί εἶναι, πλησιάστε, ἄνθρωπος, γυναῖκα, κοίτα τὸ φεγγάρι χαμογελᾶ, κοίτα ὁ ἀστυφύλαξ, τί ζητάει, τὴν ἔπιασε, κρῖμα, πῶς τὴν λέγανε, Ντολορές, ἔχει δίκαιο.

Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1470. Εὔχομαι ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου καλὴ σταδιοδρομία στοὺς συλλόγους «Μέλισσα», «Γλάρος» «Αἶνος» καὶ ἰδίως στὴν παρέα τῆς Πλάκας. Ἀρτινοὶ ποὺ ἔχετε τρυπώσει, πολλὰ κουνούπια ἔπεσαν στὴν πεννομαχοστήλη ποὺ θέλουν Ντὶ-ντὶ-τί. Γουλιέλμον Τέλλον: Σπάρα ἀπὸ τὸν τόπο σου. γιατὶ ἑτοιμάζω ἀτομική. Μάϊκελ: Μίλησες ρὲ νιάνιαρο καὶ ἔβγαλες ἀφρούς. Γλάρε τοῦ Παγασητικοῦ: Γράψε μέσῳ περιοδικοῦ.

Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1471. (68—4) Καλῶ ὅλους τοὺς Πεννομάχους στὸν «Ἑλικῶνα» καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ «Ἑλικῶνος» στὴν μεγάλη «Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας». Δίνω ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ στοὺς συμπατριῶτες μου Σπαρτιᾶτες (ἐξαιρεῖται κάποια πεννομάχος τοῦ χαιρετισμοῦ). Παιδὶ τῆς Μακεδονίας, μὴ μὲ πειράζης, ἀγόρι μου· μόνο μὲ τρελλοὺς δὲν τὰ βάζω. Αἰγιώτικο Βέλος, πολὺ κουβαρντᾶς εἶσαι· στεῖλε μερικὰ ἀρνάκια σὲ παρακαλῶ στὸν Μάϊκελ καὶ στὸν Ἱπτ. Θεσσαλό, γιατὶ τὴν ψώνισαν. Θὰ πληρωθῆς μὲ καρπαζοεπιταγές! Ἀετιδέας

Αὐτοκρ. τῆς Πλάκας

1472. Ἐκ τοῦ Αὐτοκρ. Θησαυροφυλακίου διατίθεται ποσὸν διὰ τὴν ἀγορὰν δεκανικιῶν τῆς Ντολορές, καραμούζας στὸν Θ. Ἀθάνατο, ἕνα καζάνι γιὰ καπέλλο στὴν Τρελλο - Μπαλαρίνα (ἄλα καὶ τῆς Ἀθηναίας!), μιὰ βρεγμένη σανίδα στὴν Ἐδεσσαιοπούλα (ἐπαρχιώτισσα! πφ!) μιὰ γκρὰν κάσσα στὸν Τροβαδοῦρο, δυὸ βίδες ποὺ φύγανε ἀπὸ τὸ «ἀχυρένιο» τοῦ Αὐγινοῦ καὶ (τίνων ἄλλων;) τῶν μυαλῶν τοῦ Σαλονικιοῦ.

Ἀετιδέας
ὁ τῆς Πλάκας Αὐτοκράτωρ

1473. Σπαγγοραμμένε, ποῦ ψωνίζεις σακκοράφα; Καμπαλλέρο, ἡ αὐτοκρατορία μου διαθέτει ὅ,τι ἐπιθυμεῖς. Μόνο μπουζοῦκι μᾶς χρειάζεται· γι' αὐτὸ σὲ προσλαμβάνουμε μὲ μισθὸ 15 σφαλιάρες τὴν ἡμέρα. Ἐκδόσεις νέων βιβλίων. Ζηλιάρας: «Ἡ καρπαζοφαγία στὸν 20ὸ αἰῶνα». Σπαγγοραμμένος: «Βίος καὶ Πολιτεία τῶν μεγαλυτέρων τσιγκούνηδων». Ντολορές: «Ξαναμωρουδιασμα». Γ. Τουλίπα: «Ἡ τρέλλα δὲν πάει στὰ βουνὰ» (μὲ μεγάλα παραδείγματα τῆς συγγραφέως καθὼς καὶ τοῦ Αἰγαιώτη, Γ. Παγασητικοῦ κλπ.). Προλάβετε γιατὶ μᾶς τελείωσαν. Πωλοῦνται μὲ τὴν ὀκᾶ! Ἀετιδεὺς

τοῦ μεγάλου «Ἑλικῶνος»

1474. Τώρα μὲ τὸ καλοκαίρι — ζέστη νοιώθουμε μεγάλη — κι' ὁ καθένας μας τὸ ξέρει — πὼς ὁ Νῖκος κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι — Ντολοροεξαψαλμάδες — Τροβαδοῦροι, Μπαλλαρίνες — ποὺ τὰ κρύα τους ἀστεῖα — τὰ φωνάζουν σὰν σειρῆνες — μᾶς παρέχουν ἀνεξόδως — τὴ δροσιὰ καὶ τὴν κρυάδα — ἀπὸ τὶς πεννομαχίες — κάθε δεύτερη ἑβδομάδα. Κι' ὅσοι θέλουν ἀπὸ τοῦτα — τὴ δροσιὰ ν' ἀπολαμβάνουν — στὸ ψυγεῖο τους τὰ βάζουν — γιατὶ ἔξω ἴσως... ζεστάνουν! — Τὸ χειμῶνα ὅμως, προσέξτε — ποὺ τρεχᾶτος πλησιάζει — πρέπει οἱ κύριοι νὰ φύγουν — γιατὶ ἡ γρίππη μᾶς πειράζει! — Τὸ Φλεβάρη μόνο νάναι — ποὔχουμε τὸ Καρναβάλι — κι' ὕστερα μακρυὰ ἂς πᾶνε — ...καὶ τὸ καλοκαίρι πάλι! — Ὅλο κέφι ὑπογράφω Αὐτοκράτορας τῆς Πλάκας — Κι' ὅποιος δὲν μ' ἀναγνωρίζει — τοῦ δηλῶ πὼς εἶναι βλάκας!

Ἀετιδέας

1475. (Χ.Χ.) Βερίτη Ν., ἄσε τὶς φοῦσκες καὶ τὰ σαλιαρίσματα... (1247): Κοίτα τὸ γαλατάκι σου καὶ τὸ... μπιμπερό σου!... Σαλονικιὸς

1476. Δὲν ξαίρω, Νῖκο Αὐγινέ μου, μὰ τώρα τελευταῖα, πολλὰ... «ἄστρα» μᾶς παραμπῆκαν στὴ μύτη (Ντολορές, Ζηλιάρα, Τεμπέλης καὶ Σία). Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ποῦμε στὶς μαμάδες τους νὰ τὰ... ἀπομακρύνη πρὶν μᾶς κάνουν καὶ θυμώσουμε! Μπᾶᾶᾶᾶ!... Σαλονικιὸς

1477. Καλόδεχτος ὁ χαιρετισμός σας, καινούργιοι μου φίλοι, Πουλὶ Γρεβενῶν, Ὀλυμπιτάκι.

Σαλονικιὸς

1478. Καλὲ ἄντες (1265 κ.ἑ.), Ντολορές, ἤ, ἂν θές, Ἑλενίτσα Ἀγγελίδου. Τί σοῦ κόλλησε νὰ τὰ βάλης μαζί μου; Κάποτε, ἂν θυμᾶμαι καλά, εἴμαστε φίλοι. Πάντως ἂν πάλι θὲς νὰ ἁρπαχτοῦμε, γιατί ὄχι; Ψοφάω γιὰ... καυγᾶ! Καὶ μὴ νομίσης πὼς ἔχεις νὰ κάνης μὲ... Θηβαιόπουλο. Μά, μικρό μου, δὲν περνᾶν ἐδῶ, στὴ Σαλόνικα!.. Μά, θἄθελα, νὰ πιανόμαστε ἀπ' τὰ... μαλλιά, γι' αὐτὸ τί λές, νὰ σὲ περιμένω νἄρθης στὴν Ἔκθεσή μας; Νῖκος Σαλονικιὸς

1479. Εὐχαριστῶ. Θερμὰ ἀντιχαιρετῶ Ἀρχιπεννομάχε. Γ. Τέλλο (μὲ χαρὰ σὲ ξαναβλέπουμε στὴν κίνηση). Ν. Αὐγινέ Τροβαδοῦρε, Τρελλὴ Μπαλλαρίνα (εἶσαι ἡ παληά;), Ἀβραὰμ Λίνκολν, Χρ. Ὀλύμπιε (καλῶς ὡρίσατε στὸ σαλονάκι μας), Αἰγαιώτη (εἶσαι ἀπὸ νησί; Κι' ἀπὸ ποιό;) καὶ Ἄτρωτε. Νῖκος Σαλονικιὸς

1480. Στούς: Π. Τεμπέλη (1172), Πυρσὸ Δό-

ξης (1051), Ντολορὲς (1201), Μάϊκελ (1213): Μωράκια μου, δὲν ἀπαντῶ — δὲν θέλω τὸν καυγᾶ σας — καὶ συνεπῶς σᾶς συνιστῶ — νὰ κάτσετε στ' αὐγά σας. Σαλονικιὸς

1481. Ἐν τάξει (1220), Τρελλὴ Μπαλλαρίνα. Ἂν θὲς σοῦ τὰ ἀναθέτω καὶ σένα. Θέλεις; Σαλονικιὸς

1482. Εὐχαριστῶ. Ἀντιχαιρετῶ, Ἑλληνικὴ Ἐλπίδα. Σαλονικιὸς

1483. Μὲ χαρὰ σὲ δεχόμαστε στὴν εὔθυμη συντροφιά μας, Γλυκειὰ Σπανιόλα, καὶ σοῦ εὔχομαι ὁλόθερμα καλὴ... πρόοδο. Νῖκος Σαλονικιὸς

1484. Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς δημοφιλίας τῶν νικητῶν τοῦ δημοψηφίσματος, ἀγαπητή μου καὶ παλιὰ γνώριμη Δάφνη τοῦ Εὐρώτα, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ψυχικὰ πλεονεκτήματα καὶ σ' εὐχαριστῶ. Εὔχομαι τοῦ χρόνου νἆσαι... πιὸ τυχερή. Σαλονικιὸς

1485. Ἀνακοίνωση. Τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ πρωθυπουργοῦ Νίκου Σαλονικιοῦ, ἐγκρίνει τὴν 886, ἤτοι ἐγκύκλιον 1)1953 τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀπαιτεῖ ἅπαντας αὐστηρὰν συμμόρφωσιν πρὸς ταύτην. Ἐκ τοῦ Πολ. Γραφείου.
Ἡ Γραμματεὺς Εὐζωνοπούλα

1486. Δὲν ἁρμόζει, Ἄτυχη Χαβανέζα, στὴν ἡλικία μας νἄμαστε ἀπαισιόδοξοι καὶ ἄτυχοι. Γι' αὐτὸ — ὅσο κι' ἂν μυστικὸς εἶν' ὁ λόγος — πρέπει νὰ ἀντικαταστήσης τὸ «ἄτυχη» μὲ τὸ «τυχερή». Συμφωνεῖς; Σαλονικιὸς

1487. (Α.Ε.) Στοὺς ἀκροατάς μου: Τὰ δίχτυα τὰ θαλασσινὰ — πιάνουνε μόνο ψάρια — τὰ δίχτυα ὅμως τῆς στεριᾶς — κόρες καὶ παλληκάρια. — Ρίχνω λοιπὸν τὰ δίχτυα μου — μ' ἀγκίστρια δολωμένα — σὲ πόλεις ἄγνωστες, γνωστὲς — τὰ ἔχω σκορπισμένα. — Τὸ ψάρεμά μου εὐνοϊκὸ — γι' αὐτὸ ὅλο φωνάζω — καὶ τοὺς δραπέτας τοῦ Δαφνὶ — ποὺ ἔπιασα θαυμάζω. — Ἦτανε μέσα ὁ Δὸν Ζουὰν — Σιμοὺν Ἁγία Μαῦρα, — ὁ Γλάρος Παγασητικοῦ — πώ! πώ! μωρὲ τί χαῦρα. — Μαζὶ κι' ὁ Νῖκος Αὐγινός, — Ἀετιδεύς, Λεονάρδος — ὁ Τροβαδουροπάνθηρας — Τουλίπα καὶ Ρολάνδος. — Νά κι' ὁ Πινόκιο ἔφθασε — κ' εἶναι λαχανιασμένος — τοῦ κλέψανε τὴν ρίνα του — καὶ κλαίει ὁ καϋμένος. — Καὶ ὁ Θρακιώτης ξέχασε — νὰ πῆ μιὰ καλημέρα — καὶ σὰν μιὰ μυῖγα ἀπ' τὶς κλωτσιὲς — πετάει στὸν ἀέρα. — Ἐπίσης καὶ ὁ Ψὺν Δρυὸς — ὁ Κοκοβιὸς καὶ Σία — πὼς παραλείπω μερικοὺς — δὲν ἔχει σημασία.— Καὶ φώναζαν φαρμακερὸ — πὼς ἤτανε τὸ δόλωμα — Τεμπέλη μας, ἐλευθεριὰ — γιὰ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα! — Πάψετε νὰ φωνάζετε — βοήθεια, κοθώνια — στὶς Πάρλας μας τὶς φυλακὲς — θὰ μένετε αἰώνια. — Προσέχετε καὶ οἱ λοιποὶ — κι' ἐλᾶτε στὰ καλά σας — γιατὶ θὰ κλαῖτε ὁλημερὶς — γιὰ τὴν κακομοιριά σας.
Προκομμ. Τεμπέλης

1488. Στὸν Λεονάρδο (1324): Γράφεις ἐσύ, γράφω κι' ἐγώ, — μ' ὅμως θὰ σὲ νικήσω — κι' ἀπ' τὴν πεννομαχόστηλη — θὰ σὲ ξεκαθαρίσω. — Καὶ θὰ φωνάζης «ἥμαρτον — Τεμπέλη Προκομμένε» — Τρελλονταβίντσι Λάζαρο — ἐμένα δὲν μὲ λένε; — Τὸν δρόμο σου τὸν ξέρομε — τὸν βλέπω χαραγμένο — ποὺ σ' ὁδηγεῖ γιὰ τὸ Δαφνὶ — μ' ἕνα σχοινὶ δεμένο... — Φτωχὸ παιδί, σὲ σύστησαν — τσοπᾶνο μὲ σπιρούνια — μὰ εἶσαι ἀκόμα μὲς τ' αὐγὸ — καὶ μέσα εἰς τὴν κούνια.— Μά... τράβηξε γιὰ τὸ βουνὸ — μικρό μου ἀφηρημένο — γιατὶ τὴν ἔχεις ἄσχημα — ἀπὸ τὸν...
Προκομμένο

1489. Στὸ Νῖκο Αὐγινὸ (1037): Τὶς κρυάδες πρόσεχε — μὴν σὲ ξεπαγιάσουν — καὶ θέλεις καὶ ψυχίατρο — γιὰ νἄρθης στὰ καλά σου. — Πρῶτος, πρῶτος προσπαθῶ — νὰ σὲ τσουρουφλίσω —κι' ὕστερα εἰς τὴ φωτιὰ — μὲ σούβλα νὰ σὲ ψήσω.— Γιά κοιτάχτε ἀπὸ μακρυὰ — μὲ τί κέφι τρέχει — ὅμως ἀπ' τὰ χέρια μου — λυτρωμὸ δὲν ἔχει. — Ὅταν ἐκατάφθασε — μ' ἕνα κίνημά μου— γίνεται ἡ μαγκούρα του — τί κακό! δικιά μου... — Εἶπα καὶ ἐλάλησα — καὶ λιαλιὰ οὐκ ἔχω — δὲς μὲ τὴν μαγκούρα σου — τώρα πῶς στὶς βρέχω. — Τί φωνάζεις, τί θρηνεῖς; — πάρε κι' ἄλλη μία — δέστε τον πῶς ἔγινε — σὰν χαλκομανία. — Τώρα, πλάσμα ἀνάξιο — κλωτσοπατημένο — πάψε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς — τὸ στόμα σου κλεισμένο.
Προκομμ. Τεμπέλης

1490. ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Ἀνοίξετε τ' αὐτάκια σας — καὶ κάντε τα μεγάφωνα — γιατὶ κατόπιν ἑορτῆς — δὲν θέλουμε παράπονα. — Νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσθε — γιὰ ξένες ὑποθέσεις — γιατί, χαζοί, στὴν Κέρκυρα — εἶναι κενὲς οἱ θέσεις! — Τοὺς ἄγριους θὰ κάνουμε — ἥμερα περιστέρια — σέβας λοιπὸν κι' ὑπακοὴ — στὰ τρία λαμπρὰ ἀστέρια: Ντολορὲς - Ἐξάψαλμος - Τεμπέλης

1491. Ἄχ, μαμάκα μου Ντολορές, ἄχ, τὰ κοκκαλάκια μου!... Μὲ τσάκισες τόσο πολὺ ὥστε κόπηκε τὸ κουράγιο ὑποφέροντας ἔτσι στὸ κρεββάτι ἕνα δευτερόλεπτο, ἕνα λεπτό, μιὰ ὥρα, ἕνα χρόνο καὶ χίλια δευτεροπρωτολεπτοωρόχρονα Ἴλιχι... λιόοοσό!... τί ὡραῖα ποὺ τὰ λέω! Ἄχ, τὸ λαρυγγάκι μου... βράχνιασα ἀπ' τὸ κλάμα! Μπίχι... μπίχιιι... μπιχιχοοό... Παρλαπίπας παρλαπῶῶῶ!... Εἰδοποίησε τὸ ταξὶ νὰ πάω στὸ Κέρκυρα νὰ φέρω τὸν ἀδελφό μου. Ἕτοιμο γιόκα μου, καλὸ ταξίδι. Ἔ, μωρὲ τραβᾶμε φίνα... Ὄπ, φθάσαμε. Οὔουου κουκούτσι φουκαριάρικο Ἐξαψαλμάκι τὴν πλήρωσα τὴν ἀπουσία σου. Τώρα ὅμως ὅλα καλὰ τρώγω καὶ καραμέλλες, πίνω καὶ γάλα μὲ τὸ μπιμπερό μου κλπ. Ποῦ πᾶς, μὴν τρέχης, ἔλα καὶ ἡ μαμὰ περιμένει στὴν πεννομαχόστηλη νὰ δώσουμε λίγη πνοή, λίγη δροσιά.
Π. Τεμπέλης.

1492. (68—10) Συνάδελφε Ν. Ντὰ Βίντσι, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ σκίτσο. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λὲς Ὑπουργὸς εἶσαι ἢ ἁπλὸς σκιτσογράφος;
Σαμοθρακίτης
(Στρατιωτικὸς - Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης)

1493. Ἀκόμα μωρό μου, Τσιγγανοπούλα, δὲν ἔφυγες γιὰ τὸ Δαφνί; Βιάσου παιδί μου, γιατὶ θὰ πάρη τὴ θέση σου ὁ Πτερωτὸς Ταῦρος!... Θρακιώτης

2494. (Χ.Χ.) Χαιρετῶ θερμότατα καὶ ζητῶ ἀλληλογραφία ἀπό: Ντολορές, Ζηλιάρα, Γλ. Σπανιόλα, Ἀγν. Ἑλληνίδα, Ἐδεσσαιοπούλα, Νῖκο Αὐγινό, Ντὰ Βίντσι, Βουλγαροκτόνο, Ἐξάψαλμο, Π. Τεμπέλη, Λ. Μιχαηλίδη, Κεραυνό, Γιὸ τῆς Λέσβου, Θ. Μπέμπη, Ἑλλ. Ἐλπίδα, Ζελίνα, Γλ. τοῦ Παγασητικοῦ, Κλάρκ, Τροβαδοῦρο, Αἰγιώτη, Τ' ἀδελφάκια, Πάνθηρα, Σπαγγοραμμένο, Γαλάζια Τουλίπα, Γεωρβασπάρ, Καμπαλλέρο κι' ἀπὸ ὁποιο-α ἄλλον πεννομάχο. Γράψετε: Ἀλέξανδρον Μακρυλάκην, Γυμνάσιον Σουφλίου.
Ρὶν - τὶν - τὶν
(ὁ ἔγγονος τῆς Ντολορὲς)

1495. (68—12) Πεννομάχοι! Ξυπνῆστε! Τὸ Πινόκιο ἀργεῖ ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ. Πάντα μόνον τὸ Πινόκιο δίνει ζωντάνια. Πινόκιο

1496. Μόνον τὸ Πινόκιο! Αὐτὸ κυριαρχεῖ! Πινόκιο! Πινόκιο

1497. Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο

1498. Πεννομάχοι - ισσες! Λάβετε ὅλοι μέρος στὸ δημοψήφισμά μου. Κανεὶς - μία μὴν λείψη! Πινόκιο

1499. Δῶστε ἀδίστακτα ὅλοι-ες ζωὴ καὶ κίνηση στὴν πεννομαχοστήλη μας. Ὅλοι στὸ δημοψήφισμά μου! Πινόκιο

1500. Δημοψήφισμα «Πινόκιο». Προκηρύσσω πρωτότυπον διαγωνισμόν: «Ποιό ψευδώνυμο σᾶς εἶναι ἀρεστότερο;» Συμμετοχὴ δωρεάν. Προθεσμία ἕως 15 Νοεμβρίου 1953. Ὁ νικητὴς ψευδωνυμοῦχος θὰ βραβευθῆ! Διεύθυνσις: Παπαθανασίου Ἀθανάσιος, Πρίγκηπος Νικολάου 7, Θεσσαλονίκη. Πινόκιο

1501. Κανεὶς-μία μὴ μείνη ποὺ νὰ μὴν στείλη! Λάβετε ὅλοι-ες μέρος! Στείλατε ἀμέσως συμμετοχή. Πινόκιο

1502. Σὲ ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου δηλώσω ὅτι ἐὰν δὲν σταματήσουν θὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρότατα. Πινόκιο

1503. Ἅπαντας τοὺς φίλους θερμοχαιρετῶ καὶ ζητῶ τὴν ὑποστήριξή τους στὸ νέο τοῦ περιοδικοῦ ἐτήσιο δημοψήφισμα! Πινόκιο

1504. Τσιγγανοπούλα, ἴστειλα. Περιμένω ἀπάντηση. Θρακιώτη, φίλε μου, τί γίνεσαι; Περιμένω. Ψὺν ὁ τῆς Δρυός, εὐχαριστῶ. Θὰ στείλω. Πινόκιο

1505. Σὲ ὅλους-ες φίλους-ες πεννομάχους θερμὰ χαιρετίσματα. Πινόκιο

1506. Φίλοι-ες! Τὸ Πινόκιο πρέπει νὰ βγῆ φέτος πρῶτο στὸ δημοψήφισμά μας! Εἶναι ἄξιο! Δῶστε του λοιπὸν ὅλοι-ες τὴν ψῆφο σας! Μόνον στὸ Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο

1507. Πινόκιο! Ψηφίστε στὸ δημοψήφισμα τοῦ περιοδικοῦ μας μόνον Πινόκιο! Πινόκιο! Πινόκιο

1508. (68—13) Βόλτα κοντά σας (συνέχεια): Βενζίνα ἔβαλα, τὸ μύρμηγκα καβάλλησα — τραβάω ἴσα-ἴσα. — Νά ὁ Σαμοθρακίτης, ὁ ὑπουργὸς — καὶ ὁ Θρακιώτης ξυλουργός. — Ὁ Γλάρος τοῦ Παγασητικοῦ μὲ μαγιὸ — καὶ ὁ Ἄλκης Θέρος, μὲ κλούβιο αὐγό. — Ὁ Νῖκος Βερίτης, ὁ ἐπαναστάτης — καὶ ὁ Γουλιέλμος Τέλλος, ὁ δραγάτης. — Ὁ Καμπαλλέρο μὲ κιθάρα — καὶ ὁ Σιμοὺν μὲ τσατσάρα.. (Συνεχίζεται).
Ἀριστοκράτης τοῦ 1960

1509. Δῶρα: Στὸν Ἐξάψαλμο τὸ Παλέρμο — καὶ στὴν Ντολορὲς σπίτι ἔρμο — νὰ φωνάζουν, νὰ γκαρίζουν — καὶ ὕστερα νὰ γαυγίζουν. — Στὸν Τροβαδοῦρο, ἕνα καντάρι — καὶ στὸν Πάνθηρα, μαργαριτάρι — γιὰ νὰ δοῦμε ἂν κρατήση — ἡ μεγάλη συμμαχία ἢ θὰ μπατηρίση. — Στὸν Τεμπέλη στυλὸ — γιὰ νὰ γράφη στίχους — καὶ στὸν Ρὶν-τὶν-τίν, πηλὸ — γιὰ νὰ μουντζουρώνη τοίχους. — Στὸν Ἔλατο, λίγα κλαδιὰ — καὶ στὸν Μπούλη, στρατιὰ παιδιὰ — ὁ πρῶτος γιὰ νὰ μᾶς δροσίζη — καὶ ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μᾶς νιαουρίζη. — Στὸν Ἁγνὸ Στρατιώτη, πιστόλι — μυῖγες νὰ σκοτώνη — καὶ στὸν Βουλγαροκτόνο, κατσαρόλι — νὰ τὸ γανώνη. — Στὸν Αἰγιώτη, γραβάτα — γιὰ αὐτοκτονία — καὶ στὸν Θρακιώτη κασάτα — γιὰ δολοφονία. — Στὰ Ἀδελφάκια, πριόνι — νὰ χωριστοῦνε — καὶ στοὺς Κρητικούς, κανόνι — γιὰ νὰ τὰ ποῦνε. — Στὸν Ἠλία Σταφυλίδη, τὸν Πούσκα — καὶ στὸν Κλὰρκ τρύπια φούσκα. — Στὸν Νῖκο Αὐγινό, ψώφια κόττα — νὰ μυρίζη — καὶ στὸν Σιμοὺν μπομπότα — καὶ λίγο ρύζι. — Στὸν Νῖκο Σαλονικιό, συμμαχία, — ἄλλως μονομαχία.
Ἀριστοκράτης τοῦ 1960

1510. Ἐξάψαλμος - Ντολορές: Νά ὁ Ἐξάψαλμος — κρατάει κάτι βιβλία — νομίζει ὅτι εἶναι ἀρχηγὸς — στὴν αὐτοκρατορία. — Πιὸ κάτω ἡ Ντολορὲς — μὰ αὐτὴ οὐρλιάζει — εἶναι ντιζέζ, λές — ἢ κοπελλὶ μὲ νάζι;
Ἀριστοκράτης τοῦ 1960

1511. Ἐκπλήξεις. Ἐκπλήξεις. Ἐκπλήξεις.
Ἀριστοκράτης τοῦ 1960

1512. (68—15) Ἡ Αὐτοκρατορία μου βλέπετε ὅτι θριαμβεύει. Οἱ διαγωνισμοί μας θὰ ἀκολουθήσουν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων ὅσους θὰ λάβουν μέρος στὸ δημοψήφισμά μας· ἐχθροὺς (πεννομαχικῶς) καὶ φίλους. Ἀντιγειάσου, Γ. Κρητικόπουλο. Γνωστοποιῶ σὲ ὅλους ὅτι ἡ Δ. τοῦ Εὐρώτα ἔχει ἄλλα 3 ψευδώνυμα! Ἤγουν: Δροσοσταλίδα, Φ. τοῦ Εὐρώτα καὶ Δ. τῆς Νεολαίας! Ψέμματα; (Νόμιζε πὼς θὰ πάρη περισσότερα ψευδώνυμα ἀπὸ ἐμένα!) Ἀδελφάκια, γιατί δὲν ἐρχόσαστε στὴν Αὐτοκρατορία μου; Ἐγκαινιάζω τώρα ἕνα εἶδος νέο, πνευματικοῦ γρίφου, ἀποκλειστικότης Αὐτοκρατορίας τῆς Πλάκας. Α. Περιστέρι = !!ίχας, Θ. Ἀθάνατος = !!!!φυσικὸς !!εμπές, Ἀγρίμι τῆς Πάμπας = !!!!!οκάνης. Βάλτε ἕνα γράμμα σὲ κάθε θαυμαστικὸ καὶ θὰ πληροφορηθῆτε τί εἶναι αὐτοὶ οἱ πεννομάχοι.
Ἀετιδέας
Αὐτοκράτωρ τῆς Πλάκας

1513. Μπούμ! Μπούμ! Μπούμ! γιατί δὲν ἔρχεσαι στὸν «Ἑλικῶνα» ἐσὺ μικρέ; Τώρα νὰ σὲ πιάσω ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ! Ἔ!!! ἐσὺ γιατί δὲν συμμαχεῖς μὲ τὴν Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας; μήπως εἶσαι βλάκας; ὄχι; Ἔ, τότε, ἔλα. Ἄ!! ἔτσι μπράβο· ἐμεῖς εἴμαστε τώρα οἱ Κυβερνῆτες. Προσεχῶς διορίζω Ὑπουργούς! Ὑπουργεῖα πρωτότυπα!
Ἀετιδέας
Αὐτοκράτωρ τῆς Πλάκας
«Ἑλικῶνος»

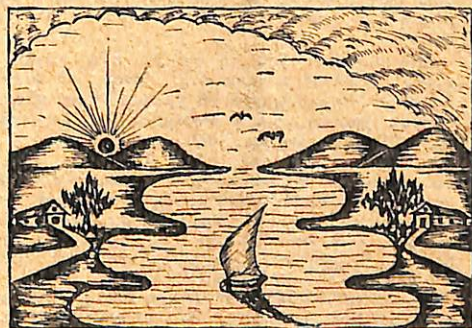
1514. (68—16) Κουκουναροθρεμμένε: Ἀλοί!! ἡ τρέλλα ἀγόρι μου — σὲ βάρεσε ἀγρίως — γι' αὐτὸ τρελλοὶ ὡσὰν ἐσὲ — εὑρίσκονται σπανίως! Λ. Ντὰ Βίντσι

1515. Ρὶν-τὶν-τίν: Αὐτὰ ποὺ λές, μωρούδι μου — εἶναι ὅλες ἀηδίες — πότε θὰ πάψης «Ἄσπρε» μου — νὰ γράφης πιὰ βλακεῖες; Λ. Ντὰ Βίντσι

1516. Βαρῶνε Χ: Διατί ἀπίστευτον; Ἀδελφάκια: Συγκινημένος γιὰ τὰ αἰσθήματά σας, θὰ μοῦ τὰ ἀποδείξετε μὲ τὸ Δημοψήφισμα. Ἄτυχη Χαβανέζα: Ἀγαπημένη φίλη, εὐχαρίστως ἐὰν (ξέρετε ὅ,τι εἶναι ἀρχή μου, μὲ συγχωρεῖτε). Ἀγρ. τῆς Πάμπας: Κάθε ἄλλο παρὰ ἄγνωστος.
Λ. Ντὰ Βίντσι

1517. Διευκρινίσεις: Τὰ σκίτσα τοῦ τεύχους 87, «Ζακυνθινὸς» καὶ «Ἀγρ. τῆς Πάμπας», εἶναι δικά μου. Εἰς δὲ τὸ «Ὁ ἐξυπνάκιας», τοῦ 89 τεύχους πρέπει νὰ τεθῆ τὸ «Γόης τῶν Ἀθηνῶν» ποὺ κατὰ λάθος ξεχάστηκε. Λ. Ντὰ Βίντσι

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

(Τοπίον, τοῦ Διον. Δ. Μαρκοπούλου)

Νέα ψευδώνυμα

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἄγγελος Δόξας, Ἀριστοκράτης τοῦ 1960, Ἥρωας τῶν Σερρῶν, Καβαλλάρης τῆς Ἐρήμου, Μαρικίτα Πεννοθραύστης, Ρίκι-Ρίκι Ταύλι, Ὑποψήφιος Βουλευτής.

Οἱ συνεργασίες ποὺ πήραμε

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχα μπόλικο ὑλικό. Μαζεύτηκε ἕνα μήνα τώρα, μιὰ στοίβα χειρόγραφα πάνω στὸ γραφεῖο μου. Ὅταν τὰ διάβασα, δυὸ διαφορετικὰ συναισθήματα μοῦ γεννήθηκαν: Τὸ ἕνα ἦταν χαρὰ καὶ τ' ἄλλο λύπη. Χάρηκα γιατὶ πολὺ λίγοι πέρασαν στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, πολλὰ τὰ καλὰ αὐτὰ ποὺ πῆραν τὴν προνομιοῦχο θέση γιὰ τὴ στήλη τῶν «Νέων Ταλέντων».

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δημιούργησα μιὰ νέα κατηγορία. Τὴν κατηγορία τῶν «Ὑπευθύνων δηλώσεων». Δηλαδή, ὅπως θὰ δῆτε, ζητῶ γιὰ πολλὰ ποιήματα νὰ μοῦ στείλουν δήλωση τὰ παιδιὰ ὅτι εἶναι δικά τους δημιουργήματα. Καὶ γιὰ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχω ἀμφιβολίες γιατὶ «ὄζουν ξένης χειρός». Μὴ νομίσετε ὅτι ὅλα τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶναι ἄρτια. Κάθε ἄλλο. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ σταθοῦν οὔτε στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Τώρα θὰ μοῦ πῆτε πῶς τὸ καταλαβαίνω. Τὰ περισσότερα μυρίζουν σχολικὴ γιορτὴ τοῦ 1900. Εἶναι δημιουργήματα ἀμφιβόλου ποιότητος ποιητῶν χωρὶς κανένα ταλέντο. Τώρα, ποῦ τὰ ξετρυπώνουν οἱ φίλοι μου καὶ μοῦ τὰ πασσάρουν, δὲν ξέρω. Τίς οἶδε ἀπὸ ποιὰ φυλλάδα. Γράφετε δικά σας κομμάτια. Μὴν ἀντιγράφετε. Εἶναι κλεψιά.

Τὶς κρίσεις σας γιὰ τὴν κριτικὴ καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἀφορᾶ αὐτὴ τὴ στήλη, θὰ τὴν στέλνετε στὴν ἴδια διεύθυνση μὲ τὴν διαφορὰ πὼς μέσα σὲ παρένθεση θὰ βάζετε (γιὰ τὴν Κριτικό).

Μέσα στὸ λίγο καιρὸ ποὔχω ἀναλάβει τὴ στήλη τῆς κριτικῆς, παρατήρησα ὅτι ἡ ποίηση κρατεῖ τὰ σκῆπτρα. Ἐνῶ τὸ πεζὸ βρίσκεται παρακάτω.

Μέσα στὰ παιδιὰ ποὺ στέλνουν τὰ ποιήματα ὑπάρχουν πολλὰ ταλέντα, ἄλλα ὡριμασμένα (κρίνω σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία) καὶ ἄλλα ποὺ μόλις τώρα ἀρχίζουν νὰ σκᾶνε. Ἐνῶ στὸ πεζὸ τίποτ' ἄλλο παρὰ μετριότητες. Γιατί;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΝΙΚΟ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΕ, Ἀταλάντη: Θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὴν ἡσυχία μου στὸ ἄλλο φύλλο.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀπορρίπτονται: «Τὰ δάση». Θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καλλίτερο ἂν ἔδιναν περισσότερη προσοχὴ στὴν ὁμοιοκαταληξία. Τὸ θέμα καλό.

«Ἡ καταστροφὴ τῶν τριῶν νήσων». Ἐπίκαιρο καὶ συγκινητικό. Θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ ἂν δὲν χώλαινε τόσο πολὺ στὴν ὁμοιοκαταληξία καὶ στὸ μέτρο. Ἂς διορθωθῆ.

«Τὰ τρία νησιά μας», «Ἐλεημοσύνη». Καὶ γιὰ τὰ δυὸ τὰ ἴδια ποὺ λέω παραπάνω. Ἐπίσης ὁ φίλος μας πρέπει νὰ προσέξη τὴν ὀρθογραφία του πάρα πολύ.

«Ὅσοι ποθῆτε ἐλευθεριά». Θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ ἀλλὰ τὰ θαλασσώνει στὸ δεύτερο τετράστιχο. Ἂς τὸ διορθώση. Ὕστερα πρέπει νὰ ξέρη ὅτι δὲν εἶναι εὐγενικὸ νὰ γράφη μὲ μολύβι. «Τ' ἀδέλφια» θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι περίφημο ἂν ἐγραφόταν μὲ περισσότερη προσοχή.

Νὰ ξανασταλοῦν μὲ ὑπεύθυνες δηλώσεις τὰ ποιήματα: «Τί εἶναι ἡ Ἑλλάς», «Στῆς μανούλας μου τὸ μνῆμα», «Ἡ συγγνώμη» «Στὸν ξενητεμένο», «Χωρισμός», «Ἀρ. Βαλαωρίτης», «Πόθος», «Πατέρας», «Ἡ Βάβω», «Εἰς τὴν Ἑλλάδα», «Νοσταλγία», «Στὰ ρημαγμένα μας νησιά», «Ἑλλάδα», «Μάρτυρες», «Στὸ Νεκροταφεῖο», «Ἑσπερινός», «Τὸ τελευταῖο τραγούδι», «Πόλη τοῦ ἀργοῦ θανάτου» «Τ' ὀρφανό», «Πῶς θὰ ἐπικοινωνήσω», «Γέλασε», «Νοσταλγία», «Συντρίμια», «Ὁ πόθος μου», «Ἀνοιξιάτικη νύχτα».

Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ὅπως δήποτε στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν»:

«Σὲ κάθε Ἑλληνικὴ ψυχή...». Ξέχωρα ἀπ' τὸ ὅτι στέκει σὰν ποίημα, δείχνει πόσο τὰ Ἑλληνόπουλα συναισθάνθηκαν τὴν συμφορὰ ποὺ ἔπληξε τὰ νησιά μας καὶ αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα συγκινητικό. «Ἁρπιστής». Διερωτῶμαι ἂν εἶναι τοῦ φίλου μας δικό του. «Ἔλα βαρκούλα μου πᾶμε σὲ κειὸ τὸ παλιὸ ἀκρογιάλι». Ἀρκετὰ καλό. Μὲ ἁπλότητα δίνει μιὰ καλὴ εἰκόνα. Μόνο αὐτὴ τὴν «καλωσύνη τῶν πεύκων» δὲν καταλαβαίνω. «Ὁ ἀγρός μας». Καλό. Μερικὰ ν νὰ παρέλειπες στὸ τέλος τῶν λέξεων, νομίζω ὅτι θἄταν καλλίτερο. «Τὸ χωριό μου». Μὲ τὴν ἁπλότητά του δείχνει τὴν ἀγάπη τοῦ καθενὸς γιὰ τὸ χωριό του. «Λήθη». Θὰ μποροῦσε μὲ λίγη ἀκόμα προσπάθεια νὰ σταθῆ στὴ στήλη τῶν «Νέων Ταλέντων». «Σμιλευτής». Καλό νὰ μοῦ ξαναστείλης καὶ ἄλλα. Ἔχω μερικὲς ἀμφιβολίες. «Στὴ σπορά». Καλό. «Στὴ δουλειά». Καλὸ καὶ ἁπλό. «Νοσταλγία». Νοσταλγία λοιπὸν σὲ κάθε του στίχο. Δείχνει αὐτὸ ποὺ νοιώθει. Μιὰ μεγάλη νοσταλγία... «Πατέρας μου...». Καλό. «Τοῦ χωριοῦ μου ἡ βρύση». Καλό. «Γερμανικὴ σκλαβιά». Πολὺ καλό. Λίγη περισσότερη προσοχὴ στὸ μέτρο. «Τὸ χωριό». Τὸ αἰώνιο ποίημα κάθε ψυχῆς ποὺ νοσταλγεῖ τὸ χωριό του, τὸ σπίτι του... Καλό. «Φλογέρα τοῦ βοσκοῦ». Καλό. «Τὸ πρῶτο μου ταξείδι». Ὅλος ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ ἀρκετὰ καλὰ δοσμένος μέσα σὲ λίγους στίχους. «Νύχτα στὸ χωριό». Τὴ γαλήνη τῆς νύχτας τοῦ χωριοῦ ὁ φίλος μᾶς τραγουδάει ὄμορφα. Καλό. «Στὸν Ἑλληνικὸ Στρατό». Καλό. «Τρύγος». Θὰ ἦταν καλλίτερο ἂν εἶχε λιγότερη πολυλογία. «Ὁ ἥλιος γέρνει ἀγάλι». Ἀρκετὰ καλό. «Τὸ τραγούδι τῆς τυφλῆς». Πολὺ καλό. Περιμένω καὶ ἄλλα. «Σημαία». Τὸ παίρνω σὰν μιὰ καλὴ προσπάθεια. Ξέρω πὼς πάντα κάθε ἀρχὴ εἶναι δύσκολη, γι' αὐτὸ παρ' ὅλες του τὶς ἀτέλειες τὸ δημοσιεύω. Πρέπει νὰ προσέξης πολλὰ σημεῖα. Ὅπως, τὸ στίχο καὶ τὶς λέξεις ποὺ μεταχειρίζεσαι. Δὲν ἐπιτρέπεται γιὰ κανένα λόγο νὰ μεταχειρίζεσαι λέξεις ποὺ δὲ στέκονται γιὰ νὰ σχηματίσης τὴν ὁμοιοκαταληξία.

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴ στήλη «Τὰ παιδιὰ γράφουν», ἀλλὰ θὰ δημοσιευθοῦν ἂν ὑπάρχη χῶρος, τὰ παρακάτω ποιήματα: «Βραδυάζει στὸ χωριό». Καλό. «Χαμένος κόπος». Δὲν πιστεύω νἄχη ὁ φίλος μου παράπονα. «Μικρὸς ἥρως». Πολὺ μεγάλο γιὰ δημοσίευση. Τὸ κρατῶ. «28 Ὀκτωβρίου». Καλό. «Τὸ Φθινόπωρο». Τὴν εἰκόνα τοῦ Φθινοπώρου τὴν χρωματίζει καλά. «Πρὸς τὴν Ἑλλάδα», «Ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου». Καλά. «Σκουπιδιάρης». Καλό. «Ὅταν ἀστράφτη». Τὸ θέμα ὡραῖο· μποροῦσες νὰ τὸ ἐπεξεργαστῆς καλλίτερα. «Στὸ Γρηγόρη Χ.», «Στὴ Ναυπακτο». Καὶ τὰ δύο ἐξίσου καλά. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖς εἶναι καλός. Γράφε. «Ὁ λύχνος τῆς ψυχῆς μου», «Ἔχω κάποια ἀμφιβολία», «Σὰν τὰ κρίνα καὶ ἡ ζωή». Ὡραῖο σὰ θέμα καὶ σὰ νόημα, μόνο τὸ στίχο σου νὰ προσέξης. «Πρωϊνὸ ξύπνημα». Ἔχει πολλὰ καλὰ σημεῖα ὅπως καὶ πολλὰ ἀδύνατα. «Φυσαγ' ἀγέρας».

Τὰ ποιήματα ποὺ ξεχωρίζονται γιὰ τὴ στήλη «Νέα Ταλέντα» ἢ γιὰ τὸν «Παρνασσὸ» εἶναι, φυσικά, τὰ καλλίτερα ἀπὸ ὅσα παίρνω. Γι' αὐτὸ καὶ περιττὸ νὰ γράφω ξεχωριστὰ γιὰ τὸ καθένα «πολὺ καλό». Θὰ σημειώνω μόνο ὡρισμένες παρατηρήσεις μου.

Ἔτσι ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὴ στήλη «Νέα Ταλέντα», τά:

«Μὲ μιὰ μανία ἀσίγαστη», «Βραδάκι». Μὲ φέρνει ὁ φίλος μου ποὺ μοῦ τἄστειλε, καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα παιδιά, σὲ πολὺ δύσκολη θέση γιατὶ ἀπ' ὅσα λαβαίνω δὲν ξέρω ποιὸ νὰ πρωτοδιαλέξω γιὰ τὴ στήλη. Εἶναι ὅλα τόσο καλά. Ἂς συνεχίση νὰ γράφη.

«Ἐκεῖ θὰ πᾶμε», «Σὰν τὸ ἐλεύθερο πουλὶ τὴ λευτεριὰ ποθοῦσα», «Στὴν ψυχή μου». Ὅπως πάντα, καλά, μὲ διάχυτο τὸν ρωμαντισμὸ ποὺ διακρίνει ὅλα τὰ ποιήματα τοῦ φίλου μου.

«Στ' ἄγνωστο». Γιατί τόση ἀπαισιοδοξία;

«Φλογέρας λάλημα». Κατόπιν ἀπ' τὴν ὑπεύθυνη δήλωση τοῦ φίλου μου εἶμαι ὑποχρεωμένη μιὰ καὶ εἶναι καλὰ νὰ δημοσιεύσω ἕνα ἀπ' τὰ ποιήματα ποὺ μοῦ ἔστειλε. Φαίνεται ὅτι ἔχει διαβάσει πολὺ Κρυστάλλη καὶ ἔχει ἐπηρεασθῆ. Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψη σχετικά.

«Θερμαστές». Πρωτότυπο. Γράφε ποιήματα.

«Τὸ τραγούδι τῆς νιότης». Νά καὶ κάτι αἰσιόδοξο.

«Μοναξιά». «Φθινόπωρο τῆς ζωῆς», «Ἐπόθησέ σε ἡ ψυχή μου», «Φυγή», «Λαχτάρα» καὶ «Νύχτα».

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴ σελίδα τῶν «Νέων Ταλέντων» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει χῶρος, τὰ παρακάτω: «Βασίλεμα», «Σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα», «Κουρασμένος ὁδοιπόρος», «Ἔξω στὴ Φύση». Ὅλα πολὺ καλά. «Ἀλφάβητο τετραστίχων», «Ἀστρομιλήματα», «Γλυκειὰ φλογέρα», «Ὀμορφιά», «Κλῆσι». Ὅλα καλά. «Ἄχ πάρτε με στὸν κόσμο σας». Ἀρκετὰ καλό. Ἀλλὰ μπαίνει στὸ φάκελλο αὐτὸ γιατὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ αὐτὴ μπῆκαν πολλὰ καὶ πρέπει νὰ δώσουμε τὴν εὐκαιρία καὶ σ' ἄλλους νὰ δημοσιεύσουν κάτι δικό τους. «Τοῦ Φθινόπωρου». Πολὺ καλά. Νὰ μοῦ στέλνη τακτικά.

ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Βρίσκω πολὺ καλὰ καὶ ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ τὰ δημοσιεύσω ἔξω ἀπὸ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν», τά: «Ἐνῶ ὁ καιρὸς διαβαίνει». Βρίσκω πὼς ὁ φίλος μου ἔχει καλλιτεχνικὴ ψυχή. «Ἡ μνήμη τοῦ χωριοῦ μου» καὶ «Μπροστὰ στὴν εἰκόνα σου».

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν»: «Ἡλιοβασίλεμα στὴ Τζένα». Ὁ φίλος μου ἂς φροντίζη καλλίτερα τὸ γράψιμό του. «Ξανὰ στὸ ὄμορφο χωριό», «Στὴ Μονεμβασιά». Καλογραμμένο. «Ὁ Ρὶν-τὶν-τίν», «Μαγεμένη βραδυά», «Στὸ βουνὸ γιὰ ἀμάραντο», «Στὴ θάλασσα», «Τὰ πρόβατα βόσκουν στὴν πλαγιά», (γραμμένο καλά. Εἶναι μικρὸ παιδί. Θὰ γράψη μιὰ μέρα ὡραῖα). «Τὸ τραγούδι τοῦ Γκιώνη», «Ὁ ὑπερήφανος πετεινός», «Ἡ ἐκδρομή μας στὸ Διόνυσο. Λίγο καὶ θὰ τὸ ἀπέρριπτα. Τόσα ὀρθογραφικὰ λάθη..., «Ἐλευθερία» πολὺ καλό.

Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν», ἂν ὑπάρξη χῶρος, τά: «Ὁ ζητιᾶνος» (θἄταν πολὺ καλὸ ἂν δὲν εἶχε ὑπερβολὲς ἐκφράσεως. Τί θέλει νὰ πῆ: «ὁ Ἥλιος ἁπλώνει τὸ χέρι κρυφὰ πάνω στὸ ἔρμιο παλάτι τ' Οὐρανοῦ καὶ δίνει τὰ πορφυρένια ἐνδύματα σὲ ἄλλους βασιλιάδες». Ἂν τὸ πάρη κανεὶς καὶ τὸ ξεσκονίση, θὰ βρῆ πὼς δὲν εἶναι παρὰ μιὰ παραφουσκωμένη χωρὶς ἔννοια φράση, «Ἡλιοβασίλεμα στὸ χωριό». Ὑπερβολικὸ σὲ πολλά του σημεῖα. Καὶ ψεύτικο! Γιατί νὰ πᾶνε ὅλα στὸ πέρασμα αὐτοῦ τοῦ ταξιδιώτη, τοῦ ἥλιου; «Ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος». Νὰ ἀποφεύγετε τὸ ρητορικὸ ὕφος στὰ γραψίματά σας. Προσέχετε. Ἄλλο πανηγυρικὸ καὶ ἄλλο ρητορικὸ καὶ ἀρθρογραφικό. «Δύο ταξιδιῶται», «Στὸ χωριό μου μὲ ἄδεια». Μποροῦσες νὰ τὰ δῆς ὅλα μὲ λιγότερη ἱστορία καὶ μὲ περισσότερο αἴσθημα. «Ἀναγέννηση». Δὲν βρίσκω πὼς τὸ θέμα τὸ χειρίζεται καλὰ ὁ φίλος μας. Θὰ μποροῦσε νὰ γράψη ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα μὲ τὸ «σεισμὸ αὐτὸ μιᾶς συνειδήσεως» ποὺ ἔχει πολλὰ νὰ τὴν ἐλέγχουν! «Τὸ χωριό μου». Πολὺ πενιχρό. «Ὄψη φθινοπώρου». Περιμένω κάτι πιὸ καλὸ ἀπὸ τὸ φίλο μου ποὺ τὸ ἔγραψε. «Ξερριζωμένη φιλία». Ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ στὸ ἄλλο φύλλο γιὰ τὸ φίλο ποὺ ἔγραψε αὐτό... Μὴ λησμονάη πὼς οἱ πλημμῦρες κάποτε δὲν ὠφελοῦν, βλάπτουν. Καὶ αὐτὸς μὲ πλημμυρίζει μὲ χειρόγραφα. Λὲς καὶ ξεχείλισε ἀπὸ πνευματικὴ ὑπερπαραγωγή. «Τὸ καινούργιο μας σχολεῖο», «Τὸ φθινόπωρο», «Ἀληθινὸ ὄνειρο» (ἔχω περισσότερες ἀξιώσεις ἀπὸ τὸ νέο ποὺ τὸ ἔγραψε. Ἂς προσέχη τὸ γράψιμο. Τὸ θέλω λίγο πιὸ κομψό), «Διπλὰ στεφάνια». Θὰ δημοσιευόταν ἂν δὲν ξεχνοῦσε αὐτὸς ποὺ τὸ ἔστειλε νὰ βάλη τὴν ὑπογραφή του. «Τοῦ Γένους τὸ ξημέρωμα». Τί ἄσχημη ἀληθινὰ ἀρχὴ γιὰ ἕνα λογοτεχνικὸ πεζογράφημα; «Δὲν ἠδύνατο νὰ προμαντεύση κανεὶς τὴν ἀπομαγνήτησιν τοῦ πόλου τῆς ἕλξεως, τὴν κατάπτωσιν τοῦ προπυργίου τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Αὐτὸ λέγεται «βερμπαλισμὸς τῆς κακῆς ὥρας» καὶ προσπάθεια δημιουργίας ἐντυπώσεως στοὺς ἀφελεῖς. «Ὁ παπποῦς μου» «Ἑλληνοποῦλες τῆς Πίνδου», «Καιρὸς ἐργασίας» (πολὺ σχολαστικό. Αὐτὰ τὰ θέματα ἄφησέ τα γιὰ τὸ σχολεῖο. Γράφετε κάτι πιὸ λογοτεχνικό).

Η ΚΡΙΤΙΚΟΣ

Υ. Γ.: Δὲν ἀπάντησα, εἰς ὅσα πῆρα μετὰ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου. Πρέπει νὰ διαβάζω ἕνα-ἕνα μὲ προσοχὴ καὶ νὰ τὰ ξαναδιαβάζω.

Ἡ Κρ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΕΛΙΚΩΝΟΣ»

Καταρτίστηκε καινούργιο Διοικητικὸ Συμβούλιο ποὺ ἡ σύνθεσή του εἶναι:

Πρόεδρος: Π. Παπαδάκης.
Ἀντιπρόεδροι: Μ. Ἀγγουρίδου — Π. Νικητόπουλος.
Γεν. Γραμματ.: Ε. Κοτσουρίδου.
Ταμίας: Π. Νικητόπουλος.

Σύλλογος «ΕΛΙΚΩΝ»

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Κάθε γράμμα γιὰ τὸν «Ἑλικῶνα» καὶ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἀφορᾶ τὸ σύλλογο, νὰ στέλνεται στὴ διεύθυνση: Σύλλογον «Ἑλικῶνα», Ὀδυσσέως 9, Χαραυγή, Ἀθήνα. Ἐπίσης στὴν ἴδια διεύθυνση νὰ στέλνεται κάθε χρηματικὸ ποσὸν ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ ταμεῖο τοῦ συλλόγου.

Σύλλογος «ΕΛΙΚΩΝ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν Ἑλικωνιάδων «Γλυκειά μου Μανούλα» εἶχε σχετικὴ μόνον ἐπιτυχία. Τελικὰ ἐπειδὴ κανένα δὲν κρίθηκε ἄξιο βραβείου, ἀποφασίστηκε νὰ δοθῆ ἔπαινος εἰς τὸν Κώστα Κατσούνη ἀπὸ τὴν Κόνιτσα στὸν ὁποῖο στέλνουμε ἕνα βιβλίο. Ἡ ἀργοπορία τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἔγινε λόγῳ διαφόρων διοικητικῶν μεταβολῶν.

Σύλλογος «ΕΛΙΚΩΝ»

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΙΚΩΝ» ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ

Εἰς τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀπὸ ἀβλεψία παρελήφθη ὅτι τὸ σύστημα:

$$\frac{1}{X} + \frac{1}{\Psi} = 2$$

$$X + \Psi = 2$$

πρέπει νὰ λυθῆ μὲ τέχνασμα καὶ ὄχι μὲ τὴν λύση ἐξισώσεως β΄ βαθμοῦ.

Σύλλογος «Ἑλικὼν» Κυπαρισσίας

Περνάτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

1	Κ	Α					
2		Κ	Α				
3			Κ	Α			
4				Κ	Α		
5					Κ	Α	
6						Κ	Α
7					Κ	Α	
8				Κ	Α		
9			Κ	Α			
10		Κ	Α				
11	Κ	Α					

1) Ἀγγλικὴ πόλις. 2) Ὁ καθένας. 3) Νομὸς τῆς Πελοποννήσου. 4) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 5) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Βενεζουέλας. 6) Τὰ μαθαίνουμε στὸ Γυμνάσιο. 7) Μ' αὐτὰ φαντάσθηκαν πῶς θὰ νικοῦσαν οἱ Γερμανοί. 8) Δυὸ προθέσεις ποὺ δηλοῦν ἀκαταστασία. 9) Κυνηγετικὸ ὅπλον. 10) Κάτοικος ἑλληνικῆς περιοχῆς. 11) Ἥρωας τοῦ 1821.

Χρ. Παζαΐτης, Καρδίτσα

2) ΣΚΑΛΑ

1	Π		Σ					
2	Ε			Σ				
3	Ν				Σ			
4	Ν					Σ		
5	Ο						Σ	
6	Μ							Σ
7	Α						Σ	
8	Χ					Σ		
9	Ι				Σ			
10	Ε			Σ				
11	Σ		Σ					

1) Ὁ καθείς. 2) Χρονικὸ διάστημα. 3) Περιβάλλεται ἀπὸ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο. 4) Ἡ ἡλικία του δὲν εἶναι μεγάλη. 5) Βουνὸ τῆς Ἑλλάδος. 6) Ἑπτανήσιος σατυρικὸς ποιητής. 7) Δὲν ἔχει καμμιὰ εὐγένεια. 8) Χαλαρός, πλαδαρός. 9) Τέτοιος τόπος εἶναι ἡ ἐκκλησία. 10) Ἀγάπη. 11) Ἀντωνυμία κτητική.

Φ. Γουλιμῆς καὶ Γ. Κωνσταντάτος

3) ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΝΤΕΨΕΤΕ;

1) Εἶναι ἐλαφρότερη, ἀπ' τὸ πούπουλο κι' ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κρατήσουμε ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

2) Σὲ ποιὰ περίπτωση δὲν μποροῦμε ν' ἀπαντήσουμε «ναί».

Σπ. Τσιγγλιφῆς, Βόλος

4) ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Οἱ σταυροί: Μεγάλος Ἀθηναῖος στρατηγός. 1) Σύμφωνον. 2) Σκουλῆκι τοῦ σταριοῦ. 3) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 4) Εὐρωπαϊκὸ Κράτος. 5) Ἀπαραίτητος γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ.

Γ. Γκανάτσας, Γρεβενὰ

5) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Ἑνὸς ἀστέρος τ' οὐρανοῦ
τὴν κεφαλὴν ἀλλάζω
καὶ χρονικὴ διάρκεια
εὐθὺς παρουσιάζω.

Δ. Παναγιωτίδης

6) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

— Γρηγόρη, Μαρία, τὸ ἔγραψα.
— Ποιὸ ἔγραψες;
— Σᾶς τὸ εἶπα.

Λ. Πιλιτσίδης

7) ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Μὲ τ' ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ ζητοῦμε, σχηματίζεται πόλις τῆς Ἑλλάδος.

1) Θὰ τὴν βρῆτε στὰ Ἑπτάνησα.
2) Χώρα τῆς Ἀμερικῆς.
3) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
4) Ἱερὸ νησὶ τῶν ἀρχαίων.
5) Εὐρωπαϊκὸ Κράτος.
6) Κράτος τῆς Ἀσίας.
7) Σκανδιναυϊκὴ χώρα.
8) Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Χρ. Παζαΐτης, Καρδίτσα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 91

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2						■		■					
3			■								■		
4				■			■			■			
5					■				■				
6		■				■		■				■	
7				■						■			
8		■				■		■				■	
9					■				■				
10				■			■			■			
11			■								■		
12						■		■					
13													

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Ἐπιφανέστατος Γάλλος συγγραφεύς. 2) Αἰσθητήριο ὄργανο (δημ.).— Ἀριθμός. 3) Μόριον.— Ἀσιατικὸν Κράτος.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 4) Αὐτὸς ἐξετάζει τὶς διαφορὲς μεταξὺ τῶν Κρατῶν.— Ξενικὴ ἄρνηση.— Περιέχουν θρεπτικὰ συστατικά.— Συνοδεύει ἑταιρικὲς ἐπωνυμίες. 5) Πόλις τῆς Γαλλίας (ἀνάποδα).— Ἄφησε.— Χώρα τῆς Ἀσίας. 6) Πρόθεσις.— Πρωταγωνιστὴς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. 7) Βαλκανικὴ νομισματικὴ μονάς.— Λίμνη τῆς Ἀβησσυνίας.— Παράγγελμα. 8) Σύνδεσμος. — Νότα. 9) Ἱερὸς χῶρος.— Τὸ ἔχουν οἱ κομψευόμενοι.— Ὁ πρῶτος φονηᾶς (ἀνάποδα). 10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.).— Νότα.— Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.— Ἀκεραία. 11) Ἰδού.— Θὰ τὸν βρῆτε στὸ μοναστῆρι.— Ἄρθρο στὸν πληθυντικό. 12) Τὸ κεντρίδι της εἶναι δηλητηριῶδες.— Μεταφορικά: ἡ πορεία, ἡ κατεύθυνσις. 13) Ἐπιβάλλεται γιὰ τοὺς ἐργαζομένους.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰρλανδίας. 2) Μῆνας στὴ δημοτική.— Ὁμηρικὸς ἥρωας. 3) Μισὸ βάζο.— Δὲν εἶναι διόλου γενικός.— Νότα. 4) Σύνδεσμος.— Μισὴ βίδα.— Μόριον.— Χρονικὸν διάστημα. 5) Ἐπίρρημα ποὺ σημαίνει πολύ. — Χρησιμώτατον ζῶον (δημ.).— Ἰδιοτροπία, παραξενιά. 6) Τὸ γρασίδι.— Καθώς. 7) Τοπικὸν ἐπίρρημα.— Τρυπᾶ. — Πρόθεσις. 8) Βιβλικὸ πρόσωπο.— Αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως. 9) Ἡ ροδιὰ στὴν καθαρεύουσα.— Ὁλόκληρος.— Ἐφευρέτης τηλεγραφικοῦ συστήματος ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του. 10) Τὰ ἔχει τετρακόσια.— Αἰτιατικὴ προσωπικῆς ἀντωνυμίας.— Ὑφίσταται.— Ἡ καταγωγὴ (δημ.). 11) 6. — Δημητριακόν.— Ἕνα ζῶο ποὺ δὲν φημίζεται γιὰ τὴν καθαριότητά του (ἀρχ.). 12) Τὰ προμηθευόμεθα ἀπ' τὴν ἀγορά.— Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου. 13) Ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιες πηγὲς στὴν Ἑλλάδα.

ΜΕΝ. Μ. ΝΙΚΕΛΗΣ, Βρησᾶ Λέσβου

◆

ΛΥΣΕΙΣ 90οῦ ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

10	11	20	21	30	31	40	50
11	20	21	30	31	40	50	10
20	21	30	31	40	50	10	11
21	30	31	40	50	10	11	20
30	31	40	50	10	11	20	21
31	40	50	10	11	20	21	30
40	50	10	11	20	21	30	31
50	10	11	20	21	30	31	40

2) ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΑ ΚΕΝΑ

π α τ ὴ ρ
ἄ π ο ν η
μ ή π ω ς
σ π ί τ ι -
π α ρ ῶ ν

3) ΡΟΜΒΟΣ

Μ
Β Ι Α
Β Ο Λ Ι Σ
Μ Ι Λ Α Ν Ο Ν
Α Ι Ν Ο Σ
Σ Ο Σ
Ν

4) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) ΧΡΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ, 2) Ταίναρον, 3) Μαρόκον, 4) Ἰόνιον, 5) Λάφυρα. 6) Μαρία.

5) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

1) Παῦλος, 2) Ἅρπαξ, 3) Ρήγας, 4) Τυρός, 5) Ἴκαρος, 6) Ζεύς, 7) Αἰγαῖον, 8) Νῦν = ΠΑΡΤΙΖΑΝ.

6) ΤΡΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Π Α Π ια
Α Ν Α πνοὴ
Δ Α Ρ εῖος
Ο Φ Ι Σ
Σ Η Σ

7) ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟ

Οὐκ ἐᾶ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

ΛΥΣΗ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 90

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΔΡΑΜΑ — ΑΤΟΜΑ, 2) ΣΕΝΕΚΑΣ, 3) ΛΑ — ΝΝ — ΡΕ — ΑΑ, 4) ΟΡΑ — ΑΡΑ — ΑΛΤ, 5) ΣΙΑΜ— ΑΛΚΗ, 6) ΙΑΝΟΣ, 7) ΟΜΑΣ — ΟΡΙΑ, 8) ΣΟΛ — ΕΣΥ — ΩΟΝ, 9) ΙΣ — ΟΡ — ΔΙ — ΣΙ, 10) ΑΧΕΛΩΟΣ, 11) ΣΟΝΙΑ — ΡΥΠΟΣ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΔΟΛΟΣ — ΟΣΙΟΣ, 2) ΑΡΙΘΜΟΣ 3) ΑΣ — ΑΑ — ΛΑ — ΑΝ, 4) ΜΕΝ — ΜΙΣ — ΟΧΙ, 5) ΑΝΝΑ — ΕΡΕΑ, 6) ΡΗΝΟΣ, 7) ΑΚΡΑ — ΥΔΩΡ. 8) ΤΑΕ — ΑΣΟ — ΙΟΥ, 9) ΟΣ — ΛΑ — ΡΩ — ΣΠ, 10) ΑΛΚΑΙΟΣ, 11) ΑΠΑΤΗ — ΑΝΙΑΣ.

Ο Γιαννάκης Μουσικός

